

अथ दशमः प्रश्नः ।

तत्र प्रथमः पटलः ।

उक्ता अग्निष्टोमादयः संस्थाः पश्चैकादशिनीयूपैकादशिन्यौ च । अथेदानीमग्नि-
ष्टोमादिष्वाकाङ्क्षितं याजमानकर्म वक्तुं शिष्यावधानाय प्रतिजानीते—

अग्निष्टोमस्य याजमानं व्याख्यास्यामः ।

अग्निष्टोमस्येति वचनं मुख्यं कर्मणो नामधेयमग्निष्टोम इत्येव तस्यैव यक्ष्य इत्येतया
क्रियया साक्षादेवान्वयो न तु ज्योतिष्टोमसोमशब्दयोः, तयोस्तु अग्निष्टोमशब्दात्पूर्व-
मित्येतादृशार्थज्ञापनार्थम् । यद्यपि यज देवपूजासंगतिकरणदानेष्वातिधात्वनुशासन-
सूत्रेण यजधातोः पूजाद्यर्थकाल्लटः शतृशानचाविति सूत्रेण लडादेशशानच्प्रत्ययस्तेन
निष्पादितेन यजमानशब्देन देवपूजादिकर्मणां कर्ताऽऽत्मनेपदाच्च फलभोक्ता प्रतीयते
तथाऽपि योगरूढ्यतिवक्माध्यकर्मणि फलभोक्ता यः स एव प्रतीयते । पूर्वेष्वयजत्यर्थेष्वपि
यजमानशब्दप्रयोगदर्शनात्, देवपूजाकर्तृदर्शनाच्च । तस्माद्वत्विक्कर्तृके कर्मणि यः
फलभोक्ता स एव यजमानपदवाच्यः । न च कर्ममात्रफलभोक्तरि दृश्यते प्रयोग
उपनयनादिषु सामयाचारिकेष्वपि च फलभोक्तरि प्रयोगाभावात् । यजमानस्य कर्म
यत्तद्याजमानम् । पत्न्यामपि उपहूतेयं यजमानति मन्त्रलिङ्गाद्यजमानत्वसत्त्वात्तस्या
अपि कर्मात्र संग्राह्यम् । तथा चैवं विग्रहवाक्यं भवति यजमानयोः कर्म यत्तद्याज-
मानमिति । यद्यपि तत्तद्वेदविहितानि होतृवेदादिसंज्ञाभिर्होत्रादिनियतकर्तृकाण्येवेति
व्यवस्थापितं तथाऽपि विशेषप्रमाणैस्तद्वाधने दंपत्योरपि क्वचित्कर्तृत्वं प्राप्तं तन्नि-
रूप्यत इत्यर्थः । अत्राऽऽदौ संकल्पात्पूर्वमेव सामग्र्युपकल्पनमृत्विगुपकल्पनं च
कर्तव्यम् । तद्विना ऋत्वसिद्धेः । तथाच सूत्रं द्रव्यप्रकल्पनं यजमानस्य दक्षिणादानं
ब्रह्मचर्यं जपश्चेति । बौधायनेन कल्पसूत्रेऽत्र स्पष्टमिदमुक्तम्—अग्निष्टोमेन यक्ष्य-
माणो भवति स उपकल्पयते कृष्णाजिनं च कृष्णविषाणां चेत्यादिना । कर्मान्तेऽपि
स पुरस्तादेवोपकल्पयते प्रभूतं तृणं व२शं पश्चाज्यं स्थाल्यमत्रं कुम्भं च कुरीरं
चेत्यादि । द्वेषेपि अथातोऽग्निष्टोमं व्याख्यास्यामः स ह स्माऽऽह बौधायनो नादृष्टा
राजानं चर्त्विजश्च दीक्षेदितीति । सामग्र्युत्त्विकसंपादनोत्तरं कृच्छ्रचान्द्रायणगायत्री-
जपतिलहोमप्राणायामकूश्माण्डहोमगणहोमतीर्थयात्रासेतुदर्शनादिभिः सपत्नीकमात्मानं
संशोध्य ब्राह्मणैरनुज्ञातो वैराणि च प्रशाम्य संकल्पं कुर्यात् । शुचिना कर्म कर्तव्य-
मिति श्रुतेः पूतः कर्मण्यो भवतीति श्रुतेश्चाधिकारार्थं प्रायश्चित्तजातं समुचितमसमुचितं
वा पातकानुसारेण कर्तव्यम् । निर्वैरः सर्वभूतेषु यज्ञेष्वधिकृतो भवेदिति स्मृतौनिर्वैर-

णोऽधिकारः । ननु यद्यभिचरेदित्येवमाद्यभिचरितुः प्रयोगा उपदिश्यन्ते कथं वैरिणोऽ-
नधिकार इति चेदुच्यते—अभिचरितुरपि सर्वजनवैरिणोऽनधिकार एव शास्त्रस्यान-
न्यगतिकत्वात् । सर्वं चैतच्छोधनमधिकारसिद्ध्यर्थं कार्यं प्रारिप्सितकर्मणो निर्विघ्नप-
रिसमाप्त्यर्थं ग्रहशान्त्युदकशान्त्यादि कार्यम् । यतः पापानि श्रेयांसि प्रतिबध्नन्ति
जन्मार्जितान्यपि विरुद्धानि च विघातमाचरन्ति दृष्टादृष्टोपायैरतः प्राचीनानामज्ञा-
तानां च पापानां द्विजातिकर्मभ्यः पतनहेतूनां तेषां सर्वेषामपनुत्तये निष्कृति-
रवश्यं कर्तव्या । अन्ततः केवलं कूश्माण्डहोममात्रमवश्यमशक्तेनापि कार्यमेव ।
कूश्माण्डैर्जुहुयात्पूो देवलोक्तान्समश्नुत इति श्रुतावयन्तपवित्रत्वोक्तेः । एतच्च शोधनं
बौधायनेन कर्मान्त उक्तम्—अग्निष्टोमेन यक्ष्यमाणः प्रज्यमात्मानं कुर्वीत येनास्य
कुशलं स्यात्तेन कुशलं कुर्वीतेति । प्रज्यं प्रगतज्यं धनुः स्वकार्यक्षमं यथा तथा स्वकार्ये
शुद्धिमपादनेन योग्यं कुर्वीतेत्यर्थः । येन क्षान्तिशान्त्याद्युपायसमूहेन कुशलं विघ्नरहितं
कर्म स्यात्तेन कुशलं कर्म कुर्वीतेत्यर्थः । पारिसरवार्तिनः सर्वाञ्छिष्टान्सत्कारपूर्व-
कमाहूय संपूज्य संप्राथ्य तेषामभ्यनुज्ञया कर्म कर्तव्यम् । अत्र श्रुतिः—तस्मा-
द्यद्ब्राह्मणोक्तोऽश्रद्धानो यजते शयुमेव तस्य बार्हस्पत्यं यज्ञस्याऽऽशीर्गच्छतीति ।
बौधायनपरिभाषायामपि ये तत्र ब्राह्मणाः सन्ति ताननुज्ञाप्य कुर्वन्ति यत्कारी
स्यात्समृद्धमेवास्य तद्भवतीति । एतत्सर्वं सोमपूर्वाधान आधानात्पूर्वमेव । यः पूर्वमा-
हिताग्निः स हविर्यज्ञान्कृत्वा पाकयज्ञानामकरणे तानपि कृत्वाऽग्निष्टोमं कुर्यात् ।
यदा तु सर्वे हविर्यज्ञा एकवारमनुष्ठितास्तदा तत्करणासंभवे प्रायश्चित्तमात्रं कृत्वाऽपि
अग्निष्टोमः कर्तव्यः । तथा च कर्मान्तम्—यान्यृणान्युत्थितकालानि स्युस्तानि व्यव-
हरेदनुज्ञापयीत वेति । ऋणानि ऋणापाकरणार्थानि नित्यानि कर्माणि उत्थितकालानि
अन्तरितकालानि अकृतानीति यावत् । स्युर्भवेयुस्तानि व्यवहरेत्कुर्यात् । अनुज्ञापयीत
वा सर्वथोभयं कर्तुमशक्तावनुज्ञया तद्विनाऽपि कुर्वीतेत्यर्थः । अनेनेदं सूचितं भवति
क्रमोऽत्राविवक्षित इति । उक्तं चाऽऽश्वलायनेन—दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्टेष्टिपशुचातु-
र्मास्यैरथ सोमेनोर्ध्वं दर्शपूर्णमासाभ्यां यथोपपत्त्येके प्रागपि सोमेनैक इति । यथोप-
पत्ति यथासंभवं, क्रमोऽत्राविवक्षित इति भावः । इष्टिराग्रयणोष्टिः, पशुनिरूढः ।
उपलक्षणमिदं सौत्रामण्याः । हविर्यज्ञानां द्वितीयादिप्रयोगे कालसत्त्वेऽनुष्ठानं तद-
सत्त्वे प्रायश्चित्तमिति द्रष्टव्यम् । संकल्पात्पूर्वस्मिन्दिनेऽपराह्णे मातृकापूजनपूर्वकं नान्दी-
श्राद्धं कर्तव्यम् । आग्निकं त्वपराह्णत इति स्मृतेर्बौधायनोक्तेश्च । तस्यामेव रात्रा-
बुदकशान्तिप्रतिसरबन्धौ कर्तव्यौ बौधायनोक्तेः । तौ च पृथक्पृथक्त्वेण वा । तदु-
क्तत्वादङ्कुरारोपणमपि । उदकशान्तिप्रतिसरबन्धाङ्कुरारोपणानामकरणे प्रत्यवाया-
भावः करणे फलाधिक्यमिति द्रष्टव्यम् । संकल्पादिने संकल्पात्पूर्वमेव गणपतिपूजनं
पुण्याहवाचनं च कार्यम् । स्नानपवनमन्त्राचमनमन्त्रप्रोक्षणान्यपि संभवे कार्याणि

बौधायनधर्मसूत्रोक्तेः । ततः प्रातरेव मध्याह्न एव वा संकल्पं कुर्यात् । समस्ते कृता-
वर्धं श्रूयमाणं यजमानः कामयते यानि तु कामयतिः श्रावयतीति सूत्रात् । त्रिभिर्ना-
मभिराचार्येण व्यवहारात्संकल्पवाक्ये ज्योतिष्टोमसोमाग्निष्टोमशब्दानां प्रयोगः । अग्नि-
ष्टोम इत्येव वक्तव्ये सोमेन यक्ष्यमाणो ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेतेति नामद्वयेनापि
व्यवहारं कृतवतः सूत्रकारस्यनेकनाम्नामुच्चारणे प्रयोजनमदृष्टं विना न ह्यन्यत्संभ-
वति । तच्च संकल्पवाक्ये त्रितयोच्चारणद्वारैव संभवति नान्यथा । तत्राग्निष्टोमशब्देन
संस्थानिर्देशः । ज्योतिष्टोमशब्देन स्तोमचतुष्टयनिर्देशः । सोमशब्देन द्रव्यनिर्देशः ।
प्रथमे प्रयोगे सप्रवर्ग्येणेत्यस्यापि निर्देशो वैकल्पिकपदार्थान्यतरपदार्थपरिग्रहावधार-
णाय । साम्नः प्राधान्यादमुक्तसाम्नेत्यस्यापि निर्देशः । दक्षिणाविषये बहूनां संख्यानां
बहूनां द्रव्याणां च विहितत्वान्नियमार्थं संख्यायाः प्रदेयद्रव्यस्य च निर्देशः ।

पुरस्तादीक्षाभ्यो राजानमाहार्यं परिवेवेष्टि ।

दीक्षाया इत्येकवचनं विहाय दीक्षाम्य इति बहुवचनान्तः प्रयोगो बहुदिनसा-
ध्यदीक्षापक्ष एव मुख्य इति बोधयितुम् । क्लेशबाहुल्यात् । उत्तरसूत्र एतत्सर्वं स्पष्टी
करिष्यामः । गिरौ क्रयणमिति पक्षे नाऽऽहारणम् । परिवेषणं तु तत्र गत्वैवेति
सोमक्रय एवोक्तम् । आहार्येति णिच्प्रयोगात्परिकर्मिभिर्विप्रैरेवाऽऽहारणीयो न तु स्वयं
न च शूद्रैराहरणीयः । न च शूद्रैरेवाऽऽहरणीयो न तु विप्रैः स्मृतिषु स्पर्शस्यैव निषि-
द्धत्वेनाऽऽहरणस्य सुतरां निषेधादिति वाच्यम् । एतस्य निषेधस्याकारणस्पर्शनि-
षेधपरत्वेनैतन्निषेधपरत्वाभावात् ।

समित्पुष्पकुशादीनि ब्राह्मणः स्वयमाहरेत् ।

शूद्रानीतैः क्रयक्रीतैः कर्म कुर्वन्पतत्यधः ॥

इति शूद्राहरणनिषेधके शातातपवचन आदिपदेन सोमादेरापि संगृहीतत्वेन सोमा-
द्याहरणस्यापि निषेधसिद्धेश्च । राजपदं राजोपचारै राजानयनं बोधयितुम् । ते च
रथच्छत्रातपत्रसेवकवाद्यघोषाद्याः । परिवेवेष्टि भोजयति सोमात्मिकया देवतया भोजनं
कृतमिति भावना कर्तव्या । पयसौदनेनेत्यापस्तम्बः । पयसोपसिक्तेनौदनेनेति तदर्थः ।
तथा चोभयं मिलितमेव द्रव्यं द्रव्यभेदो न विवक्षितः । अन्यथा चकार उक्तः स्यात् ।
पायसौदनेनेति पाठे पयसि शृत ओदनो ग्राह्यः । अत्र सूत्रान्तरे विशेषः—राजान-
माहार्यं प्रत्यहं प्रातःसायमाक्रयात्तमः सोमाय राज्ञ इति राजानं संपूज्य पायसौदनेन
परिवेवेष्टीति । अत्राऽऽवाहनादिविसर्गान्तषोडशोपचारात्मिकैव पूजा । आवाहनं विना
पूजाया असंभवात् । विसर्जनं विना क्रयाद्यसंभवात् । नहि यावत्पर्यन्तं देवतासत्त्वं
तावत्पर्यन्तं क्रयः कण्डनादिकं च संभवति । या तु तत्र तत्र राजशब्दप्रवृत्तिर्दृश्यते
सा च भावनामात्रपरा ज्ञेया । अत्र तु पूजनविधानाद्देवतात्वाभावाय विसर्जनमावश्यकं

कम् । अन्यथा क्रयादिनिर्वाहो न स्यात् । आवाहनं विना पूजनमनुपपन्नमिति कृत्वाऽऽवाहनमप्यावश्यकम् । अत एव विसर्जनमपि । यद्यपि विसर्जनस्यापि षोडशोपचारान्तर्गतत्वेन पूजासंपादकत्वात्संपूज्य परिवेष्टीत्यनेन पूजोपचारान्तर्गतविसर्जनोत्तरभावित्वं भोजनस्य प्राप्तं तथाऽपि विसर्जनानन्तरं देवताभावाभावेन परिवेषणासंभवाद्विसर्जनात्पूर्वमेव परिवेषणं कर्तव्यम् । अस्मिन्पक्षे नैवेद्यपदार्थो भिन्न एव । परिवेषणं तु महोपहारस्थानीयमिति । अथवा संपूज्येत्यनेन दीपान्तैव पूजोच्यते । पायसौदनेन परिवेष्टीति नैवेद्यार्थमेव । अस्मिन्कल्पे न पृथङ्महोपहारः । अवशिष्टोपचारास्त्वनन्तरं भवन्त्येव ।

तदीक्षामु निवर्तते ।

तत्परिवेषणं दीक्षामु दीक्षासंबद्धदिवसेषु, बहुवचनं ज्यादिबहुदीक्षामिप्रायेण । तेनैकस्यामपि दीक्षायां परिवेषणनिवृत्तिरस्त्येव । निवर्तते निवृत्तं भवति । अनेन बहुवचनेनेदमपि ज्ञायते बहुदीक्षापक्ष एव मुख्यः क्लेशबाहुरयादिति । नहि क्लेशबाहुल्यतपो विना दुःखप्रदं पापं नश्यति यथा लोके पाटनमन्तरेण विषमव्रणानां नोपशान्तिस्तद्वत् । न च ज्योतिष्टोमे द्यहं नाश्नाति द्यहं नाश्नातीत्यादिनोक्तं तपोऽध्वर्योर्युक्तं तस्य दुःखात्मकत्वेन परिकीर्तयितुं कर्तुमुचितत्वात्, दुःखत्वादेव फलमोक्तृसंस्कारत्वाभावाद्यजमानस्य न युक्तमिति वाच्यम् । भाविनः सुखरूपस्य फलस्य प्रतिबन्धकं दुःखजनकं यत्पापं तस्य नाशकत्वेन दुःखरूपस्यापि तपसः स्वामिसंस्कारत्वसंभवात् । अस्मिन्नर्थे वाक्यशेषगतं लिङ्गं कल्पसूत्रकारैरेवोदाहृतं यदा वै दीक्षितः कृशो भवत्यथ स मेध्यो भवति यदाऽस्मिन्नन्तरं किञ्चित् भवत्यथ स मेध्यो भवति यदाऽस्य कृष्णं चक्षुषोर्नश्यत्यथ स मेध्यो भवति यदाऽस्य त्वचाऽस्थि संधीयतेऽथ स मेध्यो भवति पीवा दीक्षते कृशो यजते यदस्याङ्गानां मीयते जुहोत्येव तदिति विज्ञायत इति । मीयते क्षीयत इत्यर्थः । जैमिनिनाऽपि तपश्च फलसिद्धत्वाल्लोकवत् । वाक्यशेषश्च तद्वदितिसूत्राभ्यामुक्तम् । चकारो या(राद्या)जमानास्तु तत्प्रधानत्वात्कर्मवदिति सूत्राद्याजमानपदं वचनलिङ्गविपरिणामेनानुषज्यते । तथा च तपश्च याजमानमिति वाक्यं भवति फलसिद्धत्वात्फलोत्पत्तिप्रतिबन्धकदुरितनिवर्तनेन फलसाधकत्वात् । लोकवल्लोकसिद्धमेतद्यः फलमोक्ता स एव तपः कर्तेति । वाक्यशेषश्च तद्वदित्यस्यार्थस्तु वाक्यशेषोऽपि लौकिकप्रमाणतुल्योऽस्ति न केवलं लौकिकप्रमाणमात्रमिति । अनेन तपसो दुःखात्मकत्वेन परिकीर्तयितुं कर्तुमुचितं दुःखत्वादेव फलमोक्तृसंस्कारत्वाभावः । अतो न यजमानस्य युक्तमिति शङ्का परिह्रियते । एतत्सूत्रद्वयं तृतीयाध्यायेऽष्टमे पादे वर्तते । वाक्यशेषो यदा वै दीक्षितः कृशो भवत्यथ स मेध्यो भवतीत्यादिः । ननु पुरस्ताद्दीक्षाम्प इत्येतावतैव दीक्षादिवसेषु अर्थान्निवृत्तौ सत्या-

मयं निषेधो व्यर्थ इति चेत्सत्यम् । तस्य दीक्षादिवसस्यतिरिक्तक्रयादिनात्प्राक्प्राय-
णीयादिवसेऽपि कर्तव्यताज्ञापनार्थत्वेन वैयर्थ्याभावात् । तथा चाऽऽपस्तम्बः—अत्र
राजानमाहृत्य पथसौदनेन परिवेष्टिष्यन्त्याक्रयादिति । अत्रेत्यस्य द्वादशमंभारयजुर्हो-
मानन्तरमित्यर्थः । आक्रयादित्यनेन दीक्षादिवसेष्वपि परिवेष्टणं प्रापितं तावन्मात्रमनेन
निषिध्यते । सूत्रे परिवेष्टीत्येकवचनाद्यजमान एव न पत्नी न चर्त्विजः । प्रथमे दीक्षा-
दिवसेऽपि आहारणपरिवेष्टणे भवत एव । तद्दीक्षासु निवर्तत इत्यनेन सूत्रान्तरप्राप्तदी-
क्षादिवससंबन्धिसायां कालिकपूजनपरिवेष्टणमात्रनिवृत्तिः क्रियते । एतेनैकदीक्षापक्षे
निषेधस्य निरवकाशत्वापत्तिः परिहृता भवति । प्रायणीयादिवसेऽपि प्रातरेव पूजन-
परिवेष्टणे भवतो न तु सायम् । आक्रयादित्यनेन क्रयात्प्रागेव तत्कर्तव्यतायां सिद्धायां
क्रयोत्तरं तन्निवृत्तेरर्थत एव सिद्धत्वात् । अत्र सक्षेदं पश्यत्यनेन राज्ञ उपस्थानं
कर्तव्यम् । यथारूपमितर इत्यनेनाविनियुक्तमन्त्राणां लिङ्गानुरोधेन विनियोगः
कर्तव्य इत्यस्यार्थस्य सूत्रकृता प्रदर्शितत्वात् । आपस्तम्बोक्तरीत्या विनियोगस्तु सूत्र-
कृतैव ज्ञापनेन निराकरिष्यमाणत्वान्न भवति । देवयजनाध्यवसानोत्तरं वोपस्थानम् ।
सक्षेत्यादयः शब्दा अग्निवायुसूर्यवाचकाः । सक्षादिशब्दास्तासामेवोपस्थानमिति
विद्यारण्याः ।

ब्राह्मणानार्षेयानृत्विजः षोडशैकैकशो वृणीते ।

ब्राह्मणानामेव स्मृतित आर्त्विज्ये सिद्धे पुनर्ब्राह्मणवचनमादरार्थम् । अथवा
तस्माद्वाजपेययाज्यार्त्विजीन इति श्रुतेः क्षत्रियस्यापि वाजपेययाजिनः प्राप्तिरत्र
शङ्किता तन्निरासार्थम् । अथवा सप्तदशभ्य ऋत्विग्भ्योऽन्ये चमसाध्वर्यवस्तोषामनृत्वि-
जामपि ब्राह्मणानामेव चमसाध्वर्यूणां वरणविध्यर्थम् । आर्त्विज्यं त्रयाणामपि वर्णानां
विद्वत्त्वाविशेषात् । याजनं ब्राह्मणस्येति स्मृत्युक्तस्तु नियमः पुरुषार्थ इति न तदतिक्रमे
ऋतुवैगुण्यामिति प्राप्ते यज्ञं व्याख्यास्यामः इत्युपक्रम्य ब्राह्मणानामार्त्विज्यमिति यज्ञे
सूत्रकारस्मरणं कृत्वर्थत्वनैव नियमबोधकम् । अत एव रामायणे—

क्षत्रियो याजको यस्य चण्डालः स विशेषतः ।

कथं सदासि भोक्तारो हविस्तस्य सुरर्षयः ॥ इति ।

सुरा देवताभूता ऋषय ऋत्विग्भूता इत्यर्थः । देवताया अभोक्तृत्वात्ऋतुवैगुण्य
एव तात्पर्यम् ।

तथा—राजयाजकयाज्यस्य विनश्यति यथा हविः ॥

इत्यपि वचनं ऋतुवैगुण्यबोधकमेव । एतेन क्षत्रियादिवृत्त्युपजीविनोऽपि निरस्ताः ।
ब्राह्मणानामार्त्विज्यमित्यत्र लिङ्गान्यपि ब्राह्मणानामिदं हविरित्येवमादीनि द्रष्टव्यानि ।

तस्माद्ब्राह्मणानामेवाऽऽर्त्विज्यमिति सिद्धान्तः । ब्राह्मणवचनमापद्यपि क्षत्रियादिनिवृत्त्यर्थमिति मीमांसकाः ।

द्विजोत्तमानामार्त्विज्यं न तु क्षत्रियवैश्ययोः ।

ब्राह्मणार्त्विज्यनियमः क्रत्वर्थेनापि हि स्मृतः ॥ इति मिश्राः ।

द्वादशाध्याये चतुर्थपादे जैमिनिरपि प्रभुत्वादात्विज्यं सर्ववर्णानां स्यादिति सूत्रेणाऽऽह । कात्यायनोऽपि ब्राह्मणा ऋत्विजो भक्षप्रतिषेधादितरयोर्दर्शनाच्चेति । तद्वै नाब्राह्मणः पिबेदग्नौ ह्यधिश्रयन्ति तस्मान्नाब्राह्मणः पिबेदिति भक्षप्रतिषेधादित्यर्थः । एवं च क्षत्रियवैश्ययोर्भागस्य होमविधानं न भक्षणमिति भक्षप्रतिषेधात्सिध्यति । द्वयोर्वै देवा अहैव देवा अथ ये ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानास्ते मनुष्यदेवास्तेषां द्वेधा विभक्त एव यज्ञ आहुतय एव देवानां ब्राह्मणानां शुश्रुवुषामनूचानानामाहुतिमिरेव देवाः श्रेणीति (?) दक्षिणाभिर्मनुष्यदेवान्ब्राह्मणानिति । ब्राह्मणानामेवाऽऽर्त्विज्यमित्येतस्मिन्नर्थे दर्शनमेतत् । दक्षिणाशब्दः परिक्रयार्थं वर्तते । तेन ब्राह्मणानामेवाऽऽर्त्विज्यमिति ।

स्मृतिरपि—पण्णां तु कर्मणामस्य त्रीणि कर्माणि जीविका ।

अध्यापनं याजनं च विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः ॥ इति ।

पण्णां कर्मणामिति निर्धारणपष्ठ्यौ । अस्य विप्रस्य । पूर्वत्र तस्यैवोपक्रान्तत्वात् । जीवनानिर्वाहेऽध्यापनयाजनप्रतिग्रहाः कर्तव्याः । जीवननिर्वाहे तु न । अकरणे प्रत्यवायो नास्तीति भावः । आर्षेया ये स्वकीयमृषिं जानन्ति । तथा च बाधूलवैखानसौ—आर्षेयान्वृणीते ये स्वानृषीज्जानन्तीति । एतेनाप्रज्ञातबान्धवानां निवृत्तिः । शुश्रुवांसश्चाऽऽर्षेयाः । एष वै ब्राह्मण ऋषिरार्षेयो यः शुश्रुवानिति श्रुतेः । ऋषयो मन्त्रद्रष्टारः । तथा च नैरुक्ताः—ऋषिर्दर्शनात्स्तोमान्ददर्शेत्यौपमन्यवस्तद्यदेनांस्तपस्यमानान्ब्रह्म स्वयंभ्वभ्यानर्षत्त ऋषयोऽभवन्तदृषीणामृषित्वमिति । आदशमात्पुरुषादव्यवच्छिन्नमार्षं येषां त आर्षेया इत्यपि लक्षणं केचिदाचार्याः प्राहुः । शुश्रुवान्सार्थवेदत्रयाध्यायी सार्यस्वशास्त्रामात्राध्यायी वा । ब्राह्मणानार्षेयानित्यन्येषां शास्त्रान्तरोक्तानामृत्विग्लक्षणां नमुपलक्षणम् । तान्यत्र प्रदर्श्यन्ते । तत्र धर्मसूत्रम्—नाननूचानमृत्विजं वृणीते न पणमानमिति । साङ्गस्य वेदस्याध्येता प्रवक्ता वाऽनूचानः । न, अनूचानः, अननूचानः । अननूचानमृत्विजं न वृणीते । नाप्येतावद्देयमिति परिभाषमाणमित्यर्थः । द्वौ नञावनूचानवरणस्यात्यन्तावश्यकतां बोधयतः । धर्मसूत्रे वचनमौपासनहोमपार्वणस्थाहोपाकवैश्वदेवादिष्वप्येतादृश एवार्त्विगितिज्ञापनार्थम् । एतेनैतेषु ऋत्विक्कृतृकताऽपि पक्षेऽस्तीति ज्ञायते । शाङ्खायनोऽपि—आर्षेयान्यूनोऽनूचानां ऋत्विजो वृणीते सोमेन यक्ष्यमाणश्चतुरः सर्वान्वेति । भरद्वाजोऽपि—वसन्ते ज्योतिष्टोमेन

यक्ष्यमाणो ब्राह्मणानार्षेयानृत्विजो वृणीते यूनः स्थविरान्वाऽनूचानानङ्गहीनानूर्ध्ववाच इति । आपस्तम्बोऽपि—ब्राह्मणानार्षेयानृत्विजो वृणीते यूनः स्थविरान्वाऽनूचानानूर्ध्ववाचोऽनङ्गहीनानिति । यूनस्तरुणान् । तेषामेव प्रकृतोपयोगात् । अत एव न जीद्वि-
 इयाः(नातिवृद्धाः) । न च बालाः । त्रिंशद्वर्षेतरं षष्टिवर्षपर्यन्तं स्थविरत्वम् । एताभ्यां कर्मकरणसामर्थ्यं लक्ष्यते । बालवृद्धयोः क्रियासु पाटवं न स्यादिति युवस्थविरग्रहणम् ।
 नामनूचानमृत्विजं वृणीत इत्यनेनैव सिद्धे पुनर्वचनम्, अनूचानो द्विविधो वेदानूचानः कर्मानूचानश्च, तत्र केवलवेदानूचानोऽशक्तेरर्थान्निषिद्धः, केवलकर्मानूचानस्य शक्त-
 त्वात्प्राप्तिः स्यात्सा मा भूत्किं तु द्विविधानूचानत्वरहितस्यापि निषेधो यथा स्यादित्ये-
 तदर्थम् । मार्गान्नपगतोऽनूचान इति भरद्वाजः । एतेनोभयविधानूचानस्यापि संग्रहः प्रदर्शितः । ऊर्ध्ववाच उरः कण्ठः शिर इति त्रिस्थानकरणसमर्था वाग्धेषां त ऊर्ध्ववाचः ।
 अनङ्गहीना अविकलाङ्गाः । आश्वलायनः—ऋत्विजो वृणीतेऽन्यूनातिरिक्ताङ्गान्ये मातृतः पितृतश्चेति यथोक्तं पुरस्ताद्यून ऋत्विजो वृणीत इत्येक इति । यथोक्तं पुरस्ता-
 दित्यनेन प्रदर्शितं सूत्रं तु ये मातृतः पितृतश्च दशपुरुषसमनुष्ठितविद्यातपोभ्यां पुण्यैश्च कर्मभिर्घेषामुभयतो नाब्राह्मण्यं निनयेयुः पितृत इत्येक इति । आश्वलायनद्राह्यायणावपि—
 ऋत्विगार्षेयोऽनूचानः साधुचरणो वाग्म्यन्यूनाङ्गोऽनतिरिक्ताङ्गो द्वयसतोऽनतिकृ-
 ष्णोऽनतिश्चेत इति । ऋतौ यजन्तीत्यृत्विजः । तथा च निरुक्तम्—ऋत्विङ्नामान्युत्त-
 राण्यष्टावृत्तिक्स्मादीरण ऋग्यष्टा भवतीति शाकपूणिर्ऋतुयाजी भवतीति वेति ।
 छन्दोगश्रुतौ प्रकारान्तरेणापि निर्वचनमुक्तम्—प्रजापतिरकामयत बहु स्यां प्रजा-
 येयेति स आत्मन्यृत्वमपश्यत त ऋत्विजोऽसृजत यदृत्विद्यादसृजत । तदृत्विज ऋत्वि-
 कत्वमिति । ऋत्विग्दधृगित्यनेन ऋत्विक्शब्दो निष्पाद्यते । आर्षेयानूचानौ व्याख्यातौ ।
 साध्विति प्रशंसायाम् । चरणशब्देन कर्म । तथा च साधुचरण इत्यस्य प्रशस्तकर्मे-
 त्यर्थो भवति । वाग्मी वक्तुं समर्थः । संस्कृतवाक्च शब्दार्थन्यायावगमो वाचः संस्कारः । यो हि संस्कृतां वाचमुदीरयति स वाग्मी, यो बहुतरं वचनमनर्थकं न
 भाषते सोऽपि वाग्मी । वाचो ग्मिनिरिति ग्मिनिप्रत्ययः । यो हि बहुतरमनर्थकं
 भाषमाणः स न वाग्मी । स तु वाचालो वाचाट इत्युच्यते । आलजाटचौ बहुभाषि-
 णीति पाणिनिस्मरणात् । कुत्सित इति वक्तव्यमिति वार्तिकात्कुत्सितार्थ एतौ प्रत्ययौ ।
 यो हि पृष्ठः सन्प्रतिवचनं न्यायेन ददाति मतिद्वैध उत्पन्ने संशयच्छेत्तेति निर्गलि-
 तोऽर्थः । ऊनमेव न्यूनं न्यूनान्यङ्गानि यस्य स न्यूनाङ्गः, न न्यूनाङ्गोऽन्यूनाङ्गः । अति-
 रिक्तमधिकमङ्गं यस्य सोऽतिरिक्ताङ्गः, नातिरिक्ताङ्गोऽनतिरिक्ताङ्गः । अङ्गानां न्यूनत्व-
 मतिरिक्तत्वं च सामुद्रिकशास्त्रोक्तपुरुषलक्षणसिद्धम् । प्रमाणे प्रमाणे द्वयं द्वयं समं यस्य
 स द्वयसस्तस्मादप्यन्यूनातिरिक्ताङ्ग इत्यर्थः । प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रच इति पाणि-
 निमूत्रात्प्रमाणेऽर्थे द्वयसत्प्रत्ययः । तस्मात्तसिः । केवलाद्वयसत्प्रत्ययात्तसिश्चान्दसः ।

नातिकृष्णोऽनतिकृष्णः । नातिश्वेतोऽनतिश्वेतः । कृष्णश्चेतशब्दौ वर्णवाचिनौ वयो-
वाचिनौ च नातिबालो नातिवृद्ध इति । याज्यस्यापि लक्षणमाह तुः—याज्यश्च प्रथमै-
स्त्रिभिर्गुणैर्व्याख्यात इति । याज्यो यष्टा यजमान इति यावत् । सोऽपि एवंलक्षणो
भवति यादृक्लक्षणा ऋत्विजः । प्रथमैर्वा त्रिभिर्गुणैर्व्याख्यातो भवति लुप्तविभाषं
सूत्रम् । गुणग्रहणं क्षत्रियवैश्ययोर्थथासंभवं गुणा ग्राह्या इत्येतदर्थम् । बौधायनः—
अर्त्विजां वरणं विज्ञायते ब्राह्मणा ऋत्विजो योनिगोत्रश्रुतवृत्तसंपन्ना अविगुणाङ्गा
अत्रिकिणिनो न परिखाक्रान्ता नान्तगा नान्त्य(न्त)जा नाननूचाना न हालेय[वालेय]-
पुत्रिकापुत्रपरक्षेत्रसहोदकानीनानुजावरद्विप्रवरा आङ्गिरसोऽध्वर्युर्वासिष्ठो ब्रह्मा विश्वा-
मित्रो होताऽयास्य उद्गाता कौषीतकः सदस्यो वसिष्ठा भृग्वङ्गिरसो वा योनिवृत्त-
विद्याः प्रमाणमित्येके तांश्चेद्वृणीताव्यापन्नाङ्गानेव वृणीताकुनखिनमध्वर्युमकिलासिनं
ब्रह्माणमषण्डं होतारमकरालमुद्गातारमशिपिविष्टं सदस्यमिति । योनिः परिशुद्धयोनिः,
गोत्रं सदंशः, श्रुतमध्ययनं, वृत्तमाचारः । एतैः संपन्ना युक्ताः । अविगुणाङ्गा अवि-
कलाङ्गाः । अत्रिकिणिनः, त्रयः किणा येषां सन्ति ते त्रिकिणिनस्तद्विज्ञाः । किणा
आघातादिना जातानि देहगतचिह्नानि । अत्रत्यत्रिकिणिशब्देन मल्लयुद्धसंनहार्था-
स्फोटनज्याघातभारादिवहनैरुत्पन्नाः किणा विवक्षिताः । एतादृशकिणमध्य एकेनापि
किणेन युक्ता न भवेयुरित्यर्थः । इदमुपलक्षणम् । अविहितकार्येषु भूयोभ्यासजनित-
चिह्नयुक्ता अपि न भवेयुरिति बोध्यम् । न परिखातिक्रान्ताः, परिखा मर्यादा समुद्र-
वेला तामतिक्रान्ताः समुद्रयायिनो न भवेयुरित्यर्थः । नान्तगाः, अन्तं प्रत्यन्तं देशं
स्लेच्छदेशमिति यावत् । तं गच्छन्तीत्यन्तगाः, ते न भवेयुरित्यर्थः । अन्तमन्तवर्णं
गच्छन्ति शूद्रस्त्रियं गच्छन्तीति यावत् । तेऽपि न भवेयुः । अन्तमित्युपलक्षणम्,
अगम्यां स्त्रियं ये गच्छन्ति तेऽपि न भवेयुरिति । नान्तजा अन्तजाः पूर्वोक्तदेशजा-
तास्ते न भवेयुरित्यर्थः । ये शूद्रस्त्रियामुत्पन्नास्तेऽपि न भवेयुः । नाननूचाना अननू-
चाना अश्रोत्रियास्ते न वरणीयाः । हलेन कृषिं कृत्वा ये जीवन्ति ते हालेयाः ।
वालमूर्णाप्रकीर्णकादिकं विक्रीय ये जीवन्ति ते वालेयाः ।

कन्यादानसमये—अस्यां यो जायते पुत्रः स मे पुत्रो भविष्यति ।

इत्यभिसंधानेन दत्तायां पुत्रिकायां जाताः पुत्रिकापुत्राः । परक्षेत्रे जारेणोत्पन्नाः
परक्षेत्राः । विवाहसमय एव मात्रा सह गर्भस्थः सन्नेव दत्तः सहोदः । कन्यायामवि-
वाहितायामेव जातः कानीनः । अनुजस्य गुणभूतो ज्येष्ठ आनुजावरः । एकस्मिन्गोत्रे
उत्पन्नोऽपरस्मिन्गोत्रे दत्तो द्विप्रवरः । एतान्हालेयादीन्ऋत्विक्त्वेन न वृणीतेत्यर्थः ।
वसिष्ठा भृग्वङ्गिरसो वेत्ययं पक्षस्तत्तद्गोत्रविशिष्टत्विग्भावे द्रष्टव्यः । यद्यन्मुख्यानां
गोत्रं तदेव तत्तद्गुणस्थानां पुरुषाणां त्रयाणां त्रयाणाम् । इदं च मुख्यानां गोत्रनियम-
पक्षे । योनिः परिशुद्धयोनिः । वृत्तमाचारः । विद्या वैदिकविद्या च प्रमाणं वरणयो-

ग्यताप्रयोजकमित्येक आचार्या वदन्तीत्यर्थः । चकारः कर्मकौशल्यसंग्रहार्थः । तान्यो-
निवृत्तविद्याकर्मकौशल्यसंपन्नान्यादि वृणीत तदाऽव्यापन्नाङ्गानेव वृणीतेत्यर्थः । योन्या-
दिग्रहणं नागोत्रनियम इतिज्ञापनार्थम् । कुनखी कुत्सिता ये नखास्तद्वान्, तद्विन्नोऽ-
कुनखी । किलासः कुष्ठविशेषस्तद्वान्, तद्विन्नोऽकिलासी । षण्डो नपुंसकस्तद्विन्नः ।
करालो घर्घरस्वरो विकरालमुखश्च तद्विन्नोऽकरालः । शिपिविष्टो रोगविशेषः ।
अध्वर्यादीनामकुनखित्वादिप्रदर्शनमत्यन्तापत्तावपि एतद्दोषविशिष्टाः सर्वथैव तत्तद्वि-
विषये परित्याज्या एवेतिदोषाधिक्यज्ञापनार्थम् । कुनखीत्युपलक्षणं क्षतर(स)हित-
हस्तत्वस्य ।

स्मृत्यन्तरे—रजस्वलायां भार्यायामातिव्रज्यं श्राद्धभोजनम् ।

यात्रामम्बुनिधिस्नानं वर्जयेत्तत्पतिः सदा ॥ इति ।

गर्गोऽपि—क्षुरकर्म तथाऽऽतिव्रज्यं यात्रामभ्यङ्गमेव च ।

देवतार्चा परगृहे सागरस्नानमेव च ॥

श्राद्धभुक्तिं वर्जयेच्च यदि पत्नी रजस्वला । इति ।

शाठ्यायनिः—रजस्वलापतिर्यात्रामातिव्रज्यं श्राद्धभोजनम् ।

सिन्धुस्नानं तथाऽभ्यङ्गं क्षुरकर्म विवर्जयेत् ॥ इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि—रजस्वलाऽङ्गना यस्य गर्भिणी वा यदा भवेत् ।

न यज्ञे वरणे योग्यो गालवो मुनिरब्रवीत् ॥ इति ।

यज्ञग्रहणमाधानादिश्रौतकर्मणां गार्ह्यम्भार्तिकर्मणां चोपलक्ष्यम् ।

देवलः—महागुरुनिपाते तु काम्यं किञ्चित् वा(चाऽऽ)चरेत् ।

आतिव्रज्यं ब्रह्मचर्यं च श्रद्धं देवक्रियां तथा ॥ इति ।

एतत्सपिण्डनात्प्रागिति केचित् । तदुत्तरमपीत्यन्ये ।

संग्रहे—तैलङ्गकर्णाटकलिङ्गवङ्गसंबन्धिनो माथुरियाश्च विप्राः ।

श्राद्धे विवाहे खलु यज्ञपाके न पूजनीया अपि शंभुतुल्याः ॥ इति ।

अत्र मूलं चिन्त्यम् ।

यत्तु कौर्मे—नैकगोत्रे हविर्दद्याद्यथा कन्या तथा हविः ।

इति तच्छ्राद्धप्रकरणपठितत्वात्तद्विषयमेवेति स्मृतिव्याख्यातारः । बौधायनः—
सर्वोऽप्यृत्विगहतं वासः परिधाय शुचिः पूतो मेध्यो विषाप्मा ब्रह्मचारी सहकारिप्र-
त्यय आचतुर्थादभिसमीक्षमाण इति ।

संग्रहे—युक्ताः सदाचाररता वेदवेदाङ्गपारगाः ।

दम्भासूयादिरहिताऽलङ्घ्यपाखण्डवर्जिताः ॥

शान्ता दान्ता अनूचाना आर्षेया वाग्मिनस्तथा ।

अनङ्गहीना धर्मिष्ठाः साधवः सत्यवादनः ॥

ब्रह्मचर्ययुताः स्नाताः कुशलाः सर्वकर्मसु ।

ईक्षमाणा आचतुर्थं कर्माण्यहतवाससः ॥

शुचयो ब्राह्मणाः पूता ऋत्विजः कर्मसु स्मृताः । इति ।

ऋतौ विहितकाले यजन्ति यागानुकूलव्यापारं कुर्वन्तीति ऋत्विक्शब्दार्थः । यागस्य द्रव्यत्यागरूपस्य यजमानकर्तृकत्वादिति ध्येयम् । तत्रर्त्विक्शब्दप्रवृत्तौ वरणमात्रं न निमित्तं चमसाध्वर्युष्वतिप्रसङ्गात् । नचैवं साम्यस्याध्वरस्य यज्ञक्रतोः सप्तदशर्त्विज इति सप्तदशसंख्याविरोधोऽपि नात्रास्ति नच सप्तदशर्त्विज इति वचनं दर्शपूर्णमास-योश्चत्वारश्चातुर्मास्यानां पञ्च पशुबन्धस्य षट्साम्यस्याध्वरस्यर्त्विजामेकदेशसंख्यैव सप्तदशत्वात्मिकेति स्तोत्रमवयुत्यानुवादः । तथा च वरणमात्रं निमित्तमादाय चमसाध्वर्युष्वप्युत्तिष्ठत्वमस्त्विति वाच्यम् । महासंख्योपादानं यत्र यत्र तत्रैवावयुत्यानुवाद इत्यस्य नियमस्यैकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीत इत्यादिषु सर्वेषु सत्त्वेव (?) प्रकृते महासंख्यानोपादाने त्वेकदेशसंख्यात्वस्यैवाप्रतीतेरवयुत्यानुवादत्व इत्यस्य वक्तुमशक्यत्वात् । तथा च सिद्धं वरणमात्रं न निमित्तमिति । तर्हि किमिति चेदिति उच्यते तस्यैवाभावात्तदपि वक्तुमशक्यम् । नच भयनः कारिणां चमसाध्व-र्यव इति समाख्यया चमसाध्वर्यूणां तत्तद्वर्त्विग्वरणीयतया यजमानकर्तृकवरणाभावा-द्ब्रह्मादिष्वनुवृत्तं चमसाध्वर्युष्यो निवृत्तं यजमानकर्तृकवरणत्वमेवास्त्विति वाच्यम् । तत्तद्वर्त्विक्मन्विषपदार्थकरणमात्रेण समाख्योपपत्त्या तेषामपि यजमानकर्तृकवरण-सत्त्वेन वरणस्य च कुत्राप्युत्तिष्ठकर्तृकताया अदर्शनेन च चमसाध्वर्युष्यावृत्तत्वाभावात् । तर्हीतोऽन्यत्किमिति साङ्गप्रसिद्धभाषया भीषयसि नाहं विभेमि ब्रह्मादिगतवरणविशे-षलाभात् । स च चमसाध्वर्युवरणकरणकमन्त्रगतलिङ्गबलात्कल्प्यः । तच्च लिङ्गं रश्मि-पदमेवेत्यग्रे वक्ष्यते । इदमेवामुख्यमृत्विक्त्वमित्यप्यग्रे वक्ष्यते । ब्रह्मादिष्वनुवृत्तं चम-साध्वर्युष्यो निवृत्तं वरणावान्तरसामान्यम् । ऋतुयजनमपि ब्रह्मादिगतमेवार्त्विक्श-ब्दस्य निमित्तं दृतिहरशब्दस्येव पशुगतं दृतिहर्तृत्वम् । एवं च प्रसिद्धावयवत्वात्सं-ख्याश्रुतेश्चर्तुयजनविशेषनिमित्तक एवर्त्विक्शब्दः । एवं च प्रसिद्धावयवशक्तित्यागः, अदृष्टशक्त्यन्तरकल्पनाप्रसङ्गः, ऋत्विग्दधृगितिकर्तारिकिन्नन्तनिपातनशास्त्रविरोधः, ऋत्विग्यज्ञकुटुच्यत इतिस्मृतिविरोधश्च न भवति । सप्तदशत्वश्रुतिश्चोपपादिता भवति । वरणविधिश्चैवं प्रसिद्धपदार्थको भवति । यावदुक्तं भवति याजकान्वृणीत इति ताव-द्वर्त्विजो वृणीत इति । तेन नाप्रसिद्धपदार्थकत्वम् । वरणनिमित्तकत्वे तु यूपोदिवद-

प्रसिद्धपदार्थकत्वं वचनव्यक्तिविपर्यासश्चैवं स्यात् । नचैतन्न्याय्यम् । अध्वर्यादिशब्दानां तु प्रसिद्ध्यभावाच्च एवाध्यवसायादेव होतृत्वाध्वर्युत्वादिभिः क्रतुस्वामिपरिकल्पितास्त एव होत्रध्वर्यादय इति । तस्मात्प्रसिद्धावयवत्वात्संख्याश्रुतेश्चर्तुयजनविशेषनिमित्तक एवार्त्विक्शब्द इति । एवं च चमसाध्वर्युष्वतिप्रसङ्ग इत्येतद्वारितं भवति । विस्तरस्त्वाकरे द्रष्टव्यः । एतत्सर्वमाह तृतीयाध्याये सप्तमे पादे जैमिनिः—कर्मकार्यात्सर्वेषामृत्विक्त्वमविशेषादिति न परिसंख्यानादिति च । यद्यप्यध्वर्युसूत्रार्थस्तु अविशेषात्, न विद्यते विशेषो यत्र तदविशेषं तस्मात् । इदं च कर्मकार्यादित्येतस्य विशेषणम् । कर्मकार्यात्कर्मकरस्य भावः कर्मकार्यं तस्मात्कर्मकर्तृत्वात् । अविशेषात्तुल्यात्कर्मकार्यात्सर्वेषां चमसाध्वर्युसंहितानामृत्विक्त्वमिति पूर्वसूत्रार्थः । न चमसाध्वर्युष्वृत्विक्त्वं ब्रह्मादिगतात्विक्त्ववन्नास्ति सप्तदशसंख्यापरिसंख्यानादिति उत्तरसूत्रार्थः । उद्धीथमुद्गायतीत्युद्गाता, इत्याद्याः कर्मनिमित्ताः संज्ञाः । ब्रह्मादिषु तु कर्मणो बृंहणात्, अवेक्षणेन बन्धनान्निर्यमादिति यावत् । स ब्रह्मेत्यादिव्युत्पत्त्या ब्रह्मादयोऽपि होताऽध्वरं युनक्तीध्वर्युः, अग्निर्देवानावहति अग्निमग्न आवह सोममावहेत्येवमग्निना देवानावाहयतीति, अध्वरं युनक्तीत्यत्र कर्त्रन्तरसद्भावे सति यावद्भिर्यत्र प्रयोगकार्यं निर्वर्त्यते तत्र तावन्त इति कार्यतः कर्तृणां परिमाणं स्यात्, न त्वेतावन्त इति नियमो विशेषानवगमादिति सूत्रार्थः । वरणकाले कर्मनिमित्तत्वासंभवेन वरणनिमित्तत्वमेव वक्तव्यम् । नह्येकस्मिन्पुरुषे बहूनि वरणानि समवयन्ति दृष्टार्थत्वात् । नहि वृतस्य वरणं दृष्टार्थम् । तेन वरणानां तन्निमित्तानां च संज्ञानामसंकीर्णविषयत्वाद्यावद्वरणं यावत्संज्ञं च कर्तृभेदः कर्माङ्गम् । एतत्सर्वं तृतीयाध्याये सप्तमे पादे जैमिनिराह तत्रार्थात्कर्तृपरिमाणं स्यादनियमोऽविशेषादिति । अतस्तावत्संख्यैः कर्तृभिर्ज्योतिष्टोमनिर्वृत्तिः । एतेनैकस्यैव पुंसः पाचकलावकवत्कर्म कुर्वतः संज्ञेति निरस्तं प्रवृत्तिसमये तदुत्तरकालं चैतासां संज्ञानां श्रवणामावात् । वरणं ह्यप्रवृत्ताभ्यर्थनं तच्च सत्रेऽर्थलोपान्निवर्तते । वरणाभावेऽपि अध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वेत्यादिव्यवहारस्तु दृश्यते । स च संकल्पनिमित्तत्वस्वीकारं विनाऽनुपपन्न एवेत्यवश्यं संकल्पनिमित्तत्वं स्वीकार्यमेव । प्रकृतावपि हि संकल्पो निमित्तमेव । यो हि त्रियमाणो नेच्छति न स होत्रध्वर्यादिर्भवति । तस्मात्प्रकृतौ वरणविधानात्तन्मिश्रः संकल्प एव निमित्तम् । सत्रेषु तु संकल्पमात्रं तत्राध्वर्यादिशब्दप्रयोगदर्शनात् । नचैवं वैरूप्यादशोभनमिति मन्तव्यम् । प्रमाणबलादीदृशस्यैव शोभनत्वात् । नहि सत्रे होत्रध्वर्यादिशब्दानां गौणत्वे किंचित्प्रमाणमस्ति । अथाप्यत्यन्तमैकरूप्येण भाव्यमित्याग्रहस्ततः संकल्प एव निमित्तं य एव क्रतुप्रक्रमे तदौपाधिकं होत्रध्वर्यादिभावमात्मनः संकल्पयति स एष होत्रध्वर्या-

दिशब्दैरुच्यते । तथा च वक्ष्यति कर्मकार्यात्सर्वेषामृत्विक्त्वमित्यधिकरणे वार्तिककारः
सत्रेषु स्वयंकर्तृकत्वाद्भरणभरणशोरनपेक्षितयोरग्रहणाद्विनैव ताभ्यामवैगुण्यमिति । तत्र
योग्यतामात्रेण होतृत्वाध्वर्युत्वादिसिद्धिः । तत्र जैमिनिसूत्राणां मध्ये पूर्वसूत्रमर्थात्क-
र्तृपरिमाणं स्यादनियमोऽविशेषादिति कृतं मध्ये कानिचिदन्यानि सूत्राणि कृत्वाऽन-
न्तरं कर्मकार्यात्सर्वेषामृत्विक्त्वमविशेषादिति सूत्रं कृतम् । अत्रावेकशब्दो मुख्यत्वे-
न एव । षोडशानामेवाग्रिमसूत्रे परिगणनात् । पक्षे सप्तदशस्य सदस्यस्यापि परि-
गणनेन तस्यापि मुख्यविकत्वात्तत्परोऽपि । नच चमसाध्वर्यूणामपि समन्त्रकवरणसत्त्वा-
न्मुख्यमेववर्त्तिकत्वमस्तिवति वाच्यम् । चमसाध्वर्यूणां नित्योपयुक्तत्वेन तत्सहितानामेव
संख्यया ग्रहणे कर्तव्ये षोडशमुख्योपादानस्य विरुद्धत्वापत्तेः । एवं पाक्षिकसप्तदश-
संख्योपादानस्यापि । अत एव प्रसिद्धावयवत्वात्संख्याश्रुतेश्चतुर्थजनविशेषनिमित्तक एव-
त्विक्शब्द इति मीमांसकैः सिद्धान्तितम् । समन्त्रक वरणं तु पूर्ववरणाभावेऽपि वाच-
निकमदृष्टार्थम् । स्वतन्त्रवरणस्य विहितत्वादिदमप्यवगम्यत ऋत्विग्भ्यो भिन्ना एव
चमसाध्वर्यव इति । तथा च तृतीयाध्याये सप्तमे पादे जैमिनिः—चमसाध्वर्यवश्च
तैर्व्यपदेशादिति । चमसाध्वर्यवश्च भिन्ना मध्यतःकारिणां चमसाध्वर्यवो होत्र-
काणां चमसाध्वर्यव इत्यृत्विग्भिः सह भेदव्यपदेशादिति सूत्रार्थः । मन्त्रलिङ्गादध्व-
र्यवङ्गत्वमेतेषां यथाऽऽदित्यो मुख्यो रश्मयोऽङ्गीभूतास्तथा चमसाध्वर्यवोऽध्वर्य-
वङ्गभूता इति । अध्वर्युणा केवलनैकदा सर्वचमसहोमस्य कर्तुमशक्यत्वात्तच्छेषत्वेन
वरणमेतेषाम् । अत एव चमसाध्वर्यव इति संज्ञा । अत एव च होत्रध्वर्यादिगतो
विशेषो यः स तत्र नास्तीति कल्पितम् । अत एव च गौणमृत्विक्त्वम् । एतेषां
संख्या तु वक्ष्यति सूत्रकार एव सर्वेषां प्रतिपुरुषं चमसाध्वर्यव इति । तृतीयाध्याये
सप्तमे पादे जैमिनिरपि—उत्पत्तौ तु बहुत्वश्रुतेरिति । चमसाध्वर्युन्वृणीत इत्युत्पत्तौ
बहुत्वे श्रुते बहव एव चमसाध्वर्यव इत्यर्थः । दशत्वं लिङ्गदर्शनादिति च ।
स्थिते बहुत्वे कियन्तो बहव इत्यनियमे त्रित्वे वा प्राप्ते चमसदशत्वाद्दशभिस्तावद्भवि-
व्यम् । आधिक्ये प्रमाणाभावाद्दशैवेति । नचैकेन पुंसा हस्तद्वयेन द्वयोश्चमसयोर्होतुं
शक्यत्वात्कथं चमसदशत्वेऽपि चमसाध्वर्यूणां दशत्वमिति वाच्यम् । मा हौषादेकं
एव द्वाभ्यां हस्ताभ्यां द्वौ चमसाविति शास्त्रान्तरे निषेधेन दक्षिणाचारेण कर्तव्यमिति
नियमेन च हस्तद्वयेन होमायोगादिति भावः । दशपेये ज्योतिष्टोमविकृतिभूते दश
दशैकैकं चमसमनुप्रसर्पन्तीति विधिशेषे दश चमसाध्वर्यव इति दशत्वानुवादरूपलि-
ङ्गदर्शनात्प्रकृतौ दशत्वं भवतीत्यर्थः । नच गौणमप्यृत्विक्त्वं चमसाध्वर्यव माऽस्तिवति
वाच्यम् । सर्वथर्वित्त्वाभावे समन्त्रकवरणानुपपत्तेस्तद्विना चमसयागकर्तृत्वासंभवात्,
व्रतचर्यालाभार्थं तत्स्वस्यावश्यमङ्गीकरणीयत्वाच्च । इदं ज्ञापयितुमेवविगग्रहणं कृतं
सूत्रकृता । मुख्यविकत्वाभावाज्जपाभिप्रव्रजनादि तानूनप्रादिकं च परं तेषां न भवति ।

मह्यं नियमो ये समन्त्रकं वृतास्त एव मुख्या ऋत्विज इति । दर्शपूर्णमासादिषु तदभावापत्तेः । इष्टापत्तौ तु मुख्ययागकर्तृत्वानुपपत्तिः । अत इदं सिद्धं भवति चमसाध्वर्युषु मुख्यमृत्विक्त्वं नास्त्येवेति । षोडशवचनं सदस्यव्यावृत्त्यर्थं चतुर्णां वरणपक्षेऽपि अमन्त्रकवरणवत्स्वप्यात्विकत्वं तुल्यमेवेतिप्रदर्शनार्थं वा । तेनामन्त्रकवरणवतामपि व्रतचर्या भवत्येव सर्वत्रेति सिद्धं भवति । एकैकश इति वचनं समुदायेन वरणं व्यावर्तयितुम् । इदं वरणं लौकिकं भिन्नमेव । अग्रे पुनर्वृणीत इतिवचनोपादानात् । अत एवैकैकश इति वचनमपि संगतं भवति । अन्यथा समन्त्रकवरणे मन्त्रभेदादेवेतस्यार्थस्य सिद्धावेकैकश इतिवचनस्य वैयर्थ्यापत्तेः । होत्रकवरणे प्रतिप्रस्थात्रादिवरणे च तत्तद्वृत्तिङ्गान्नां तत्तन्मन्त्रेणनिर्देशात्समन्त्रकवरणेन केवलेनैतस्य मैत्रावरुण इति नाम, एतस्य ब्राह्मणाच्छंसित्यादेर्मन्त्रेभ्यो ज्ञातुमशक्यत्वेन निर्वाहासंभवादमन्त्रकवरणमावश्यकमेव । इदमप्येतेन ज्ञातं भवति सर्वान्यजमानगृहं प्रति सोमप्रवाक आनीय तत्राऽऽमन्त्रणं कुर्यादिति । इदं च प्रथमं वरणं सर्वेषां समानमेव । द्वितीयं समन्त्रकं वरणं तु चतुर्णां वरणपक्षे चतुर्णामेव । महर्त्विग्यतिरिक्तानां तु पूर्वणैव वरणेन सिद्धिः । होत्रादीनां द्वितीयं लौकिकवरणं तु मन्त्रसंस्कारार्थमपेक्षत एवेति द्रष्टव्यम् ।

होता मैत्रावरुणोऽच्छावाको प्रावस्तुष होतारोऽध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता नेष्टुमेता चाध्वर्यवो ब्रह्मा ब्राह्मणाच्छंस्यग्रीध्रः पोता च ब्रह्माण उद्गाता प्रस्तोता प्रतिहर्ता सुब्रह्मण्यश्चोद्गातारः ।

होतार इति मैत्रावरुणाच्छावाकप्रावस्तुस्त्वपि होतृसंज्ञासिद्ध्यर्थं, फलं यदप्रतिरथं द्वितीयो होतेत्यत्र मैत्रावरुणस्य होतृग्रहणेन ग्रहणम् । सर्वेषां समन्त्रकवरणपक्षे प्रावस्तुद्वरणे होतृवरणमन्त्रप्रवृत्तिश्च । अध्वर्यव इति प्रतिप्रस्थातृनेष्टुमेतृष्वपि अध्वर्युसंज्ञासिद्ध्यर्थं, फलं तामध्वर्यव उद्गृह्णन्ति चतुरोऽध्वर्युन्भोजयेदित्यादिषु प्रतिप्रस्थातृनेष्टुमेतृणां ग्रहणम् । प्रतिप्रस्थातृनेतृवरणेऽध्वर्युवरणमन्त्रप्रवृत्तिश्च । उद्गातार इति प्रस्तोतृप्रतिहर्तृसुब्रह्मण्येष्वपि उद्गातृसंज्ञासिद्ध्यर्थम् । फलं प्राञ्चमुद्गातारो द्रोणकलशं प्रावस्वधूहन्त्यधोक्षमुपकर्षन्तीत्यादिषु प्रस्तोतृप्रतिहर्त्रेर्ग्रहणम् । प्रस्तोतृप्रतिहर्तृसुब्रह्मण्यवरण उद्गातृमन्त्रप्रवृत्तिश्च । सर्वकर्तव्यताऽपि पदार्थानुष्ठाने गणक्रम एव भवति न मुख्याश्चत्वार आदौ ततोऽर्धिनश्चत्वारस्ततस्तृतीयिनश्चत्वारस्ततः पादिनश्चत्वार इत्येवं क्रमो भवति । होतारोऽध्वर्यवो ब्रह्माण उद्गातार इतिसंज्ञाचतुष्टयकरणसाधारणं प्रयोजनं द्रष्टव्यम् । एतेनानुक्रमणेनेयत्ताऽप्यवधृता । चमसाध्वर्यूणामृत्विक्त्वमप्येतेन वारितं भवति । षोडशर्त्विजः क इत्याकाङ्क्षाऽप्येतेन पूर्यते । तृतीयाध्याये सप्तमे पादे जैमिनिरपि नियमस्तु दक्षिणाभिः श्रुतिसंयोगादिति । ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां ददात्यग्रीधे

ददाति ब्रह्मणे ददातीत्येवं दक्षिणाभिः सहाऽऽज्ञानेऽग्नीध्र ऋत्विजे ददाति ब्रह्मण
ऋत्विज इत्यादिपर्यवसानात्सामानाधिकरण्यलक्षणो य ऋत्विक्शब्दरूपश्रुतिसंयोगस्त-
स्मादग्नीध्रमृतीनामेवाऽऽत्विक्त्वमिति नियमः स्यादिति सूत्रार्थः ।

सदस्यः सप्तदशः ।

सप्तदशवचनमेतस्यापि होत्रादिवन्मुख्यमेवाऽऽत्विक्त्वं न तु चमसाध्वर्युवन्मुख्यात्त्वित्वा-
भाव इतिप्रदर्शनार्थम् । समन्त्रकवरणविधायके सूत्रे उद्गातृवरणोत्तरं सदस्यवरणस्य
विहितत्वात्तत्क्रमेणैव वरणं न तु षोडशत्विग्वरणोत्तरम् । सदस्यं महर्त्विजं पञ्चमं
कौषीतकिनः समामनन्तीति भरद्वाजः । ब्राह्मणानां षेयानृत्विजः सप्तदशैकैकशो वृणीत
इत्येतावतैव सदस्यसंग्रहे सिद्धे पृथक्सूत्रकरणमनित्यत्वमेतस्य ज्ञापयितुम् । उक्तं
चैतदापस्तम्बाश्वलायनाभ्याम्—सदस्यं सप्तदशं कौषीतकिनः समामनन्तीति । सद-
स्यप्रयोजनमाह तुस्तावेव स कर्मणामुपद्रष्टा भवतीति । उपद्रष्टृत्वं साध्वसाध्वनुसंधा-
तृत्वम् । आश्वलायनः सदस्यं सप्तदशं कौषीतकिनः समामनन्तीत्युक्तत्वेतस्मिन्नर्थे
प्रमाणीभूतां श्रुतिमुदाजहार तदुक्तमृग्भ्यां यमृत्विजो बहुधा कल्पयन्त इति ।
सदस्यसत्त्वे स्वशाखायामप्यस्ति लिङ्गं सदस्या ऋतवोऽभवन्निति । अत्र बहुवचनमृतु-
बहुत्वानुसारेण । बौधायनोक्तं सदस्यचतुष्टुं तु नाभिमतमाचार्यस्य । सदस्यः सप्तदशः
प्रसदस्यस्येत्येकस्यैव प्रदर्शनात्, ध्रुवगोपनार्थं राजपुत्रस्य स्वतन्त्रतया विधानाल्लिङ्गाच्च ।

अथर्त्विजो वृणीते ।

मन्त्रैरिति शेषः । अथशब्दः सर्वर्त्विग्लौकिकवरणानन्तर्यार्थः । तेन होतुर्लौकिकं
वरणं कृत्वा तस्यैव समन्त्रकं वरणमनन्तरमेव कर्तव्यम् । एवमध्वर्यादीनामित्येवंरूपः
पदार्थानुसमयोऽत्र न भवति किंतु काण्डानुसमय एवेति सिद्धं भवति । मुख्यत्वद्योत-
नार्थश्च । तेन पितृभूतमनुष्यभूतर्त्विक्ष्वपि प्रतिक्रतु समन्त्रकं वरणं भवत्येव मन्त्रसं-
स्कारलाभायेत्यपि सिद्धं भवति । मनुष्यभूतपितृभूतदेवभूतत्वभेदेन त्रैविध्यमृत्विजां
शास्त्रायनिनोक्तम्—स्वेनैव कर्मणि कर्मणि वृता ये ते मनुष्यभूताः पित्रादिभिर्वृतास्त एव
स्वेनैवाङ्गीकृता ये ते पितृभूताः स्वेनैव यावज्जीवकमर्थं वृता ये ते देवभूता इति ।
एवं स्वरूपमपि तेनैवोक्तम् । अत्रर्त्विक्शब्दो गौणमुख्यसाधारण एवेत्यवश्यं स्वीकर्त-
व्यम् । अन्यथा तेषां व्रतचर्याभावः समन्त्रकवरणानुपपत्तिश्च स्यात् । मुख्यमृत्विक्त्वं तु
षोडशसप्तदशान्यतरसंख्योपादानस्य विरुद्धत्वापत्तेर्नाङ्गीकर्तुं शक्यमित्युक्तमेव प्राक् ।
पूर्ववरणं लौकिकम् । इदं समन्त्रकं मन्त्रजन्यादृष्टसंस्कारसिद्ध्यर्थम् । लौकिकस-
मन्त्रकवरणयोः क्रमस्तु भिन्नो भिन्न एव । होता भैत्रावरुणोऽच्छावाको ग्रावस्तुदि-
त्यारभ्य सदस्यः सप्तदश इत्यन्तेन सूत्रेणोक्तो लौकिके वरणे क्रमः । मन्त्रक्रमानुरो-
धेन समन्त्रकवरणे क्रम इति द्रष्टव्यम् ।

अग्निर्देवो दैव्यो होता स मे होताऽस्त्वित्युपांशु दैव्यः
होतारं वृणीतेऽसौ मानुषस्तः होतां वृण इत्युच्चैर्मानुषम् ।

दैव्यं देवसंबन्धिनं, मानुषं मनुष्यसंबन्धिमम् । असाविति यः शब्दस्तस्य स्थाने
होतुः पित्रादिभिर्यव्यवहाराय नाम कृतं तद्गृह्णाति । तच्च शर्मान्तं शर्मान्तं ब्राह्मण-
स्येति बौधायनोक्तेः शर्मान्तं ब्राह्मणस्य येन व्यवहियत इति वासिष्ठसूत्राच्च । येन
व्यवहियत इति नाक्षत्रादिनाम्नां शर्मान्ततया व्यावृत्त्यर्थम् । वरणं नाम संपानना-
स्यर्थनपूर्वकं स्वकर्तव्यकर्मणि आर्तिवज्यकरणानुकूलप्रवृत्तिसंपादनं, तत्र समन्त्रकत्वं
संस्कारविशेषार्थम् । अग्निर्देवो दैव्यो होता स मे होताऽस्त्विति दैव्यहोतृवरणमन्त्रः ।
असौ मानुषस्तः होतां वृण इति मानुषहोतृवरणमन्त्रः । लिङ्गादेव दैव्यहोतृवरणा-
र्थत्वे पूर्वमन्त्रस्य सेत्स्यति सति पुनर्वचनं हेतुप्रदर्शनार्थं यतो दैव्यो होताऽत उपांशु
वृणीत इति । एवमुच्चैर्मानुषमित्यत्रापि । यद्यप्युपांशुशब्दस्य दैव्यहोतृवरणेऽन्वयः
प्रतीयते तथाऽपि उपांशुशब्दस्य स्वरपरत्वात्तस्य च मन्त्रधर्मत्वाद्वरणरूपक्रियाया-
मन्वयासंभवेन वरणरूपक्रियाकरणीभूते मन्त्रेऽन्वयो ज्ञेयः । तथा चैवं वाक्यं भवति
अग्निर्देव इति मन्त्रमुपांशुकृत्वा दैव्यं होतां वृणीत इति । एवमुत्तरत्रापि ।

एवमितरेषुपांशु दैव्यं वृणीत उच्चैर्मानुषम् ।

एवमितरेष्वित्येतावतैव दैव्यमानुषवरणासिद्धौ दैव्यं वृणीति मानुषमिति पुनर्वचनं
दर्शपूर्णमासादिष्वमन्त्रकवरणेऽयमेव दैव्योऽग्निर्होता मानुषश्चेत्यभिधानपूर्वकत्वमाव-
श्यकमितिज्ञापनार्थम् । एवमितरेषु दैव्यं वृणीते मानुषं चेत्येतावत्युक्त्यमान उपांशु-
स्वोच्चैष्टयोर्निवृत्तिः स्यात्तां वारयितुं तयोर्वचनम् । इतरेषु अध्वर्यादिषु ऋत्विक्षु ।

आदित्यो देवो दैव्योऽध्वर्युः स मेऽध्वर्युरस्त्वसौ मानुषस्तम-
ध्वर्यु वृण इत्यध्वर्यु चन्द्रमा देवो दैव्यो ब्रह्मा स मे ब्रह्माऽ-
स्त्वसौ मानुषस्तं ब्रह्माणं वृण इति ब्रह्माणं पर्जन्यो देवो
दैव्य उद्गाता स मे उद्गाताऽस्त्वसौ मानुषस्तमुद्गातारं वृण
इत्युद्गातारमाकाशो देवो दैव्यः सदस्यः स मे सदस्योऽ-
स्त्वसौ मानुषस्तः सदस्यं वृण इति सदस्यमापो देवीर्देव्या
होत्राशःसिन्यस्ता मे होत्राशःसिन्यः सन्त्वभी मानुषास्ता-
न्होत्राशःसिनीर्वृण इति होत्रकान्तरश्मयो देवा दैव्याश्च-
मसाध्वर्यवस्ते मे चमसाध्वर्यवः सन्त्वभी मानुषास्तान-
चमसाध्वर्युंवृण इति चमसाध्वर्युन् ॥ १ ॥

मन्त्रेषु तं वृण इति परोक्षनिर्देशाल्लिङ्गाद्धारणं किंचिद्धारकं न सासादिति गम्यते । स
चोपस्थितत्वात्सोमप्रवाक एवेत्यभिप्रायेण माष्यकारेण तदनुयायिभिः प्रयोगकारैश्च

सोमप्रवाकद्वारा वरणमुक्तं तद्दानवाचनान्वारम्भणवरवरणव्रतप्रमाणेषु यजमानं प्रतीया-
दितिकात्यायनसूत्रविरोधादुपेक्ष्यम् । नचैवं मन्त्रगतस्तच्छब्देन परोक्षनिर्देशोऽसंगतः
स्यमदिति वाच्यम् । तच्छब्देन दैव्यं होतारमग्निं परामृश्य युष्मच्छब्दार्थं मनस्यनुसंधाय
तच्छब्दार्थयुष्मच्छब्दार्थयोरभेदेन तं दैव्यं होतारमग्निं स्वामेवाहं वृण इत्येतादृशा-
र्थसिद्धावसंगतत्वपरिहारसंभवात् । एवं च कात्यायनसूत्रविरोधः परित्यक्तो भवति ।
अदःशब्दस्तु तत्तन्नामग्रहणार्थं प्रयुक्तः । विहितं चासाविति नाम गृह्णातीत्यावेदन-
प्रकरणस्थेन सूत्रेणादःशब्दस्थाने नामग्रहणम् । होत्रध्वर्युब्रह्मोद्गातृशब्दार्थः प्रागेव
दर्शितः । सदसि भवः सदस्यः । अत्र भवनं सत्ता विद्यमानत्वमिति यावत् । योगरूढं
पदम् । दिगादित्वाद्यत्प्रत्ययः । अनेन सदस्यशब्देन सदस्येवैतस्योपवेशनमिति बोध्यते ।
अप वा सदसि साधुस्तस्यै हितो वा सदस्य इति । सदःशब्देनात्र सदोमण्डपव-
त्कृत्स्नं कर्म लक्ष्यते । तद्गृह्णत्वात्साधुत्वं हितत्वं वा द्रष्टव्यम् । होत्रं हवनसाधनं
वषट्कारस्तमा उच्चैः शंसन्ति वदन्तीति होत्राशंसिनः । नच होतरि स्वयं निषद्य
यजत इत्यस्मिन्पक्षे यजमानाध्वर्योश्चातिप्रसङ्गः । होत्रकवरण एव होत्राशंसिवरणम-
न्त्रस्योक्तत्वेन मैत्रावरुणो ब्राह्मणाच्छंसी पोता नेष्टाऽच्छावाक आग्नीध्रश्च होत्रका
इत्यनेन मैत्रावरुणादिषु षट्स्वेव होत्रकशब्दप्रवृत्तेर्दर्शितत्वेन होतरि यजमानाध्वर्यो-
श्चातिप्रसङ्गाभावात् । तथा च होतृयजमानाध्वर्यूणां न होत्राशंसिशब्देन ग्रहणम् ।
एतेन होतृयजमानाध्वर्यूणां स्वस्वमन्त्रेण वृत्तत्वेऽपि होत्राशंसिष्ठिकमन्त्रसं-
स्कारसिद्ध्यर्थं पुनर्वरणमिति शङ्काऽपि निरस्ता भवति । अमी इतिशब्दोऽदः-
शब्दस्य प्रथमावहुवचनम् । अमी इत्येतस्य शब्दस्य स्थाने समासेन प्रथमाव-
हुवचनेन शर्मन्तानि नामानि षण्णां होत्रकक्रमेण गृहीत्वा मानुषास्तान्होत्राशंसि-
नीर्वृण इति वृणयात् । यथा केशवशर्भनारायणशर्ममाधवशर्मगोविन्दशर्मविष्णुशर्म-
कृष्णशर्माणो मानुषास्तान्होत्राशंसिनीर्वृण इति । सर्वान्ते वा शर्मशब्दः सकृदेव ।
मैत्रावरुणो ब्राह्मणाच्छंसी पोता नेष्टाऽच्छावाक आग्नीध्र इत्येवं क्रमोऽत्रानुसंधातव्यः ।
एवं च (व) इतिबहुवचनान्तो युष्मदर्थश्च । एवं चमसाध्वर्युवरणमन्त्रेऽपि द्रष्टव्यम् ।
अत्रापि होत्रध्वर्युब्रह्मोद्गातृयजमानसदस्यमैत्रावरुणब्राह्मणाच्छंसिपोतृनेष्टच्छावाकाग्नीध्रा
इत्येवं चमसाध्वर्युवरणे क्रमो ग्राह्यः । चमससंबन्धिनोऽध्वर्यवश्चमसाध्वर्यवः । धार्यधार-
कमावरूपोऽत्र संबन्धः । तच्च धारणं होमाद्यर्थम् । प्रतिप्रस्थात्रादीनां तु तत्तन्मुख्यत्वि-
ज्जन्त्रेण । तत्र प्रतिप्रस्थातुरध्वर्युमन्त्रेण, प्रस्तोतुरुद्गातृमन्त्रेण, प्रातिहर्तुरुद्गातृमन्त्रेण, प्राव-
स्तोतुर्होतृमन्त्रेण, उन्नेतुरध्वर्युमन्त्रेण, सुब्रह्मण्यस्योद्गातृमन्त्रेणेति प्रतिप्रस्थात्रादीनामध्व-
र्यादिशब्देरेव वरणम् । नच प्रतिप्रस्थात्रादिपरिज्ञानार्थमध्वर्यादिशब्दोत्तरं प्रतिप्रस्था-
त्रादिशब्दप्रयोगोऽप्यस्त्विति वाच्यम् । प्रतिप्रस्थात्रादिपरिज्ञानस्य लौकिकवरणनेव
जातत्वेन मन्त्रस्वरूपविषयकाधिकशब्दप्रयोगस्याप्रयोजकत्वात् । होत्रकवरणानन्तरं

प्रतिप्रस्थात्रादीनां वरणम् । ततश्चमसाध्वर्यूणां, गौणचमसाध्वर्यूतिगपेक्षया प्रति-
 प्रस्थात्रादीनां मुख्यार्तिवक्त्रेण तेषामेव पूर्ववरणस्य युक्तत्वात् । राज्ञः पूजनानन्तर-
 मृत्विजां निमन्त्रणार्थं सोमप्रवाकोऽवश्यं वरणीयः । सोममृत्विगम्य आर्तिवज्यप्रवृ-
 त्त्यनुकूलव्यापारं निश्चेतुं वक्तीति सोमप्रवाकः । एतस्मादेव नाम्नः सोमप्रवाकप्रयोजन-
 मवगतं भवति । साद्यस्त्रेष्वाश्वरथाः संक्षीरद्वयः । ससोमप्रवाका विधावन्तीति
 लिङ्गमपि सोमप्रवाकसत्त्वे । लाट्यायनद्राह्यायणभरद्वाजाश्वलायनैर्नित्यमेवास्मात्तथास्ति ।
 अतः सोमप्रवाक ऋत्विजामामन्त्रणार्थमवश्यं वरणीयः । स च तूष्णीमेव मन्त्रानुपदे-
 शात् । तस्य गन्धादिभिः पूजनं तस्मै यथाशक्ति दक्षिणादानं च । दक्षिणाकाले वा
 दक्षिणादानम् । सोमप्रवाकवरणादिप्रयोग इत्थम्—राजपूजनानन्तरमस्मिन्कृतौ त्वं
 सोमप्रवाको भवेति वृत्वा बादमिति तेनोक्ते तं गन्धवस्त्रादिभिः संपूज्य सोमप्रवाकाऽऽ-
 र्धयेभ्य ऋत्विगभ्यः सोमं प्रब्रूहीति यजमानस्तमाह । यजमानप्रहितः सोमप्रवाकस्तं
 तं यथोक्तगुणमुपेत्य सर्वान्यजमानगृहं प्रत्यानीय तत्राऽऽमन्त्रणं कुर्यात् । तत्राऽऽम-
 न्त्रणवाक्यमित्थम्—अमुकशर्मणः सोमो भविष्यति तत्रभवता हौत्रं कर्तव्यमाध्वर्यवं
 कर्तव्यं ब्रह्मत्वं कर्तव्यमौद्गात्रं कर्तव्यं प्रशास्त्रीयं प्रतिप्रस्थात्रं ब्राह्मणाच्छंसियं प्रास्तो-
 त्रमच्छावाकीयं नेष्ट्रीयमाग्नीध्रीयं प्रातिहर्त्रं ग्रावस्तुतीयमौनेत्रं पोत्रीयं सौब्रह्मण्यं कर्त-
 व्यमिति सदस्यपक्षे सादस्यमिति । होत्राम्यञ्छ इत्यस्मिन्सूत्रे होत्राशब्देन होत्रका
 एव गृह्यन्ते । तथा च प्रशास्तुब्राह्मणाच्छंसिपोतृनेष्टृच्छावाकाग्नीध्रेभ्य एव च्छप्रत्ययो
 न प्रतिप्रस्थातृप्रस्तोतृप्रातिहर्त्रुन्नेतृसुब्रह्मण्येभ्यः । ग्रावस्तुच्छब्दात्तु वृद्धाच्छ इत्यनेन
 च्छप्रत्ययः । ब्रह्मशब्दात्तु ब्रह्मणस्त्व इति सूत्रेण त्वप्रत्ययः । होत्रध्वर्यूद्गातृशब्देभ्यस्तु
 सामान्यतोऽणोवेति द्रष्टव्यम् । तत्र को यज्ञः क ऋत्विजः का दक्षिणेत्येकः प्रश्नप्रकार
 आपस्तम्बाश्वलायनाद्युक्तः । प्रत्युत्तरवाक्येष्वश्वलायनेन विशेष उक्तः कल्याणैः सह
 संप्रयोग इति । कल्याणोऽमुको यज्ञः कल्याणा अमुकशर्मादय ऋत्विजः कल्याण्यो
 गावो दक्षिणेति । अन्यः प्रश्नप्रकार आपस्तम्बेनोक्तः—तं पृच्छति क ऋत्विजः के
 याजयन्ति कच्चिन्नाहीनः कच्चिन्न न्यस्तमार्तिवज्यं कच्चित्कल्याण्यो दक्षिणा इति च्छन्दो-
 गब्राह्मणं भवतीति । अत्र विकल्पं सूचयितुं छन्दोगब्राह्मणग्रहणम् । ऋत्विक्परीक्षा
 तावत्पतितयान्तिवादियजमानदोषशङ्कानिरासार्था । वर्तमानर्तिक्परीक्षाऽपि संभक्षणान-
 र्हत्वशङ्कानिरासार्था । अहीनदक्षिणापरीक्षा तु अल्पदक्षिणे कृतावहीने च याजननिषेधा-
 देव । यथोक्तमाश्वलायनेन न्यस्तमार्तिवज्यमकार्यमहीनस्य नीचदक्षिणस्येति । अप्रश्न-
 सेऽपि परीक्षाऽऽवश्यक्येव । आर्तिवज्याकरणे प्रत्याख्यानप्रकार उक्तो लाट्यायन-
 द्राह्यायणाभ्यां सोमप्रवाकमकरिष्यन्नमः सोमाय राज्ञ इति प्रत्याचक्षीत महन्मेऽवोच

इति करिष्यन्प्रतिमश्रयेतेति । मारद्वाजमतास्त्वयाजयिष्यतोऽपि जपो नित्यः । पशुपालः
 प्रेण्या धाता शमिता ध्रुवगोपो दोग्धा सोमविक्रयी हविष्येषणार्थैका स्त्री, अग्नीषोमी-
 यार्थेधमावर्हिर्नयनार्थे द्वे, प्रसर्पका उपगातारश्चेत्यत्रैवोपकल्पयितव्याः । आलब्धव्यानां
 पशूनां दक्षिणार्थगवादिप्राणिद्रव्याणां दोहार्थानां गवां राजवहनार्थान्दुहोश्च संरक्षण-
 कर्ता पशुपालः । वैश्योऽयम् । तद्वृत्तित्वात् । प्रेण्याः प्रेषार्थकर्तारः सनीहारादयो
 व्रतप्रदातारः परिकर्मिणश्च । सानिं याश्चालब्धं धनं तद्ये हरन्ति ते सनीहाराः । एतेन
 ज्ञायते पूर्वमेव क्रत्वर्थे द्रव्यं याचितं भवति । ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्या वैते । सनी-
 हारविषये विशेष उक्तो द्वेषे बौधायनेन—अथ सनीहारान्प्रहिणोतीत्यन्यत्रोग्रशूद्रयो-
 रिति बौधायनोऽन्यत्रोग्रैरिति शालीकिः सर्वान्यज्ञसिद्धय इत्यौपमन्यव इति । धाता
 यज्ञसामग्रीरक्षको ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रो वा । शमिता पशुसंज्ञपनकर्ता । स च
 ब्राह्मणः शूद्रो वा । बाहुं शमित्रे तं स ब्राह्मणाय ददाति यद्यब्राह्मणो भवतीतिसूत्रात् ।
 बाहुं शमित्रे यजमानो ददाति । तं बाहुं स शमिता ब्राह्मणाय ददाति यदि स्वयम-
 ब्राह्मणो भवतीति सूत्रार्थः । एतस्मादेव लिङ्गाद्विवक्ष्यतिरिक्त एवायम् । पराङ्मवर्त-
 तेऽध्वर्युः पशोः संज्ञप्यमानादिति वचनादध्वर्योरसामध्वर्यादध्वर्युपुरुषाणां मध्य एकस्य
 द्वयोः सर्वेषां वा कार्यानुसारेण पशुसंज्ञपनकर्तृत्वम् । तत्रैकश्चेत्प्रतिप्रस्थातैव संनि-
 हितत्वाद्वा चेत्प्रतिप्रस्थातृनेष्टारौ त्रयश्चेदुन्नेता चेति द्रष्टव्यमिति जैमिनिमतम् ।
 तथा च तृतीयाध्याये सप्तमे पादे तत्सूत्रे शमिता च शब्दभेदात् । शमयति पशुं
 हिनस्तीति शमितृशब्दार्थः । अत्र यद्यपि शामित्रस्याऽऽध्वर्यवसमारुगानादध्वर्योरेव
 शमितृत्वं युक्तं तथाऽपि संज्ञप्यमानात्पशोरध्वर्योः पराङ्मवृत्तिवचनेन तस्य शमितृत्वा-
 नुपपत्तेस्तत्प्रत्यासन्नः प्रतिप्रस्थात्रादिः कश्चिच्छमिता भवतीति । नचैवं क्लोम चार्थ
 वैकर्तनं च शमितुस्तद्ब्राह्मणाय दद्याद्यद्यब्राह्मणः स्यादितिवचनविरोध इति वाच्यम् ।
 यदि यजमानोऽब्राह्मणः क्षत्रियादिः स्यादित्यर्थकरणेन विरोधाभावात् । नचैवं शामित्रं
 चैव विप्राणामितिनिषेधकत्रैवर्णिकः शमितेति कुलालः शमितेतिविधायकवचनद्वयवि-
 रोध इति वाच्यम् । एतासां स्मृतीनामध्वर्युपुरुषासंभव एव प्रवृत्तिसंभवेन विरोधपरि-
 हारस्य कर्तुं शक्यत्वात् । तत्र ऋत्विजः शमिता ध्रुवगोपो दोग्धा सोमविक्रयीति
 सूत्रकृतैव प्रदर्शितास्तेषामुपकल्पनं सिद्धमेव । आपस्तम्बमरद्वाजादिमिरुपगातूणामप्यु-
 क्तत्वात्तेषामप्युपकल्पनं सिद्धमेव । इनरेषां तूपकल्पने याज्ञिकमतेऽपि न नियम इति
 द्रष्टव्यम् । ध्रुवगोपस्तु मीमांसकमतेऽपि राजपुत्रो गोपायतीतिवचनादन्य एव । एवं
 च तस्योपकल्पनं नियतम् । शमितुस्तु याज्ञिकमत उपकल्पनं न मीमांसकमते । विहि-
 तत्वाद्गोधुरपि उपकल्पनम् । सोमविक्रयिणः कर्मान्तःपातित्वात्तस्य सर्वमतेऽन्यत्वा-
 द्योपकल्पनम् । पशुपालादीनामुपकल्पने विकल्पगात् (?) शमितुरध्वर्यादिवदुत्पत्ते-
 रभावादुत्पात्तकालिकसंज्ञासंभवाभावादिति । नहि संज्ञामात्रं भेदकं किंतूपत्तौ श्रुता ।

नचेयं संज्ञोत्पत्तौ श्रूयते वरणाभावेन शमितुरध्वर्यादिवदुत्पत्तेरमावात्समाच्च केवलसं-
ज्ञाऽत्र भेदिकेति भावः । सूत्रार्थस्तु शमिता चर्त्विग्भ्यो भिन्नः शमितेति शब्दभेदात्प्र-
करणाद्वा । वाशब्दः पूर्वपक्षव्यावर्तकः । प्रकरणमाध्वर्यवप्रकरणे शमिता पशुकण्ठे
निगृह्णातीति । उत्पत्त्यसंयोग्यं च ब्राह्मणाभावे । कलौ तु शामित्रं चैव विप्राणामिति
शामित्रकर्मकरणनिषेधाच्छूद्र एव । ध्रुवग्रहसंरक्षणकर्ता ध्रुवगोपः । स च राजपुत्र
इति सूत्रकारेण प्रागेवोक्तम् । अतः क्षत्रियो दोग्धा व्रतप्रवर्गार्थं दोग्हनकर्ता । स
च ब्राह्मणः शूद्रो वा । अग्निहोत्रमेव न दुह्याच्छूद्र इत्यग्निहोत्रसंबन्धितदोहन एव
शूद्रनिषेधादन्यत्रानियमः । अयं च शूद्रो गोप एव । स्मृतौ सच्छूद्रौ गोपनापिताविति
तस्य सामान्यतः समीचीनत्वोक्तेस्तद्वृत्तित्वाच्च । ब्राह्मणो दोग्हकर्ता चेत्समीचीनत-
रमेव । सोमविक्रयी कौत्सः शूद्रो वेति सूत्रकारेण प्रागुक्तमेव । सोमविक्रयणं तथेति
कलौ सोमविक्रयस्यापि निषेधाच्छूद्र एवेदानीम् । अयं च ऋत्विग्भ्यतिरिक्तं
एवेत्युक्तमेव प्राक् । हविष्येणार्था स्त्री ब्राह्मणी दासी वा । अग्नीषोमिधा-
र्येध्मवहनार्थाऽग्नीषोमीयार्थवर्हिर्वहनार्था च ख्येव ब्राह्मणी । प्रसर्पन्तीति प्रस-
र्पका यज्ञेऽर्थसंशये निर्णायकाः । एते ब्राह्मणा एव दक्षिणाप्रतिग्रहीतृत्वात् ।
तेषामुपवेशनस्थानं तु यावत्पर्यन्तं प्राग्वंशे कर्म तावत्पर्यन्तं प्राग्वंशे एव । अग्निप्रण-
यनप्रभृति तत्तत्समीपप्रदेश एव । यत्र यज्ञे शिष्टा विद्वांस उपविशन्ति सैव यज्ञसभे-
त्युच्यते । तदुक्तं राजधर्मेषु—

समास्तु तिस्रो विज्ञेया धर्मस्यैका च कर्मणः ।

तथा राजसभेत्येता विद्वद्भिः परिकीर्तिताः ॥ इति ।

धर्मशब्देन व्यवहारः प्रायश्चित्तं चोच्यते । तदर्थं या कल्पिता शाला सा धर्मस्य
सभा । इयमेका सभा । च परं कर्मार्थं यज्ञादिकर्मार्थं या शाला सा कर्मसभेत्युच्यते । इयं
द्वितीया । राजा यत्र विप्रैः परिचारकैर्मटादिभिश्च सहित उपविशति सा शाला राज-
सभेत्युच्यते । इयं तृतीया सभा । एतास्तिष्ठः सभा विद्वद्भिर्ऋषिभिः परिकीर्तिताः
कथिता इत्यर्थः । सभासत्संख्योक्ता बृहस्पतिना—

लोकवेदज्ञधर्मज्ञाः सप्त पञ्च त्रयोऽपि वा ।

यत्रोपविष्टा विप्राः स्युः सा यज्ञसदृशी सभा ॥ इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि—यत्र धर्मं विनिर्णेतुं विद्वांसश्चतुरादयः ।

उपविष्टा भवेयुश्चेत्तदा ज्ञेया सभेति सा ॥ इति ।

यज्ञार्थशालोपविष्टा विद्वांसः शिष्टा ब्राह्मणा अत्र प्रसर्पकशब्देनोच्यन्ते । ते च त्रिप्रभृ-
तश्च इति द्रष्टव्यम् । यज्ञमारभ्याऽऽन्तं शालायां नियमेनैतैरुपवेशनं कर्तव्यं कर्मसाक्ष्या-

धर्मम् । उपगातार ऋत्विजां मध्ये ये केचन षडवराध्या इत्युक्तमेव प्राक् । अहोरात्रे पशु-
पाख्यौ, मुहूर्ताः प्रेष्या अभवन्, मृत्युस्तदभवद्धाता, शमितोप्रो विशां पतिः, ध्रुवगोपः
सहोऽभवत्, आकूतिरपिनड्ढविः, इधम२ ह क्षुच्चैभ्य उग्रे तृष्णा चावहतामुमे इति
विश्वसृजामयनेऽनुक्रमणाह्निक्कादेतेषां कल्पनमत्रैव । न चाऽऽर्तवा उपगातार इति लिङ्गा-
देतेषामपि भिन्नत्वेनोपकल्पनमस्त्विति वाच्यम् । तेषां सर्वमत ऋत्विगभेदस्यैव सिद्ध-
त्वेनोपकल्पनासंभवात् । मीमांसकमत आर्तवा उपगातार इत्यस्या अर्थवादत्वेन वज्र-
हस्तः पुरंदर इत्यादिवत्स्वार्थे प्रामाण्याभावात्प्रोपगानूणां भिन्नत्वं कल्पयितुं शक्नोति ।
पाक्षिकमते स्वार्थप्रामाण्यसत्त्वेऽपि वचनादभेद इति द्रष्टव्यम् । यजमानस्यर्त्विजां च
पावत्कर्म व्रतं भवति । तदुक्तं बौधायनप्रायश्चित्तसूत्रे—सर्वत्र यजमानस्यर्त्विजां च
पावत्कर्म व्रतमुपदिशन्तीति । तच्चोक्तमाश्रयायनेन—न मांसमश्रीयुर्न स्त्रियमुपेयुरा-
क्रतोरपवर्गादिति । ऋत्विगपेक्षं बहुवचनम् । अन्योऽपि विशेषनिषेधो बौधायनप्राय-
श्चित्तसूत्रे—नर्त्विजामात्विज्यभन्यत्र विद्यते न महर्त्विजां समासो न सर्वत्र यजमा-
नस्याऽऽर्त्विजन्यमन्यत्र सत्रादिति । यो होता सोऽध्वर्युरित्ययं समासः कुण्डपायिनाम-
यने विहितः । स तस्य सत्रत्वात्तत्रैव नान्यत्राहीनैकाहादौ । एवं यजमानस्याऽऽर्त्वि-
ज्यमपीति । ऋत्विजां मधुपर्केण पूजा कार्या । तत्र विश्वामित्रः—

संपूज्य मधुपर्केण ऋत्विजः कर्म कारयेत् ।

असंपूज्य कारयेच्चेत्किल्बिषेण स युज्यते ॥ इति ।

मधुपर्कार्हा धर्मसूत्रे—गोमधुपर्कार्हा वेदाध्याय्याचार्य ऋत्विक्स्नातकः श्वशुरो
राजा वा धर्मयुक्त इति । गौश्च मधुपर्कश्च गोमधुपर्को ताभ्यामर्हो योग्य इत्यर्थः ।
एतादृशे समासे मधुपर्कान्तर्गतगोरपेक्षयाऽधिका गौर्देया भवति । वेदाध्यायीत्याचा-
र्यादिविशेषणम् । यद्याचार्यादयः कृत्स्नवेदाध्यायिनस्तदैव मधुपर्कादधिका गौर्देया
नान्यदेति । एतेन ज्ञायते वेदैकदेशाध्यायिनोऽप्याचार्यादयः स्युस्तेऽपि केवलेन
मधुपर्केण पूज्या एवेति । अथवा गवा युक्तो मधुपर्को गोमधुपर्क इत्येवं समासः ।
अधिकगोदानामावस्तु सुतराम् । अन्यश्च धर्मसूत्रे विशेषः—आचार्यायर्त्विजे
स्नातकाय श्वशुराय राज्ञ इति । परिसंवत्सरादुपतिष्ठभ्यो गौर्मधुपर्कश्चेतिपूर्वोक्तविशे-
षणविशिष्टानामाचार्यादीनां संवत्सरोत्तरं प्राप्तानामेतेषां गोयुक्तमधुपर्केण पूजा कार्ये-
त्यर्थः । अनेन सूत्रेणावधिप्रदर्शनं क्रियते । विद्यास्नातकविद्याव्रतस्नातकाभ्यामेव
गौर्देया न केवलव्रतस्नातकाय । एतस्मात्सूत्रादिदं ज्ञायते पूर्वसूत्रे धर्मोपदेष्टृत्वादि-
धर्मसंपत्तिप्रयुक्तो मधुपर्क इति । तत्र धर्मोपदेष्टुर्मधुपर्क उपनयनोत्तरम्, ऋत्विजो
वरणोत्तरं, स्नातकस्य समावर्तनान्ते, श्वशुरस्य देवकोत्थापनान्ते, राज्ञोऽभिषेकान्त-
इति द्रष्टव्यम् । प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकमिति न्यायात्, ऋत्विजो वृत्वा मधुपर्कमाह-

रेदित्याश्रयायनसूत्रात्, पुनः पुनर्यज्ञ इति च्छन्दोगसूत्रात्, अथैतेऽर्घ्या ऋत्विक्श्च-
शुरपितृव्यमातुलाचार्या राजा स्नातकः प्रियागतोऽतिथिरिति संवत्सरं पर्यागतेभ्य
एतेभ्य एव कुर्याद्विवाहे वरायार्थं त्विभ्यः कर्मणि कर्मणि ददातीति बौधायनसूत्रात् ।

असंपूज्य कारयेच्चेत्किंलिखेण स युज्यते ।

इति विश्वामित्रेण मधुपर्कपूजाया अकरणे दोषश्रवणाच्च प्रतीयज्ञम् । संवत्सरोत्तरं
देवभूतपितृभूतानामेवार्त्विजां कर्मव्यतिरिक्तकाल उपस्थितिः संभवति न मनुष्यभूतानां
कर्मव्यतिरिक्तकाल एतेषामृत्विक्त्वासंभवात् । बैजनापमते होत्रादिषु चतुर्ष्वार्त्विज्य-
समावेशात्तद्वशवर्तिनां पुत्रादीनामाशौचपातेऽन्ये तदीया आगमायितव्या इति । इदं
च देवभूतपितृभूतार्त्विक्पक्षे द्रष्टव्यम् । ऋत्विक्मरणप्रयुक्तमाशौचं याज्ये यत्स्मृता-
वुक्तं तद्देवभूतपितृभूतविषयकमेव । एवं याज्यमरणप्रयुक्तमाशौचं देवभूतपितृभूतेष्वेव-
र्त्विक्षु इति द्रष्टव्यम् । ऋत्विजामाशौचाभावो मधुपर्कोत्तरमेव ।

गृहीतमधुपर्कस्य यजमानात्तु ऋत्विजः ।

पश्चादाशौचे पतिते न भवेदिति निश्चयः ॥ इति ब्राह्मात् ।

यत्र मधुपर्को नास्ति तत्राऽऽशौचमस्त्येवेति त्वर्थात् । तत्राऽऽधानेष्टिपशुबन्धादौ
मधुपर्को नैव किंतु ज्योतिष्टोमादावेव स इति केचित् । समन्त्रकवरणस्य ज्योतिष्टो-
मादावेव सत्त्वान्मधुपर्कः, आधानेष्टिपशुबन्धादौ समन्त्रकवरणाभावान्न स इत्येतन्मता-
शयः । सर्वत्रापि मधुपर्क इति केषांचिन्मतम् । समन्त्रकवरणस्यैव मधुपर्कनिमित्तत्वे
प्रमाणाभाव इत्येतन्मताशयः । तुच्छमेतन्मतं समन्त्रकवरणसंबद्ध एव मधुपर्क इति प्रद-
र्शयितुमेवार्त्विजो वृत्वेत्यनुवादकरणात्प्रयोजनान्तरस्य चासंभवात् । महादानादौ मधु-
पर्कस्तु वाचनिकः । वैखानसेनाऽऽधानेऽपि मधुपर्क उक्तः सोऽपि वाचनिक एव ।
किमिव वचनं न कुर्यान्नास्ति वचनस्यातिभार इति ।

प्रारम्भो वरणं यज्ञे संकल्पो व्रतसत्रयोः ।

नान्दीश्राद्धं विवाहादौ श्राद्धे पाकपरिक्रिया ॥

इति वचने यद्यपि वरणस्यैवं केवलमाशौचाभावहेतुत्वं प्रतीयते तथाऽपि वरणमधु-
पर्कयोः संबद्धत्वाद्वरणशब्देन मधुपर्कोऽपि गृह्यते । नातो गृहीतमधुपर्कस्येति ब्राह्मेण
विरोधः । अयं चर्त्विजामाशौचाभावो यावत्कर्म तावदेव ।

ऋत्विजां दीक्षितानां च यज्ञियं कर्म कुर्वताम् ।

सत्रिव्रतिब्रह्मचारिदातृब्रह्मविदां तथा ॥

दाने विवाहे यज्ञे च सङ्ग्रामे देशविप्लवे ।

आपद्यपि च कष्टायां सद्यः शौचं विधीयते । इति वचनात् ।

प्रारम्भो वरणं यज्ञ इति वचने गृहीतमधुपर्कस्येतिवचनैकवाक्यत्वाय वरणं समम्भ्र-
कमेवेति ज्ञेयम् ।

एतेन—व्रतयज्ञविवाहेषु श्राद्धे होमेऽर्चने जपे ।

प्रारब्धे सूतकं न स्यादनारब्धे तु सूतकम् ॥

इतिविष्णुवचनबोधितानारम्भहेतुकं सूतकं लौकिकवरणवृत्तानामप्यस्येव । सूतक-
ग्रहणं मृतकोपलक्षणम् । गृहीतमधुपर्कस्य यजमानात्तु ऋत्विज इत्यत्रत्विक्शब्द
ऋतुयजनविशेषनिमित्तक एव ग्राह्यः । तेन न चमसाध्वर्युभ्यो मधुपर्कः किंतु गन्धा-
दिभिः पूजामात्रम् । यजमानस्यापि यावत्कर्म तावदेवाशौचाभावः । ऋत्विजा दीक्षि-
तानां चेत्यनन्तरोदाहृतवाक्यात् ।

न दीक्षिण्याः परं यज्ञे न कृच्छ्रादि तपश्चरन् ॥ इतिवचनाच्च ।

दीक्षिणी दीक्षणीया । दीक्षितानामिति बहुवचनं सत्राभिप्रायेण । इदमपि प्रारम्भो-
त्तरमेव ।

प्रारब्धे सूतकं न स्यादनारब्धे तु सूतकम् ॥ इतिवाक्यात् ।

अत्रापि प्रारम्भशब्दार्थः प्रारम्भो वरणं यज्ञ इतिवचनसिद्धवरणात्मक एव ।
संक्षरपोत्तरं वरणात्प्राक्चेत्तदा विराम एव । नान्दीश्राद्धं तु पूर्वकृतमेवैकविंशतिदिन-
पर्यन्तमुपयोगाय भवति ।

एकविंशत्यहर्ह्यज्ञे विवाहे दश वासराः ।

त्रिषट्चौलोपनयने नान्दीश्राद्धं विधीयते ॥ इतिवचनात् ।

दीक्षितस्य त्ववभृथात्प्रागकर्मकालेऽप्याशौचाभाव एव ।

तद्वद्गृहीतदीक्षस्य त्रैविद्यस्य महामखे ।

ज्ञानं त्ववभृथे यावत्तावत्तस्य न सूतकम् ॥ इतिवचनात् ।

सत्रिप्रतिब्रह्मचार्यादिसद्यःशौचवदिति तद्वदित्यस्यार्थः । गृहीता दीक्षा येन स
दीक्षित इति यावत् । दीक्षणीयायागोत्तरं दीक्षितत्वमिति प्रागुक्तमेव । व्यवयवा विद्या
त्रिविद्या तामधीते वेद वा स त्रैविद्यो वेदत्रयाध्यायी तत्प्रतिपाद्यकर्मत्रयज्ञानवान्वा ।
एतादृशो यजमानो भवेत्तस्य महामखेऽग्निष्टोमादिरूपेऽवभृथज्ञानं यावत्पर्यन्तं न
निर्वृत्तं तावत्पर्यन्तं तस्य यागकर्तुर्न सूतकमित्यर्थः । तद्वदित्यनेन सद्यःशौचमति-
दिश्यते । तेनाकर्मकालेऽप्याशौचाभावः सिध्यति । गृहीतदीक्षत्वस्यावभृथस्नानकर्तृ-
त्वस्य च चातुर्मास्यसौत्रामण्यादावपि सत्त्वादतिव्याप्तिः स्यात्तां वारयितुं महामख
इति । गृहीतदीक्षस्येत्यनेन पूर्वावधिः प्रदर्श्यते । तेनैतन्मध्य एवाकर्मकालेऽपि
आशौचाभावो नत्वेताभ्यां पूर्वम् । ननु गृहीतदीक्षस्येत्येतावदेवास्तु चातुर्मास्यसौत्रा-

मण्यादिषु दीक्षाया एवाभावेनापि प्रसङ्गवारणसंभवात्ममहामख इति विशेषणं व्यर्थ-
मिति चेन्न । दीक्षधातोरेकार्थकत्वेनेज्याख्यधात्वर्थस्य तत्रापि सत्त्वेन तद्वारणार्थं
महामख इत्येतस्याऽऽवश्यकत्वात् । त्रैविध्यस्येत्यनेन विशेषणेन केवलं श्रद्धानस्य
महामखेऽपि अकर्मकाले दीक्षितस्यापि अवभृथात्प्रागाशौचमस्त्येव । तथा चाशौचनि-
मित्तकं स्नानं कर्मारम्भात्प्राक्कृत्वाऽङ्गेष्वेव धृतवस्त्रजातं शुष्कं कृत्वा भस्म धृत्वा
कर्माऽऽरभेत । कर्मसमाप्त्युत्तरं पुनराशौची भवेत् । एवं प्रतिकर्मारम्भं स्नानं भवति ।
धारणाशक्ततायां स्नानोत्तरं वस्त्रमखलाकृष्णाजिनादीनि प्रक्षाल्य यावत्पर्यन्तं दीक्षार्थं
वस्त्रं शुष्कं भवति तावदन्यत्परिधाय शुष्के तस्मिन्दीक्षाऽसि तनूरसि सोमस्य तनूरसीति
मन्त्रैः परिधाय सूर्यस्य वासोऽसि नीविरिति नीविमनुपरिकल्प्य नवनीताभ्यङ्गनं
कृत्वाऽक्षिणी अङ्गुत्वा प्रक्षालितया तथैव मेखलया परिग्राहणे कृते प्राप्तमाग्निं कर्म
करोति । एवं पत्न्या अपि । एवं यावदाशौचनिवृत्तिः । एतच्चान्यधानुपपत्त्या कल्प्यते ।
एतादृशकल्पनायां त्रैविध्यग्रहणमेव गमकम् । अन्यथैतस्य निरर्थकत्वापत्तेः ।

अपि वा होतारमध्वर्युं ब्रह्माणमुद्रातारं चैतानेव वृणीते ।

अपि वा मुख्यानेव चतुरो वृणीत इत्येतावतैव होत्रध्वर्युब्रह्मोद्रातृलामे चतुर्णां
ग्रहणमाश्रयायनोक्तब्रह्मपूर्वकत्वं चतुरः सर्वान्वा चतुरो वृणानो महर्त्विजो वृणीतेऽध्वर्युं
ब्रह्माणं होतारमुद्रातारमितीतिभारद्वाजोक्ताध्वर्युपूर्वकत्वं च व्यावर्तयितुम् । तेनाऽऽम-
न्त्रप्रकारादिकं तदुक्तं सर्वमुपसंहार्यमेवेति । एतच्छब्दश्चकारेण मुख्यत्वात्सदस्य-
स्यापि संग्रहः शङ्कितः स्यात्तद्व्यावर्तनाय । एवकार इतरेषां समन्त्रकवरणव्यवच्छे-
दार्थः । अमन्त्रकं वरणं त्वेतेषामपि भवति । चतुर्णां समन्त्रकवरणपक्षे चतुर्णामेव
मधुपर्कपूजा, इतरेषां तु वस्त्रालंकारगन्धादिभिः पूजनमात्रमिति ज्ञेयम् ।

अर्थं क्षत्रियं देवयजनं याचते ।

याजमानं व्याख्यास्याम इत्यधिकाराद्यजमान एव सर्वत्र कर्ता । अथशब्दो नित्य-
त्वार्थः । तेन विद्यमानेऽपि देवयजनदेशे याचनं नित्यमिति सिद्धं भवति । आपस्त-
म्बेन तद्वतो राज्ञोऽपि याचजावचनात् । एवं प्रतिग्रहरहितस्य क्षत्रियस्य वैश्यस्य चापि
याचजा नित्या । देवयजनयाचने मन्त्रमाहाऽऽपस्तम्बः—देव वरुण देवयजनं मे
देहीति यजमानो राजानं याचेदिति ।

स चेद्ददाति देवयजनवान्भूया इत्येनमाह न चेद्य-

दहं देवयजनं वेद तस्मिन्स्त्वा वृश्वाभीत्येवमाह ।

चेद्यदीत्यर्थः । एनं ऋदातारम् । न चेदित्यनन्तरं ददातीत्यनुषङ्गः । यदि न
ददातीत्येवापठदापस्तम्बः । चेद्ददातीत्येतावतैव सिद्धेऽपि तच्छब्दमृच्छरति तस्येदं

■ अदातारमित्येवोपलभ्यते तत्प्रामादिकम् ।

प्रयोजनं याचित एव सश्रद्धं ददाति तदैव देवयजनवान्मूया इत्याशीर्यदि निर्वन्धादि-
नाऽनुव्यवहारमयाद्वा तदा नाऽऽशीरिति । यदहं देवयजनं वेदेऽन्यनुव्याहरिष्यतः प्रतिज्ञा ।

अथैनमभिव्याहारयन्ति ।

अथशब्द आनन्तर्यार्थः । तेन यदहं देवयजनं वेद तस्मिंश्चत्वा वृश्चामीत्येतदन-
न्तरमेव होत्राभिव्याहरणं कर्तव्यं न तु तेन सह तत्पूर्वं वेति । एनमदातारम् । अभि-
व्याहारोऽत्र शापः । वाचमुपावधीर्वाक्त्वा हास्यतीत्यादिवक्ष्यमाणमन्त्रलिङ्गात् । वक्ष्यमा-
णाभिव्याहरणमन्त्रप्रतिपाद्याभिर्वागादिभिरित्यर्थः । बहुवचनं वक्ष्यमाणहोत्राद्यभिप्रा-
येण । सामान्यप्रतिज्ञेयम् । अथवाऽभिव्याहारयन्तीति स्वार्थे णिच् । वक्ष्यमाणा होत्रा-
दयः । नचाप्रविजः प्रयोज्याः प्रयोजको यजमानस्तथा च नागतिका(क)गतिका
णिचः स्वार्थपरत्वकल्पनेति वाच्यम् । अभिव्याहरणकर्तृत्वस्य होत्रादिनिष्ठत्वमिव यज-
मानस्यापि तत्कर्तृत्वस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वेन स्वस्मिन्स्वप्रयोज्यत्वासंभवात् । अतः स्वार्थ
एव णिच् ।

तत्प्रकारमाह—

वाचमुपावधीर्वाक्त्वा हास्यतीति होता प्राणमुपावधीः
प्राणस्त्वा हास्यतीत्यध्वर्युर्धन उपावधीर्धनस्त्वा हा-
स्यतीति ब्रह्मा चक्षुरुपावधीश्चक्षुस्त्वा हास्यती-
त्युद्गाता श्रोत्रमुपावधीः श्रोत्रं त्वा हास्यतीति होत्र-
का आत्मानमुपावधीरात्मा त्वा हास्यतीति सदस्योऽ-
ङ्गान्युपावधीरङ्गानि त्वा हास्यन्तीति चमसाध्वर्यवः
प्रजापतिमुपावधीः प्रजापतिस्त्वा हास्यतीति यजमा-
नो भूतान्युपावधीर्भूतानि त्वा हास्यन्तीति सर्वे ।

होत्रादीनामुपादानं तत्तन्मन्त्रसंबन्धपरिज्ञानार्थम् । अन्यथा प्रथमः कस्य मन्त्रो
द्वितीयः कस्येत्यादिपरिज्ञानं न स्यात् । सर्व उक्ता होत्रादयोऽनुक्ता यजमानस्य
प्रेष्याद्याश्च । क्रमेणैवाभिव्याहरणम् ।

एवं शप्ते ततोऽन्यं याचते—

अथर्विजो देवयजनं याचते ।

अथशब्दो यद्यपि स्वकीय एव देवयजनदेशस्तथाऽपि राजानुज्ञां विना नैवर्विजः
प्रति याचनं भवतीति । ऋत्विज इति द्वितीयाबहुवचनम् । होत्रादीनामनुज्ञापनमेवात्र
याचनशब्दार्थः । आपस्तम्बस्तु ऋत्विजः प्रति याचने राजकर्तृकतामाह—राजा
देवयजनं याचत्यग्निर्मे होता स मे होता होतर्देवयजनं मे देहीत्यादिना । यत्र छन्धि-

देवयजनस्य तत्र गच्छति याचनार्थम् । तत्रापि न लभ्यते चेत्, यो यक्ष्य इत्यु-
क्त्वा न यजेते त्रैधातवीयेन यजेतेति विहितां त्रैधातवीयेष्टिं कुर्यात् । वरणकाल एव-
त्विक्संपादनमिति पक्ष ऋत्विगलाभेऽपीति केचित् । वस्तुतः सामग्युपकरणं यथा
संकरपात्पूर्वं तथैतद्विदेवयजनकरूपनमपि । तथा च न त्रैधातवीयेष्टिर्न च क्रत्वनार-
म्भरूपो विभ्रेषः । बौधायनः स्पष्टमेतद्वैधसूत्र उक्तवान्नादृष्ट्वा राजानं चर्त्विजश्च दीक्षे-
दिति । चकारो देवयजनपात्रादिसामग्रीसंग्रहार्थः ।

अग्निर्मे होता स मे देवयजनं ददात्वित्युपाश-
शु होतर्देवयजनं मे देहीत्युच्चैर्मानुषम् ।

उपांश्चित्यनन्तरं देवयजनं याचत इत्यनुवर्तते सामान्यप्रतिज्ञासूत्रात् । तत्तन्म-
न्त्रलिङ्गात्तं तं प्रति । मानुषमिति देवयजनविशेषणम् । ऋत्विग्विशेषणत्वे मन्त्रेषु मानु-
षनामानिर्देशाभावेन तत्त्वानुपपत्तेः । तेनार्थात्पूर्वतो दैव्यदेवयजनयाचनमिति सिध्यति ।
अदृष्टार्थमेतत् । उपांशुत्वस्य शब्दधर्मत्वाद्देवयजनयाचनमन्त्रेष्वेवान्वयो न तु याचने ।
तेन मन्त्रमुपांशूक्त्वा दैव्यं देवयजनं याचत इत्येवं वाक्यं भवति । एवं मानुषमित्य-
त्रापि । एवं सर्वत्र द्रष्टव्यम् ।

एवमितरेषूपशु देवतानामधेयमभिव्याहरत्युच्चैर्मानुषस्य ।

एवमितरेष्वित्येतावतैव सिद्धावुपांशु देवतानामधेयमभिव्याहरत्युच्चैर्मानुषस्येतिव-
चनं प्रकारान्तरमिदं पूर्वेण सह विकल्पार्थ इति प्रदर्शयितुम् । किं तत्पूर्वं किं तदुत्तर-
मिति चेदुच्यते—पूर्वमन्त्रयोरुपांशुत्वोच्चैस्त्वे अत्र तु नामधेययोरेवोपांशुत्वोच्चैस्त्वे इति
पूर्वमन्त्रेषु देवतानामधेयानामेवोपांशुत्वेऽवशिष्टमन्त्रभागानामर्थादुच्चैस्त्वम् । उत्तरमन्त्रेषु
मानुषनामधेयानामेवोच्चैस्त्वेऽवशिष्टमन्त्रभागानामर्थादुपांशुत्वमिति ज्ञेयम् । मानुषमि-
त्येव लाघवाद्भक्तव्ये गुरुभूतः षष्ठ्यन्तत्वेन निर्देशोऽत्र ऋत्विङ्नामापि ग्राह्यमिति
गमयति । यथाऽमुकशर्मन्मानुष होतर्देवयजनं मे देहीत्यादि । नामैव नामधेयम् ।
मागरूपनामभ्यो धेय इति स्वार्थे धेयप्रत्ययः । अभिव्याहरणमुत्कीर्तनमेव देवताना-
मधेयशब्दसमभिव्याहारात् । होतृत्यादिनामानि तु न मानुषाणि किंतु आर्त्विज्यप्रयु-
क्तानि । मानुषस्येत्यनन्तरं देवतानामधेयमित्यत्रत्यसमासैकदेशनामधेयशब्दोऽनुवर्तते ।
देवतानामधेयमभिव्याहरतीत्यत्र देवताया नामधेयं देवतानामधेयमिति षष्ठीतत्पुरुष
एव लाघवान्न तु देवताया नामधेयं यत्रेति व्यधिकरणबहुव्रीहिरिति । बहुव्रीहिसमासे
तु देवतानामधेयशब्दस्य मन्त्रपरतायां पूर्वेण सहैकार्थत्वेन पुनरुक्तितादवस्थ्यापत्तेः ।
अतः षष्ठीतत्पुरुष एव युक्तः । अत उपांशु देवतानामधेयमभिव्याहरत्युच्चैर्मानुषस्ये-
त्येतत्सूत्रं पक्षान्तराभिप्रायमेवेत्येवमवश्यं स्वीकार्यमित्यलं बहुना ।

आदित्यो मेऽध्वर्युः स मे देवयजनं ददात्वध्वर्यो देवयजनं
मे देहीत्यध्वर्यु चन्द्रमा मे ब्रह्मा स मे देवयजनं ददातु ब्रह्म-
न्देवयजनं मे देहीति ब्रह्माणं पर्जन्यो म उद्राता स मे देव-
यजनं ददातुद्रातर्देवयजनं मे देहीत्युद्रातारमाकाशो मे सदस्यः
स मे देवयजनं ददातु सदस्य देवयजनं मे देहीति सदस्यमापो
मे होत्राश्वसिन्यस्ता मे देवयजनं ददतु होत्राश्वसिन्यो मे
देवयजनं मे दत्तेति होत्रकान्तरूपयो मे चमसाध्वर्यवस्ते मे देवय-
जनं ददतु चमसाध्वर्यवो देवयजनं मे दत्तेति चमसाध्वर्यून् ॥ २ ॥

स्पष्टम् ।

याचित्वेदमगन्म देवयजनं पृथिव्या इति देवयजनमध्यवस्यति ।

देवा इज्यन्ते यस्मिंस्तद्देवयजनं देवानां यजनं यस्मिन्निति वा देवयजनं, तदध्यव-
स्यति सहाग्निभिरुपकाष्पितसोमार्त्विक्संभारैश्चोदकुम्भपुरःसरं वासार्थं गच्छतीत्यर्थः ।
अनुप्रयायावभ्येदित्यत्रावस्यतेस्तथाऽर्थदर्शनात् । एदमगन्म देवयजनमिति मन्त्रलि-
ङ्गाच्च । मदेमेति मन्त्रान्तः । अगन्मेति बहुवचनं पत्न्यमात्यामिप्रायम् । तेनामात्या
अपि सह स्युः । इदं चामात्यसाहित्यं तत्सद्भावाभिप्रायेण । पत्न्यां तु नैवं तां विना
क्रतोरेवाभावात् । तस्या देवयजनं प्रति गमनं तु अरण्यन्वारम्भस्य पत्न्या विहितत्वा-
त्तद्वारा सिद्धमेव । यजमानस्य मुख्यत्वाद्वैतद्वाहणे देवयजनश्च ह्येष पृथिव्या
आगच्छति यो यजत इत्येकवचनं श्रूयते । याचित्वेत्युक्तानुवाद आपस्तम्बोक्तस्यापि
वा न देवयजनं याचेद्देवता एवोपतिष्ठेत् सक्षेदं पश्येत्येतस्य पक्षस्य निराकरणार्थः ।
क्त्वाप्रत्ययाद्देवयजनाध्यवसानाङ्गता । तेन देवयजनाध्यवसानोत्कर्ष एतस्याप्युत्कर्षः
समारोपणादिकं देवयजनयाचनात्पूर्वमेव भवतीति । अत्र देवयजनाध्यवसानमरण्ये
दीक्षतेऽरण्ये यजत इत्यस्मिन्पक्षे । अग्रे यद्विधास्यति तङ्कामे दीक्षतेऽरण्ये यजत
इत्यस्मिन्पक्ष इति द्रष्टव्यम् ।

देवयजनमध्यवस्यतीति पूर्वमुक्तं तत्र किंलक्षणं देवयजनमित्याकाङ्क्षायामाह—

यत्समं प्रतिष्ठितमोषधिवदनुषरमभ-

ङ्कुरमनुपहितमनिरिणमचिस्रग्गदारि ।

यत्समं सममूमिकं यद्देवयजनं भवति तद्देवयजनमध्यवस्यतीति पूर्वोक्तान्वयः । प्रति-
ष्ठितं सुशोभितं मृदुभूमित्वादिभिर्यत्र स्थितस्य मनोऽभिरुचितं भवति । तथा च बौधा-
यनः—जुष्टे देवयजने शाला कारिता भवतीति । जुष्टेऽभिरुचित इत्यर्थः । सर्वेषामपि

देवयजनविशेषणानां पूर्वेणान्वयः । ओषधिवत्, ओषध्यः फलपाकान्ता यत्र तादृशम् ।
 वकारद्वन्द्वसः । ऊषा क्षारस्मृत्ता यत्र न विद्यते तदनूषरम् । तस्य स्वकृत ईरिणे
 नावस्येदिति निषेधात् । ईरिणशब्देन सोषदेशस्यैवोक्तत्वात् । कचिदनूखरमित्यपि पाठः ।
 धान्योत्पत्तिरहिता भूमिरूखरा तथा रहितमिति अनूखरशब्दार्थः । अमङ्कुरं यत्र नदी-
 प्रवाहादिभिर्मङ्को न संभाव्यते तदमङ्कुरम् । इदममुपिरोपलक्षणम् । अमुषिरमच्छि-
 द्रम् । अनुपहतं यद्ग्रहनचण्डालवासादिभिरुपहतं न भवति तदनुपहतम् । अनिरिणं
 यत्र तृणादिकं नोत्पद्यते तदिरिणं ततोऽन्यदनिरिणम् । अविस्मृगदारि विमृग्विस्मृगः
 शैथिल्यं दारि दारणं च वृक्षाणां यत्र न संभाव्यते तदविस्मृगदारि । तदीयदारणनिषे-
 धस्य त्वमङ्कुरमित्यनेनैव गतार्थत्वाज्जात्र तन्निषेधापेक्षा । अविस्मृगदारीति पाठेऽपि
 अर्थस्तु स एव ।

प्राचीनप्रवणमुदीचीनप्रवणं प्रागुदकप्रवणं वा ।

पूर्वं सममित्युक्तं तत्रैतत्पक्षत्रयं विकल्पते । प्राचीनं प्रवणं क्रमनिम्नं स्थलं यत्र,
 उदीचीनं प्रवणं क्रमनिम्नं स्थलं यत्र, प्राक्बोदकचानयोरन्तरालं प्रागुदक् । ईशानदिगि-
 त्यर्थः । प्रागुदकप्रवणं क्रमनिम्नं स्थलं यस्य । प्रतिष्ठितत्वादिकं तु पक्षचतुष्टयसाधा-
 रणम् ।

यस्मात्स्थलान्तरमभितो भवति ।

यस्माद्देवयजनादन्यत्स्थलं स्थलान्तरमभितः समन्ततो भवति तादृशं देवयजने
 स्वीकार्यमित्यर्थः ।

न देवयजनमात्रं पुरस्तादतिशिनष्टि ।

देवयजनस्य पुरस्तात्पुरोभागे । मात्रशब्दाद्देवयजनप्रमाणतो न्यूनाधिकस्थलाति-
 शेषे न दोष इति गम्यते । देवयजनमात्रातिशेषनिषेधो दृष्टासंभवाददृष्टार्थ एव ।

पक्षान्तरमाह—

यावान्वा शम्पाप्रासः ।

यावति प्रदेशे शम्पा प्रास्ता प्रक्षिप्ता भवति तावन्मात्रं वा नावशिनष्टीत्यर्थः ।
 न देवयजनमात्रं पुरस्तादतिशिनष्टीत्यनेन विकल्पते ।

यावत्समं प्रतिष्ठितं तद्वत्श्रीर्यजेतेति नित्ये काम्ये ।

यावत्सममित्यत्र सर्वत इति शेषः । यत्सर्वतः समं प्रत्येव तिष्ठतीति श्रुतेः ।
 यावत्समं स्थलं तावत्प्रतिष्ठितं देवयजनमित्यारूपायत इत्यर्थः । यावत्समं तावत्प्र-
 तिष्ठितं देवयजनं तत्तत्र प्रतिष्ठिते देवयजने यजेतेति नित्ये विधौ काम्ये विधौ
 यत्समं प्रतिष्ठितं तदेव देवयजनं गतश्रियो भवतीत्यर्थः । स्वभावतो यत्समं प्रतिष्ठित-

मित्यादिवाङ्मा शम्भ्याप्राप्त इत्येतदन्तलक्षणलक्षितं तन्निस्त्यमगतश्रीगतश्रीसाधारणं देव-
यजनमिति निष्कृष्टोऽर्थः । शुश्रुवान्ग्रामणी राजन्यश्च गतश्रियः । शुश्रुवान्वेदत्रया-
ध्यायी । अहे बुध्निय मन्त्रं मे गोपायेति मन्त्रे वेदत्रयाध्यायिनः श्रीशब्दवाच्यता स्पष्ट-
मान्नाता । ग्रामं नयतीतिव्युत्पत्त्या ग्रामणीशब्देन ग्रामाधिकार्युच्यते । राजन्योऽभि-
षिक्तः क्षत्रियः । गता प्राप्ता श्रीर्यस्य स गतश्रीः । ये गत्यर्थास्ते प्राप्त्यर्था इति
शास्त्रात् । देवयजने विशेषमाहाऽऽपस्तम्बः—यत्र वा बहवो ब्राह्मणाः सःश्रावयेयु-
रग्नयो वाव देवयजनं यत्र क चाग्नीनाधाय यजते देवयजन एव यजत इति विज्ञायते
दक्षिणी वाव देवयजनं दक्षिणाश्चेत्कल्याणीर्दिदाति देवयजन एव यजत इत्येक इति ।
यत्र यद्देवयजनविषये बहवो ब्राह्मणाः सदस्यवत्साक्षिणः साधु ते कृत्यमत्रेति श्लाघ-
येरन्तदुक्तलक्षणाभावेऽपि देवयजनं स्यात् । गरीयसोऽस्य गुणस्य लाभदिति भावः ।
तथा च देवयजनाधिकारे ब्राह्मणम्—विश्वे ह्येतद्देवा जोषयन्ते यद्ब्राह्मणा इति । यत्र
क चाग्नीनाधायान्याधानं कृत्वा यजते यागं करोति तदेवयजनं नित्यमुक्तलक्षणाभा-
वेऽपि । अयं कल्पः सोमपूर्वाधाने । अथ वा यत्र क चाग्नीनाधाय स्थापयित्वैव यजते
तदेव देवयजनं नित्यमुक्तलक्षणाभावेऽपीति । अस्मिन्पक्षे देवयजनैकदेश एव प्राप्त-
शाविरुद्धे स्थल एवाग्नीनिवाय तत्रैव संकल्प्य राजपूजनादि मधुपर्कान्तं कृत्वा शालां
प्रति गच्छेदिति प्रयोगः । अग्निमनाथदेशस्य का गुणापेक्षेति भावः । कल्याण्यो लक्षण-
वत्यो बह्व्यो गावश्चेत्युस्तदा दक्षिणाबाहुर्ये महागुणे सति देवयजनगुणाभावः क्रतो-
रकिञ्चित्कर इति भावः । यथोक्तलक्षणलक्षितदेवयजनालाभ एवैते पक्षा द्रष्टव्याः ।
उभयसत्त्वे त्वधिकगुणावहं भवतीत्यर्थः ।

अतिप्रब्रूयतेऽभिचरन्यजेत गुहाक्येऽभिशास्यमानः ।

अति अतिशयेन प्रवृक्ष्य प्रवृक्ष्य वृक्षांश्छित्त्वा छित्तैव देवयजनं कुर्युस्तदतिप्रब्र-
ूयम् । आपस्तम्बेन निर्ब्रूयतेऽभिचरन्यजेतेत्येतस्यैव निर्ब्रूयशब्देन व्यवहारः कृतः ।
एतत्स्वरूपमाह स एव—यस्माद्वृक्षान्वल्मीकानीति निर्हरेयुरथो अभिखनेगुरिति ।
वृक्षांश्छित्त्वा वल्मीकानि स्वात्वा देवयजनं कुर्युस्तन्निर्ब्रूयमिति तात्पर्यार्थः । गुहाक्ये
गुहावने गुहाबहुले वन इति यावत् । यमकर्तारं पापस्य कर्तारमवदिशन्ति सोऽभिशा-
स्यमानस्तस्य गुहावनं देवयजनं भवतीत्यर्थः । अत्राऽऽपस्तम्बो विशेषमाह—परोक्षं
गुहावने याजयेदभिशास्यमानं परोक्षं पृष्ठान्युपेयुः सर्वमुपाशु क्रियेत स्थले यजेतेति ।
यथा लोका न पश्यन्ति तत्परोक्षमभिशास्यमानं याजयेत् । तस्य पृष्ठान्यपि परोक्ष-
मुपेयुः । न स्वास्वृक्षु गायेयुः, सर्वं साङ्गं प्रधानमुपाशु क्रियेत, स्थल उच्छिन्नमूमा
यजेतेत्यर्थः । अन्यं विशेषमाहाऽऽपस्तम्बः—यत्रापि देवयजनं चान्तरेण पन्था अभि-
विशवेतस्मिन्याजयेद्यं कामयेत नैनमुत्तरो यज्ञ उपानमेदिति । बौधायनोऽपि कर्मा-

न्ते—अथातो देवयजनकल्पः स एतद्देवयजनं जोषयते पुरस्तादुदकमनूषरमनुपहतम-
 विस्रग्दार्ढ्यमङ्गुरं बहुलौषधि यत्रान्या अन्या ओषधयो व्यनिष्कताः स्युः प्रागुदकप्रवणं
 यथा चात्वालसारिणीरापः स्युर्नातिप्रवणं यस्मादन्यत्पुरस्तात्समन्तिकं देवयजनं न
 विन्देदिति । कात्यायनः— देवयजनं जोषयन्त उच्चतमं सममविभ्रंश्यमितो देवयज-
 नमात्रदेशं पुरस्ताद्वर्धं प्राक्प्रवणमुदग्वा यत्किञ्चानूचानस्विज उद्धृतौपधिमूले परेते
 विमितं कुर्वन्तीति । छाट्यायनद्राह्यायणावाहतः— प्रागुदकप्रवणं देवयजनं लोमशम-
 वृक्षं समं पुरस्ताच्चास्याऽऽपः स्युस्तदभावे महावृक्ष उदपानो महापथो वा नचास्य
 स्थलतरमदूरे स्याद्देवयजनमात्रं च पुरस्ताद्विपर्यस्याभिचरणीयेषु स्थलादन्यद्देवयजनमा-
 त्राच्चेति । लोमशं तृणौषधिवहुलम् । न यस्मिन्वृक्षाः स्युस्तदवृक्षम् । समं यत्राविषमा
 भूमिस्तादृशम् । अस्य देवयजनस्य पुरस्तादापः स्युर्वेद्युः । तदभावेऽपामभावे । उद-
 पानं कूपः । देशान्तरगामी पन्था महापथः । यस्यातिशयितं स्थलं स्थलतरमदूरे
 समीपे समन्ततो न च स्यात्तद्देवयजनम् । चस्त्वर्थे । देवयजनमात्रं तु पुरस्तात्पुरो-
 भागे देवयजनस्य न स्यात् । पूर्वमुक्तानि लक्षणानि तद्विपर्यस्तानि अभिचरणीयेषु
 ज्ञेयानि । न चास्य स्थलतरमदूरे स्याद्देवयजनमात्रं च पुरस्तादित्येतत् नैव विपर्यस्तं
 भवतीत्यर्थः ।

पुरोहविषि देवयजने याजयेदितिब्राह्मणव्याख्या-

तानि काम्यानि देवयजनानि तेषां याथाकामी ।

पुरोहविषि देवयजने याजयेदित्यारभ्य भवत्येवेत्येवमन्तं यद्वाह्मणं तेन व्याख्या-
 तानि उक्तानि काम्यानि कामायाहर्हाणि तेषां मध्ये याथाकामी कामनानुरोवेन पक्षो
 भवतीत्यर्थः । आपस्तम्बोऽपि पुरोहविषीति काम्यानि देवयजनानीति । बौधायनोऽपि जुष्टे
 देवयजने शाला कारिता भवति पुरोहविषि देवयजने याजयेदित्येतेषां यज्जोषयत इति ।
 यं कामयेतोपैनमुत्तरो यज्ञो नमेदभि सुवर्गं लोकं जयेदिति तं पुरोहविषि देवयजने
 याजयेत् । पुरोहविषि देवयजने याजयेदिति विधिः । यं कामयेतोपैनमुत्तरो यज्ञो
 नमेदभि सुवर्गं लोकं जयेदिति कामनावानधिकारी । यस्य होता प्रातरनुवाकमि-
 त्यारभ्य विपश्यतीत्यन्तेन पुरोहविषो देवयजनस्य लक्षणम् । उपैनमुत्तर इत्यारभ्य
 सुवर्गं लोकं जयतीत्यन्तेन फलम् । यस्य देवयजनस्य मण्डपे प्रातरनुवाकमनुब्रूवन्तो-
 ताऽग्निं पुरोवर्तिनमौत्तरवेदिकाग्निं ततः प्राग्वर्तिनं नदीतडागादिजलं ततोऽपि प्राग्दि-
 श्युदितमादित्यं चाऽऽभिमुख्येन युगपत्प्रश्यति एतादृग्देवयजनं पुरोहविरित्युच्यते ।
 उक्थ्यषोडश्यादिरुत्तरो यज्ञ एनं यजमानं प्रति उपनमेत्सुवर्गं लोकं चाभिजयेदित्य-
 ध्वर्युः कामयेत तदैतादृशे देवयजने याजयेदित्यर्थः । प्रातरनुवाकशब्देनाऽऽज्यप्रउग-
 शस्त्रे ग्राह्ये नतु प्रातरनुवाको गृह्ये तस्य पुरोदयात्समाप्तेः । अन्यथाऽऽदित्यमभि

विपश्यतीत्येतद्विरुद्धयेत । अथ वाऽऽदित्यशब्देन तत्संबन्धिप्रकाशो ग्राह्यः । भ्रातृ-
व्यवन्तमाप्ते देवयजने याजयेत् । आप्ते देवयजने याजयेदिति विधिः । भ्रातृव्यवन्त-
मित्यनेनाधिकारी प्रदर्श्यते । पन्थां वाऽधिस्पृशयेदित्यारभ्य न रथायैतद्वा आप्तं
देवयजनमित्यन्तेन लक्षणम् । आप्नोत्येवेत्यारभ्याऽऽप्नोतीत्यन्तेन फलम् । प्रौढं राजमार्गं
प्रौढं गतं वा विलोक्याऽऽधिक्येन तत्संस्पर्शो यथा भवति तथा देवयजनं निर्मातव्यम् ।
देवयजनगर्तयोर्मध्ये शकटस्य वा रथस्य वा यातवै गन्तुं यावदन्तरं पर्याप्तं तावदेवा-
न्तरं कर्तव्यं सोऽयमधिस्पृशः । एतदेवाऽऽप्तनामकं देवयजनमाप्नोति जयतीत्यर्थः ।
पशुकाममेकोज्जते देवयजने याजयेत् । एकोज्जते देवयजने याजयेदिति विधिः । पशु-
मानधिकारी । एकोज्जताद्वै देवयजनादङ्गिरसः पशूनसृजन्तेत्यर्थवादः । अन्तरा सदो-
हविधाने उन्नतः स्यादेतद्वा एकोज्जतं देवयजनमिति लक्षणम् । पशुमानेव भवतीति
फलम् । प्राचीनवंशात्पुरतः प्रत्यासन्नं सद उत्तरवेदेः पश्चात्प्रत्यासन्नं हविर्धानं तयो-
र्मध्यमुन्नतं यत्र तदेकोज्जतमित्यर्थः । सुवर्गकामं व्युन्नते देवयजने याजयेत् । व्युन्नते
देवयजने याजयेदिति विधिः । सुवर्गकाम इत्यधिकारी । व्युन्नताद्वै देवयजनादङ्गि-
रसः सुवर्गं लोकमायन्तित्यर्थवादः । अन्तराऽऽहवनीयं चेत्यारभ्येतद्वै व्युन्नतं देव-
यजनमित्यन्तेन लक्षणम् । सुवर्गमेव लोकमेतीति फलम् । उत्तरवेदिहविर्धानिसदः प्राची-
नवंशानां चतुर्णामन्तरालप्रदेशेषु त्रिषून्नतं यत्र तद्व्युन्नतमित्यर्थः । प्रतिष्ठाकामं प्रति-
ष्ठिते देवयजने याजयेत् । प्रतिष्ठिते देवयजने याजयेदिति विधिः । प्रतिष्ठाकाम इत्य-
धिकारी । एतद्वै प्रतिष्ठितमित्यारभ्य सममित्यन्तेन लक्षणम् । प्रत्येव तिष्ठतीति
फलम् । एतस्यैव नित्यत्वमपीति सूत्रकृतैव प्रागुक्तम् । गतश्रियोऽप्येतदेव देवयजन-
मित्यपि प्रागुक्तम् । यत्सर्वतः सर्वप्रदेशे समं न तु कुत्रचिदपि उन्नतं कुत्रचिन्न-
मित्यर्थः । यत्रान्या अन्या ओषधयो व्यतिषक्ताः स्युस्तद्याजयेदिति विधिः । अनेनैव
लक्षणं चोच्यते । पशुकामोऽधिकारी । एतद्वै पशूनामित्यारभ्य पशुमानेव भवतीत्य-
न्तेन फलम् । यवगोधूमकोद्रवप्रियङ्गवादिर्बोजानि परस्परविलक्षणानि यस्मिन्प्रदेशे
सहोप्यन्ते तत्र पशुकामं याजयेदित्यर्थः । एतस्य देवयजनस्य यद्यपि नाम नोक्तं
तथाऽपि लक्षणत एव नामोक्त्यमन्यान्यव्यतिषक्तौषधि देवयजनमिति । नाम विना
व्यवहारो न घटत इति हि प्रसिद्धम् । यं कामयेत निर्ऋत्याऽस्य यज्ञं ग्राहयेयमिति
तं निर्ऋतिगृहीते देवयजने याजयेत् । निर्ऋतिगृहीते देवयजने याजयेदिति विधिः ।
यं कामयेत निर्ऋत्याऽस्य यज्ञं ग्राहयेयमिति कामनावानाधिकारी । एतद्वै निर्ऋति-
गृहीतं देवयजनं यत्सदृश्यं सत्या ऋक्षमित्येतेन निर्ऋतिगृहीतदेवयजनलक्षणम् ।
निर्ऋत्यैवास्य यज्ञं ग्राहयतीति फलम् । निर्ऋतिर्यज्ञविधाती राक्षसविशेषः । निम्नोन्न-
तस्वराहियेन सदृश्याः सत्या भूमेः संबन्धि यदृक्षं तृणादिशून्यं स्थानं यत्र तन्नि-
र्ऋतिगृहीतम् । व्यावृत्कामं व्यावृत्ते देवयजने याजयेत् । व्यावृत्ते देवयजने याजये-

दिति विधिः । व्यावृत्कामोऽधिकारी । यं पात्रे वा तरुणे वेत्यारभ्येतद्वै व्यावृत्तं देव-
यजनमित्यन्तेन लक्षणम् । विपाप्मना भ्रातृव्येणेत्यारभ्य मीमांसन्त इत्यन्तेन फलम् ।
पात्रोपलक्षिते सहपङ्क्तिभोजने तरुणोपलक्षिते विवाहे बन्धुमित्रादयो यं पुरुषमुद्दिश्य
मीमांसेरन्तंसिद्धेरन्स पुरुषः संदेहहेतोरपवादादेः पाप्मनो व्यावृत्तिं कामयेत स व्यावृ-
त्कामः । तं व्यावृत्तसंज्ञके देवयजने याजयेदित्यर्थः । औत्तरवेदिकादाहवनीयात्प्रा-
चीनं स्थलं प्रवणं क्रमनिष्ठं गार्हपत्यात्प्राजहितात्प्रतीचीनं स्थलं प्रवणं क्रमनिष्ठं यत्र
तद्व्यावृत्तसंज्ञकं देवयजनमित्यर्थः । पापेन वैरिणा च व्यावर्तते वियुज्यते । एनं यज-
मानं न पात्रोपलक्षिते सहपङ्क्तिभोजने न तरुणोपलक्षिते विवाहे च बन्धुमित्रादयो
मीमांसन्ते संदिहन्ते । भूतिकामं कार्यं देवयजने याजयेत् । कार्यं देवयजने याजये-
दिति विधिः । भूतिकामोऽधिकारी । कार्यं इत्यनेनैव तल्लक्षणमप्युक्तं भवति । कार्यो वै
पुरुषो भवत्येवेति फलम् । मृच्छिलादिभिरुन्नतीकरणियं कार्यम् । उपनयनादिसंस्कारै-
रुन्नतीकरणियः पुरुषस्ततस्तस्येदं योग्यं फलमिति दर्शयति भवत्येवेत्यनेन । भवत्येवेति
ऐश्वर्यं प्राप्त्येवेत्यर्थः । तत्रैकोन्नतव्युन्नतव्यावृत्तेषु देवयजनेषून्नतत्वनिष्ठत्वे अकृ-
त्रिमे ज्ञेये । असंभवे कृत्रिमे अपि । एकोन्नते देवयजने स्वीक्रियमाणे प्राग्वंशमारभ्य
यूपावटान्तं शौरुत्वेन मानेन तूष्णीमेव मानं कर्तव्यं सदोहविधानयोरन्तरौन्नत्यसंपा-
दनाय । एवं व्युन्नतव्यावृत्तयोरपि यथालक्षणम् । कार्यं तु सर्वं मृच्छि-
लादिभिरुन्नतं स्थलं यावत्पर्याप्तं संपादनीयम् । निऋतिगृहीतदेवयजनस्य निन्दि-
तत्वादधीतरेषां प्रशस्तत्वं नहि निन्दा निन्दितुं प्रवर्ततेऽपि तु स्तुत्यं स्तोतुं प्रव-
र्तत इति न्यायेन । यजमानपरिक्रतोऽध्वर्युः कथं यजमानाया निष्ठं कामयेत । अथ
वा याजयेदिति यावन्ति पदानि तेषु स्वार्थे णिच् । यं कामयेत नमेज्येत्, भ्रातृ-
व्यवन्तं पशुकामं सुवर्गकामं प्रतिष्ठाकामं पशुकामं यं कामयेत निऋत्याऽस्य यज्ञं
ग्राहयेयं व्यावृत्कामं भूतिकाममित्येतेषु विभक्तिलकारव्यत्ययो ज्ञेयः । अस्मिन्पक्ष
इच्छाया यजमानगतत्वं संपन्नं भवति । वैयधिकरण्यं च परिहृतं भवति । निऋति-
गृहीतदेवयजनस्याऽऽभिचारिके कर्मणि उपयोगश्च सिद्धो भवति । यजमानानिच्छा-
यामध्वर्योरेवेच्छा कथं कर्माङ्गकाम्यदेवयजनप्रयोजिका भवेदित्यापत्तिरपि निरस्ता
भवति । अत्र प्रतिग्रहप्रतिषेधार्थं तीर्थगर्भादि कथ्यते । तत्र ब्रह्मपुराणं—

प्रवाहमवधिं कृत्वा यावद्धस्तचतुष्टयम् ।

तत्र नारायणः स्वामी नान्यः स्वामी कदाचन ॥

तत्र न प्रतिगृह्णीयात्प्राणैः कण्ठगतैरपि । इति ।

अत्र प्रवाहमिति जलावध्युपलक्षणम् । तेन पुष्करादौ तडागवाप्यादिरूपे तीर्थं
सर्वत्रैव जलमवधीकृत्य हस्तचतुष्टयाम्यन्तरे निषेधः ।

दानधर्मे—माद्रशुकचतुर्दश्यां यावदाक्रमते जलम् ।

तावद्धर्मे विजानीयात्तद्धर्मे तीरमुच्यते ॥ इति ।

अत्र माद्रशुकचतुर्दश्यां कदाचिद्वृष्ट्यभावे जलवृष्ट्यभावेऽपि तावत्पर्यन्तं देश उपलक्षणीयः । यदन्वञ्चौ पुरोडाशायुषाश्शुयाजमन्तरा यजतीत्यत्र पुरोडाशद्वयाभावेऽपि यथा देश उपलक्ष्यते तथा । तीरावधिश्च ब्रह्मपुराणे—

सार्धं हस्तशतं यावद्धर्मेतस्तीरमुच्यते । इति ।

स्कान्दे—तीराद्गव्यूतिमात्रं तु परितः क्षेत्रमुच्यते ।

अत्र दानं जपो होमो गङ्गायां नात्र संशयः । इति ।

तटद्वये प्रत्येकं क्रोशद्वयाख्यगव्यूतिमात्रं क्षेत्रम् । अत एवोक्तं भविष्ये—

गङ्गासीमां न लङ्घन्ति सर्वपापाण्यशेषतः ।

दिशो दश पलायन्ते सिंहं दृष्ट्वा यथा मृगाः ।

एकयोजनविस्तीर्णा क्षेत्रसीमा तटद्वयम् ॥ इति ।

गर्भे प्रतिग्रहनिषेधः प्रसिद्धनदीषु । प्रसिद्धतरगण्डक्यादिनदीषु तूषयतः सार्ध-
हस्तशतमिति तीरेऽपि निषेध इति शिष्टाः । क्षेत्रे तु निषेधो गङ्गाविषयः । तत्रैव
क्षेत्रकथनात् । यत्तु ब्रह्मपुराणे—

यत्र गङ्गा महादेवः स्वयंभूश्च तपोवनम् ।

सिद्धिक्षेत्रं तु तज्ज्ञेयं समन्तात्तु त्रियोजनम् ॥ इति ।

एकैकस्मिन्पार्श्वे सार्धयोजनमिति समन्तात्त्रियोजनमित्यर्थः । एतन्मरणेऽतिशयार्थं
न तु प्रतिग्रहप्रतिषेधार्थम् । यदा तु समन्तादर्थयोजनमिति पाठस्तदा स्कान्देन
तुल्यार्थतैव । गर्भतीरक्षेत्रेषु यागकरणे यष्टुर्महाफलमृत्विजां तु दोषोऽस्त्येव ।

न तीर्थे प्रतिगृह्णीयात्प्राणैः कण्ठगतैरपि ।

अपि कामातुरो जन्तुरेकां रक्षति मातरम् ॥

तीर्थे प्रतिग्रहो यस्तु तीर्थविक्रय एव सः ।

विक्रीतायां तु गङ्गायां विक्रीतः स्याज्जनार्दनः ॥

जनार्दने तु विक्रीते विक्रीतं भुवनत्रयम् ।

यस्तु लौल्याद्विजः क्षेत्रे प्रतिग्रहरुचिर्भवेत् ।

नैव तस्य परो लोको नायं लोको दुरात्मनः ॥ इति पाद्ये,

प्रबाहमवधिं कृत्वा यावद्धस्तचतुष्टयम् ।

तत्र नारायणः स्वामी नान्यः स्वामी कदाचन ॥

तत्र न प्रतिगृह्णीयात्प्राणैः कण्ठगतैरपि ।

इति ब्राह्मे च ऋत्विजां दक्षिणाप्रतिग्रहे दोषश्रवणात् । लौक्यं लोलुपता । आप-
सावत्रापि प्रतिग्रहो न दोषाय । तथा च वह्निपुराणम् —

हस्त्यश्वरथयानानि मृतशय्यासनादि यः ।

कृष्णाजिनं च गृह्णाति अनापत्सु गतो द्विजः ॥

तथोभयमुखीं गां च सशैलां मेदिनीं द्विजः ।

कुरुक्षेत्रे च यद्दानं चण्डालात्पातितस्तथा ॥

मासिके च नवश्राद्धे भुञ्जन्प्रेतत्वमाप्नुयात् । इति ।

पाप्मे—प्रतिगृह्णीयाद्वृत्त्यर्थं ब्राह्मणः साधुतः सदा ।

अश्वं च मणिमातङ्गतिललोहानि वर्जयेत् ॥ इति ।

वृत्तिर्जीवनम् । अथैतत्प्रायश्चित्तं प्रसङ्गादुच्यते । तत्र योगीश्वरः—

गोष्ठे वसन्ब्रह्मचारी मासमेकं पयोव्रतः ।

गायत्रीजाप्यनिरतः शुध्यतेऽसत्प्रतिग्रहात् ॥ इति ।

मनुः—जपित्वा त्रीणि सावित्र्याः सहस्राणि समाहितः ।

मासं गोष्ठे पयः पीत्वा मुच्यतेऽसत्प्रतिग्रहात् ॥ इति ।

असत्प्रतिग्रहादिति वचनद्वये पदच्छेदः । मासमित्यत्यन्तसंयोगवाचिन्या द्वितीयया
त्रिसहस्रजपस्य प्रतिदिनव्यापित्वं गम्यते । जपः पयोव्रतं च दोषगुरु(गौरव)लाघवानु-
सारेण प्रत्येकं प्रत्येकं समुच्चितं वा कल्प्यम् । यत्तु षट्त्रिंशन्मते—

पवित्रेष्ट्या विशुध्यन्ति सर्वे घोराः प्रतिग्रहाः ।

ऐन्दवेन मृगारेष्ट्या कदाचिन्मित्रविन्दया ।

देव्या लक्षजपेनैव शुध्यन्ते दुष्प्रतिग्रहात् ॥

इति, तद्देशकालद्रव्यकर्तृणामन्यतरदुष्टत्वे ज्ञेयम् । अनर्थेन दिशा त्रिचतुःसंनिपाते
प्रायश्चित्तगौरवं कल्प्यम् । पूर्वोक्तगायत्रीलक्षजपो वेति केचित् । तीर्थे प्रतिग्रहस्य
सतोऽपि निषिद्धत्वादसत्प्रतिग्रहत्वमेव । तथा चेदमेव प्रायश्चित्तं भवति । तत्र तीर्थे
कर्माङ्गदक्षिणाप्रतिग्रहस्य निषेधेऽपि वैधत्वात्प्रायश्चित्तलाघवं कल्प्यमिति ज्ञेयम् ।
प्रायणीयादिवसे प्रयाणकर्तव्यतायामरणीसमारोपस्यैव नियमेन विधानादत्रानियमः
सूचितो भवति । तत्र बौधायनोऽरण्योः समारोपणमाह—आमावास्याेन वा हविषेष्ट्या
नक्षत्रे वाऽरण्योरग्नींसमारोह्य शालामभिप्रैस्युत्तरेण शालां परीत्य पूर्वया द्वारा शालां
प्रपाद्य गार्हपत्यस्याऽऽयतने मथित्वाऽग्नीन्विद्धत्य मध्यमे नक्षत्रे राजानं प्रमथन्तीति ।
कात्यायनः—समारोप्याग्नींश्शालास्तम्भे पूर्वार्धे गृहीत्वाऽरणीपाणिराहेदमगन्मेति ।
द्वैधेऽपि—अग्नीनां हरणमित्यजलान्हरेदिति बौधायनोऽरण्योः समारोह्येति शाली-

किरिति । बाधूलोऽपि—अरण्योरात्मनि वाऽग्नीन्समारोह्य शकटेन प्रत्यक्षान्वा नय-
च्छालामभिप्रेतति । शकटेन हरणेऽनुच्छासादि न । संनिधौ चेच्छकटं विनाऽपि
प्रत्यक्षाणां नयनं, त्रिभिरुच्छ्रसैर्गमनं चेद्भवति तदैव शकटं विनाऽपि प्रत्यक्षाणां
नयनम् । चतुर्थोच्छ्रासगमने पुनराधानमेव, कर्मार्थहरणेऽनुच्छ्रासचोदनाऽने (?) न
चात्र वास्तोष्पतीयावासितहोमौ, एतस्य प्रयाणस्य कर्मार्थत्वात् । अत्रापि ममत इति
केचित् । शालां प्रति गमने विशेषो द्वैधे—शालाया अध्यवसान इति स ह स्माऽऽह
बौधायनो मध्यंदिने शालामध्यवस्येदापः पूर्वा गच्छेयुरन्वयजमानो राज्ञा चारणीभ्यां
चेत्यत्रो ह स्माऽऽह शालीकिः कामं पूर्वाह्णे वाऽपराह्णे वा शालामध्यवस्येत्प्रा-
क्त्वस्तमयाद्दोक्षणीयां संतिष्ठापयिषेदिति । देवयजनाध्यवसानानन्तरं गोमयोप-
लिषेष्टु संस्कृतेष्वायतनेषु अग्नीन्विहरति ।

अपराह्णे दीक्षते ।

द्वादशसंभारयजुर्होमादि अपराह्ण एव केवलदीक्षाङ्गत्वात् । संभारयजुर्होमादेर्दी-
क्षाङ्गत्वे दीक्षिष्यमाणवचनं साधकमिति दर्शितमेव प्राक् । कूदमाण्डहोमस्तु पूर्वाह्ण
एव तस्य तन्मात्राङ्गत्वाभावात् । स्वे दक्ष इत्यस्य सत्यमस्मीत्यन्तस्य पुरस्ताद्दीक्षणी-
याया जपः प्रत्यगाशीर्भिन्नानकर्मकरणाञ्जपतीति सूत्रात् । आपस्तम्बेन पुरस्ताद्दो-
क्षणीयाया आहवनीयमुपतिष्ठत इत्युपस्थाने विनियुक्तत्वादुपस्थानस्यापि जपरूपत्व-
स्योपोद्धाते दर्शितत्वादुपस्थाने विनियोगेऽपि न विरोधः । सूत्रस्य स्पष्टोऽर्थः ।

यः कामयेत तपस्वी स्यामिति स पूर्वाह्णे ।

काम्यः पक्षोऽयम् । अथ वा नेयं स्वतन्त्रा कामना किंतु तद्विवसे दीक्षितनियमेषु
कालाधिक्यात्पूर्वाह्णदीक्षाप्रशंसामात्रम् । स यजमानो वाग्यतस्तपस्तप्यमान आस्त इति-
शास्त्रान्तरदर्शनात् । पूर्वाह्णापराह्णदीक्षाविधिम्यामिदं ज्ञायते यस्मिन्विभागे पूर्वाह्णापराह्ण-
शब्दाभ्यामंशौ गृह्येते सोऽत्र विभागो ग्राह्य इति । स च द्वेधा विभागस्त्रेधा विभाग
एव वा । पूर्वाह्णे वै देवानामपराह्णः पितृणामिति द्वेधाविभागे पूर्वाह्णापराह्णशब्दाभ्या-
मंशद्वयग्रहणमस्ति । अतो द्वेधाविभागस्य ग्रहणम् । एवं पूर्वाह्णे वै देवानां मध्याह्णे
मनुष्याणामपराह्णः पितृणामिति त्रेधाविभागेऽपि पूर्वाह्णापराह्णशब्दाभ्यामंशद्वयग्रहण-
मस्ति । अतस्त्रेधाविभागस्य वाऽपि ग्रहणम् । प्रातःसंगवमध्याह्णापराह्णसायाह्नात्मके-
पञ्चधाविभागे तु अपराह्णशब्देनैकांशस्यैव व्यवहारोऽस्ति न तु पूर्वाह्णशब्देनान्यांश-
स्यापि व्यवहारोऽस्ति । अतः सोऽत्र न गृह्यते ।

यदस्य यज्ञार्थं तन्निरादिश्य शेषाद्भुज्जतेऽनि-
रादिश्यं वा तस्य न भुज्जते प्राग्भीषोमीयात् ।

अस्य दीक्षितस्य यद्व्यमाज्यपशुपुरोडाशीयादि यज्ञार्थं कल्पितं तन्निरादिश्य निर्दिश्याऽऽज्ये पशवः पुरोडाशीयादि यज्ञार्थमेतद्व्यं तन्मध्य एतावद्यज्ञ उपयो-
क्ष्यन्त एतावद्यज्ञार्थं शेषाद्वाहणा भुज्जीरजिति निरादिश्य, अन्तर्भावितण्यर्थोऽत्र
विवक्षितो निरादेश्येति निरादेशनं कारयित्वेति तदर्थः । अत्र प्रयोज्यो यजमानः
प्रयोजका ऋत्विजः । तेनर्त्विग्मिः स्वार्थं निरादेशनं कारणीयमित्यर्थः सिद्धो भवति ।
अन्यथा निरादिश्य भुज्जत इत्यनयोः समानकर्तृकत्वानुपपत्तेः । अनिरादिश्येत्यत्रापि
अन्तर्भावितो णिच्, अनिरादेश्येति निरादेशनमकारयित्वेति तदर्थः । यदि सर्वैरत्र
भोक्तव्यमिति सर्वेषामृत्विगादीनामिच्छा तदा निरादेशनं कारयितव्यं भोक्तव्यं च ।
यदि नेच्छा तदा तु निरादेशनं न कारयितव्यं न च भोक्तव्यम् । निरादिश्य शेषा-
द्भुज्जत इत्येतावाने(वतै)वानिरादिश्य न भुज्जत इत्यार्थिकव्यतिरेकार्थसिद्धौ तस्योपा-
दानमिच्छाधीनं स्वतन्त्रं तुल्यमेतत्पक्षद्वयमिति ज्ञापयितुम् । अन्यथा वैयर्थ्यं दुष्परिहरं
स्यात् । यज्ञार्थमेतावद्भव्यमिति निश्चितद्रव्यादवशिष्टोऽशः शेषशब्देनोच्यते ।
भोजननिषेधावधिमाह—प्राग्भीषोमीयादिति । अग्नीषोमीयाद्यागादित्यर्थः । स च
एतनीसंयाजान्तो वपायागान्तो वा । तथा च धर्मसूत्रम्—अग्नीषोमीयसंस्थाया-
मेव दीक्षितस्य भोक्तुं हुतायां वपायां क्रीते वा राजनि यज्ञार्थं वा निर्दिष्टे
शेषाद्भुज्जीरजिति ब्राह्मणमिति । क्रीते वा राजनीति भोक्तुरापत्तावयं पक्षः । अग्नीषो-
मीयस्य पशोः संस्था समाप्तिस्तस्यां सत्यामेव दीक्षितस्य दीक्षितसंबन्धयज्ञं भोक्तव्य-
मनिरादेशोऽपि न तु निरादेशं विनैतत्पूर्वम् । अथ वाऽग्नीषोमीयस्य पशोर्वपायां
हुतायां सत्यां वा । राजनि क्रीते वा । एते पक्षा आपदनापदनुसारेण व्यवस्थाप-
नीयाः । यज्ञार्थं निर्दिष्ट एतेभ्यः पूर्वमपि भोक्तव्यम् । अत्र वचनमृत्विगर्थं तत्रेया-
न्परमेद ऋत्विगर्थनिरादेशने यजमानस्य प्रयोज्यत्वम् । इतरार्थनिरादेशने प्रयोज्यत्वं
तु आज्यं पशवः पुरोडाशीयादि यज्ञार्थमेतद्व्यं तन्मध्य एतावद्यज्ञ उपयोक्ष्यन्त एता-
वदेव यज्ञार्थं शेषादृत्विजो भुज्जीरजिति । देशने प्रयोज्यत्वं नरा(?) आज्यं पशवः पुरोडा-
शीयादि यज्ञार्थमेतद्व्यं तन्मध्य एतावद्यज्ञ उपयोक्ष्यन्त एतावदेव यज्ञार्थं शेषाद्वा-
हणाः सर्वे भुज्जीरजिति निरादेशनवाक्यद्वयम् । ऋत्विगर्थनिरादेशनमृत्विक्कर्तृकप्रक-
रणाधीनमित्येतदनित्यम् । द्वितीयं तु स्वकर्तृकत्वाद्वाहणार्थमावश्यकत्वाच्च नित्यमेव ।
एवंरीत्येवोभयत्र विशानं सप्रयोजनं भवति नान्यथेति द्रष्टव्यम् । अपराह्णे दीक्षत इत्यन-

न्तरं विधानादिदं ज्ञायते दीक्षाप्रभृतिकर्मोपयोगिद्रव्यनिरादेशनमावश्यकम् । संभारय-
जुर्होमादेरपि दीक्षार्थत्वात्तदर्थस्यापीति । तथा च कूश्माण्डहोमावशिष्टाज्यस्य स्थापि-
तस्य दीक्षोत्तरमशने निरादेशनाभावेऽपि न दोष इति । अनिरादेशने भोजनं तु स्वस्वा-
ज्यस्यैव नाम । अनिर्दिष्टदीक्षितान्नभोजनप्रायश्चित्तमुक्तमापस्तम्बस्मृतौ—

यज्ञियान्नं नवश्राद्धं संग्रहे चैव भोजनम् ।

स्त्रीणां प्रथमगर्भे च द्विजश्चान्द्रायणं चरत् ॥ इति ।

यज्ञियान्नं यज्ञसंबन्धजनम् । यज्ञसंबन्धजनस्याभोज्यता सूत्रैकवाक्यत्वायाज्ञोषोमी-
यसमाप्तिपर्यन्तमशीषोमीयवपायागपर्यन्तं वा द्रष्टव्या । संग्रहो विवाहः ।

स्वस्त्युत्तराण्यशीयेति सर्वत्र केशेषूप्यमानेषु जपति ।

सर्वत्रेतिवचनं समावर्तनचौलगादानसंबन्धिकेशवपनेष्वप्येतज्जपप्राप्त्यर्थमनूबन्ध्या-
वपायाश्च हुतायां दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यां परिश्रिते यजमानस्य केशश्मश्रूणि वापयत
इत्यास्मिन्नमन्त्रकेऽपि वपन आश्रमेधिके केशश्मश्रूणि वापयते नखानि निकृन्तते
दतो धावते स्नात्यहतं वासः परिधत्ते इत्येतस्मिन्मन्त्रकेऽपि वपने च स्वस्त्युत्तराण्य-
शीयेति जपप्रापणार्थं वा । उप्यमानेष्विति वर्तमाननिर्देशाद्वपने क्रियमाण एव जपो न
तु तत्पूर्वं न चानन्तरम् । अशुचित्वेऽपि वचनान्मन्त्रजपः । एतावानेव मन्त्रः ।

कृते नापितकृत्य औन्दुम्बरेण दतो धावते लोहितमनागमयन् ।

नापितस्य कृत्यं नापितकृत्यं तस्मिन्नापितकृत्ये । नापितकृत्य इत्यनेनाध्वर्युकर्तृक-
मिदं वपनकृत्यमित्यवगम्यते । नापितकर्तृकत्वे नापितकृत्ये कृत इत्येवं प्रयोगोऽसंगतः
स्यात् । नापितकर्तृकत्वं चेदिष्टमभाविष्यत्तदा जाते नापितकृत्य इत्येवावश्यम् । नहि-
तथा सूत्रकृतोक्तम् । अतोऽध्वर्युकर्तृकमेवेदं वपनमिति । औन्दुम्बरग्रहणमितरवृक्षव्या-
वृत्त्यर्थं ताम्रव्यावृत्त्यर्थं च । अवशिष्टात्काष्ठं पूर्णं वा ग्राह्यम् । दतो दन्तान् । धावते
शोधयति । इदं च दन्तधावनं कर्माङ्गं न तु मुखदौर्गन्ध्यादिनाशार्थम् । तस्य प्रातः
कृतेन दन्तधावनेन निषिद्धतिथ्यादिवशेन दन्तधावनकाष्ठस्थानीयद्वादशमण्डूषैर्वा तस्य
जातत्वात् । एतस्य दन्तधावनस्य वैधत्वात् स्मार्तनन्दादिनिषेधस्यात्र प्रवृत्तिः ।

यत्तु—दीक्षितो ब्रह्मचारी च यतिश्च विधवाऽङ्गना ।

नित्यमद्यादन्तकाष्ठममायां तु विवर्जयेत् ॥

इति स्मृतिवचनं तन्मन्त्रदीक्षापरं ।

गृहीतमन्त्रदीक्षस्तु दन्तानां धावनं चरेत् ।

नित्यं वेदाङ्गुलैः काष्ठैरमायां तु विवर्जयेत् ।

इति तन्मन्त्रवचनसंवादान्न तु यज्ञसंबन्धिदीक्षापरत्वे (त्व) । दतो धावत इति श्रौतविधिना
साकं विरोधापत्तेः । तथा चामायां दीक्षायां दन्तधावनं भवत्येव । दन्तधावने विशेष-
माहाङ्गिराः—

तत ऊर्ध्वक्रमेणैव धावयेच्छाखया दतः ॥ इति ।

पूर्वमूर्ध्वदन्तान्संशोध्य पश्चादधोदन्ताञ्शोध्येत्यर्थः ।

दन्तधावनकाष्ठप्रमाणं कौर्मे—

मध्याङ्गुलिसमं स्थूलं द्वादशाङ्गुलसमितम् ।

सत्पक्कं दन्तकाष्ठं स्यात्तदग्रेण तु धावयेत् ॥ इति ।

इदं विषमदन्तस्य, इतरस्य तु कनिष्ठिकाग्रसमं स्थूलम् ।

सूक्ष्मं तु हीनदन्तस्य समदन्तस्य मध्यमम् ।

स्थूलं विषमदन्तस्य त्रिविधं दन्तधावनम् ॥ इति विष्णुक्तेः ।

विष्णुः—द्वादशाङ्गुलिकं विप्रे काष्ठमाहुर्मनीषिणः ।

क्षत्रविदूश्चद्रजातीनां नवषट्चतुरङ्गुलम् ॥ इति ।

गर्गः—चतुरङ्गुलमानं तु नारीणां नात्र संशयः ॥ इति ।

इदं पत्न्या दन्तधावन उपयुज्यते । दन्तधावनं प्रकृत्य व्यासः—

प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मुखं च सुसमाहितः ।

दक्षिणं बाहुमुद्धृत्य कुर्याज्जान्वन्तरा तु तत् ॥ इति ।

आश्वलायनः—राक्षस्यामुत्सृजेत्काष्ठं दिशि संमृज्य वा शुचौ ॥ इति ।

संमृज्य प्रक्षाल्य ।

विष्णुः—प्राच्यां सौर्यं दन्तधावे शरीरारोग्यमेव च ।

दक्षिणे तु तथा कष्टं पश्चिमे तु पराजयः ॥

उत्तरे तु गवां नाशः स्त्रीणां परिजनस्य च ।

पूर्वोत्तरे तु दिग्भागे सर्वान्कामानवाप्नुयात् ॥ इति ।

अङ्गिराः—प्रक्षाल्य मक्षयेत्काष्ठं प्रक्षाल्यैव तु संत्यजेत् ।

आयुरित्यादिमन्त्रोऽयमुक्तः शाखाभिमन्त्रणे ॥ इति ।

स च मन्त्रः पुराणे—आयुर्वलं यशो वर्चः प्रजाः पशुवसूनि च ।

ब्रह्मप्रज्ञां च मेधां च त्वं नो देहि वनस्पते ॥ इति ।

दन्तधावनमन्त्रस्तु—मुखदुर्गन्धिनाशाय दन्तानां च विशुद्ध्ये ।

श्रीवनाय च गात्राणां कुर्वेऽहं दन्तधावनम् ॥ इति पुराणोक्तः ।

तूष्णीं वा दन्तधावनम् । मुखदैर्गन्ध्यसंभावनायामयं मन्त्रोऽन्यथा तूष्णीमेवेति ।

शौनको दन्तधावनोत्तरकृत्यमाह—

पश्चाद्द्वादशगण्डुषैर्विदध्यादन्तधावनम् ॥ इति ।

लोहितं रक्तम् । अनागमयन्ननिर्गमयन् । दह्म्य इति शेषः । तेषामेव संनिहि-
तत्वात् । पूर्वत्र दीक्षणीयायां कृतायां यदि लोहितं बहिर्निर्गतं चक्षुर्विषयं स्यात्तदा

सर्वेषां दीक्षितधर्माणां प्रवृत्तत्वेन नमो रुद्रियाभ्योऽद्भ्यः स्वाहेति जपो भवति । तस्यामकृतायां दीक्षितधर्माणामप्रवृत्तत्वेन न जपः । यदि दन्तेभ्यो बहिर्निर्गतं जठरे गच्छति तदा प्रायश्चित्तं कृत्वाऽग्निं कर्म कार्यं तस्मिन्नकृते तद्विनाऽधिकाराभावात् । तस्माद्यथा लोहितं न निर्गच्छति तथैव दन्तधावनं कर्तव्यम् । तच्च प्रायश्चित्तं षट्त्रिंशन्मत उक्तम् । केशनखरुधिराशने मतिपूर्वे त्रिरात्रमज्ञानादुपवास इति ।

हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इत्येषा हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका वृष्टं भित्त्वा प्रचक्रमुर्हित्वाऽवद्यमापः । शतं पवित्रा वितता ऋसां ताभिर्नो देवः सविता पुनातु । आपो अस्मान्मातरः शुभन्त्विति च शङ्खिनि हृदे हिरण्यमवधाय स्थावरासु स्नाति ।

स्नानमन्त्रास्त्रय एते । मन्त्रत्रयान्ते सकृदेव स्नानम् । इत्येवेतिवचनमन्यत्र प्रसिद्धस्य मन्त्रचतुष्टयग्रहणस्यानुवाकग्रहणस्य वाऽत्र प्राप्तिरिति शङ्कावारणार्थम् । तृतीयस्य रिप्रमित्यन्तः । शङ्खिनि हृदे स्नाति केवलं स्थावरासु चेत्स्नाति तदा तासु हिरण्यमन्तर्धायैव स्नातीति । अथवा शङ्खिनि हृदे याः स्थावरा आपस्तास्वेव हिरण्यमन्तर्धायैव स्नातीति । स्थावरा अशोण्याः । हृदशब्दसंनिध्यात् । स्थावरा निवृत्तगतय इत्यस्मिन्कल्पे तटाके सरसि वाऽपि स्नानम् । अस्मिन्पक्षे पूर्वव्याख्यानार्थ एवात्रानुकूलो भवति । स्मृतौ दीक्षार्थस्नानं देवखाते नद्यां गङ्गायां संगमे वा महाफलमित्युक्तं—

देवखातेऽथवा नद्यां गङ्गायां संगमेऽपि वा ।

स्नानं दीक्षार्थं कुर्वीत महाफलमुदाहृतम् ॥ इति ।

नद्यो महानद्यो गोदावरीभीमाद्या द्वादश । तथा च महानदीः प्रकृत्य ब्रह्मपुराणम्—

गोदावरी भीमरथी तुङ्गभद्रा च वेणिका ।

तापी पयोष्णी विन्ध्यस्य दक्षिणे तु प्रकीर्तिताः ॥

भागीरथी नर्मदा च यमुना च सरस्वती ।

विशोका च वितस्ता च विन्ध्यस्योत्तरतः स्थिताः ॥ इति ।

भागीरथीगोदावरीवेणा इति तिस्रो गङ्गाः । तथा च ब्रह्मपुराणम्—

तिस्रो नद्यो महापुण्या वेणा गोदाऽथ जाह्नवी ।

गां हरीशङ्गतः प्राप्ता गङ्गा इति हि कीर्तिताः ॥ इति ।

गां हरीशङ्गप्रिकात्प्राप्ता इति पाठान्तरम् । हरेश्वरण ईशस्य शिरस्तस्माद्गां पृथिवीं प्राप्ता इत्यर्थः । शङ्खशब्दः स्वच्छं जलं लक्षयति । शङ्खशब्दान्मतत्पर्याय इति । शङ्खः शङ्ख इव स्वच्छं जलमस्मिन्नस्तीति शङ्खी तस्मिन्नित्यर्थः । अगाधं जलं यत्र स हृद इत्युच्यते । हृदस्यैव विशेषणं शङ्खिनीति ।

प्रकारान्तरमाह—

यल्लोमशमवकाशं तीर्थं तस्मिन्स्नाति कुण्डे स्नातीत्येकेषाम् ।

यज्जलं लोमशं यत्र तृणानि भवन्ति तल्लोमशं लोमानि विद्यन्ते यस्मिंस्तीर्थे तल्लो-
मशं, लोमशब्दस्तृणपरः । लोमभ्योऽधिस्तम्बयजूर्हरतीतिदर्शनात् । लोमादिपामादीत्य-
नेन मत्वर्थीयः शः । अवकाशमवकाः शेवालाः । केचिच्छरोऽवका इति अपा-
शरोऽवका इति लिङ्गाध्याचक्षते । अवकाभिराशो व्याप्तिर्यस्य तदवकाशम् । अथवाऽ-
वकाशोऽस्यास्तीत्यवकाशः । अर्शआदित्वान्मत्वर्थीयोऽचप्रत्ययः । सुखेनावर्तुमवकाशो
यस्मिन्भवति तादृशमिति यावत् । एतादृशं सतीर्थं यत्र लोकः स्नाति तस्मिन्वा
स्नायादित्यर्थः । न तु महामहिमास्वप्स्वेव स्नायादिति नियमः । तातां संभवे तु
तास्वेव स्नानमधिकम् । कुण्डं तल्लक्षणद्रोणी तस्यां वा स्नातीत्यर्थः । स्नातीत्यस्या
मध्ये पुनरावृत्तिः पक्षान्तरं स्वतन्त्रमिदमितिप्रदर्शनार्थम् । कुण्डे स्नातीत्यत्र मण्डूक-
प्लुत्या हिरण्यमवधायेत्यनुवर्तते । तथा चाऽऽपस्तम्बः—कुण्डे हिरण्यमवधाय तस्मि-
न्स्नातीति वाजसनेयकमिति कूपे नैवेतस्नानं वाजसनेयिमत्तात् । तीर्थं प्रति गमने विशेष
उक्तो द्वैधे—तीर्थगमन इति स ह स्माऽऽह बौधायनः प्रदक्षिणमावृत्येतरत्तीर्थं
गच्छेदथामुतोऽपसलैरावर्तेतेत्यत्रो ह स्माऽऽह शालीकिरपसलैरावृत्येतरत्तीर्थं गच्छेद-
थामुतः प्रदक्षिणमावर्तेतेतीति । इतो वपनप्रदेशात् । अमुतस्तीर्थप्रदेशात् । यदि तीर्थं
दूरे भवति तदोपाय उक्तो बौधायनेन—अथ यदि दूरे तीर्थं भवत्युत्तरेण शालां द्वौ
कटपरिवारौ कुर्वन्ति पूर्वं यजमानायापरं द्वितीयं पत्न्यै तयोः प्राचीद्वारौ कुर्वन्ति
तदुदकुम्भौ निधापयतीति । तत्तयोः कटपरिवारयोरुदकुम्भौ निधापयति परिकर्मभिः
स्नानार्थमित्यर्थः । अस्मिन्स्नाने यत्राऽऽपः सुखाः सुखावगाहा इत्यारभ्य पवमानः
सुवर्जन इति चैतेनानुवाकेन स्नात्वेत्यन्तं सर्वं स्नानतन्त्रं भवति । यत्राऽऽपः सुखाः
सुस्वावगाहास्तदवगाह्येत्यस्मिन्नवगाहशब्दवाच्ये स्नाने हिरण्यवर्णा इत्यादिमन्त्रत्रयं
दीक्षार्थत्वेन विधीयते । अवगाह्येत्यस्य स्नात्वेत्यर्थः । एतेनानुवाकेन स्नात्वेत्यत्रत्य-
स्नानशब्दस्य मार्जयित्वेत्यर्थ इति पदद्वयस्य स्नानप्रतिपादके सूत्रे संस्काररत्न-
मालायामर्थः कृतोऽस्ति स तत्र द्रष्टव्यः । मध्याह्नस्नानदीक्षार्थस्नानयोः कालैक्ये
प्रसङ्गसिद्धिर्भध्याह्नस्नानस्येति ।

उदाभ्यः शुचिरापूत एमीति स्नात्वोद्गाहते ।

पुनः स्नात्वेतिवचनं स्नानाङ्गतर्पणव्यावृत्त्यर्थम् । एमीति लिङ्गादुद्गाहने मन्त्रः ।
उद्गाहनं तीरं प्रत्यागमनम् । ततो यन्मया दूषितं तोयमिति यक्ष्मोद्देशेन तीरे जलं
निक्षिपति । पूर्वत्र दीक्षणीयाकरणपक्षे तु माध्याह्निकस्नानाभाव एव । ततः स्नातं
द्विराचमनम् ।

उपस्पृश्याऽऽचम्य ॥ ३ ॥

कुत्रचिदप इति नोच्यते कुत्रचिदुच्यते यत्र नोच्यते तत्रापामुत्पवनं कृत्वोपयोक्तव्या यत्रोच्यते तत्र नेतीति सार्वत्रिकम् । प्रकृतेऽप्यशब्दाभावात्पात्रे जलं गृहीत्वा तासां पवित्राभ्यामुत्पवनं कृत्वा ता हस्तेनोपस्पृश्येति सिद्धं भवति । आचम्येत्यत्राऽऽ आचम्येति पदच्छेदः स्मृत्युक्तप्रमाणसिद्धजलमाचमने न विवाक्षितं किंतु अधिकमपि भवतीत्याहुः बोध्यते । तथा च चुलुकमात्रं जलं पात्रे गृहीतं हस्तेनैव सकृत्प्राश्नातीत्यर्थः सिद्धो भवति । अनेनान्तरतो मेध्यो भवति । तथा च श्रुतिः—अपोऽश्नात्यन्तरत एव मेध्यो भवतीति । वसनस्यान्तेन प्रतिच्छाद्येति बौधायनः । जज्ञान्तःस्थितस्यैव चेदिदमाचमनं तदाऽत्र माध्याह्निकं कर्म, यदि बहिरागत्याऽऽचमनं तदा वक्ष्यमाणनीविपरिकल्पनान्ते माध्याह्निकं कर्मेति ज्ञेयम् । ब्रह्मयज्ञस्तु कृत्वारम्भमात्राकृप्रातरेव कर्तव्यः ।

दीक्षाऽसि तनूरसि तां त्वा शिवाꣳ स्योनां
परिधिषीयेति क्षौभं वासोऽहतं महत्परिधत्ते
सोमस्य तनूरसि तनुवं मे पाहीति च ।

क्षौमाहतशब्दौ व्याख्यातौ । महच्छब्देनात्र वाससः स्थौल्यमुच्यते । दैर्घ्यस्यार्थादेव सिद्धेः । तेन वासोऽत्र स्थूलं भवति दृढमिति यावत् । एतेन सूक्ष्मस्यादृढत्वाद्यावृत्तिः कृता भवति । दीक्षाऽसीति दीक्षाऽसि तपसो योनिरित्याच्छिद्रिकप्रपाठकपठितस्य सन्त्वित्यन्तस्य प्रतीकमिदम् । उक्तश्चाऽऽपस्तम्बेनाप्ययं मन्त्रः परिधाने । तनूरसि तां त्वामिति सौत्रो द्वितीयः । सोमस्य तनूरसि तनुवं मे पाहीति संहितास्थस्तृतीय इत्येवं मन्त्रत्रयं परिधाने । प्रादक्षिण्यं परिभाषासिद्धम् । प्रदक्षिणमहतं वासः परिधत्त इत्येवापठद्वौधायनः । चकारः पूर्वाभ्यां सह समुच्चयार्थः । अथवा चकारो दीक्षाऽसि तपसो योनिरित्याच्छिद्रिकमन्त्रसमुच्चयार्थः । अस्मिन्पक्षे प्रथममन्त्रो दीक्षाऽसि तनूरसीत्ययमेक एव । दीक्षाऽसि तपस इत्यन्तं मन्त्रस्तृतीयः । सोमस्य तनूरसि तनुवं मे पाहीति च क्षौभं वासोऽहतं महत्परिधत्त इत्यन्वयः ।

सूर्यस्य वासोऽसि नीविर्नाभोर्जमस्मासु

धेहीति तस्य नीविमनुपरिकल्पयते ।

सूर्यस्य वास इव वासोऽसीत्यर्थः । एतेन वाससः सोमदेवत्वत्वात्कथं सूर्यदेवत्वमिति शङ्का निरस्ता भवति । तस्य परिहितवाससः । वासोन्ताप्रकाशनार्थोऽभ्यन्तरगोपनाय वेष्टितवसनग्रन्थिर्नीविस्तामनु पश्चात्कल्पयत इत्यर्थः । परिशब्दो दाढ्यार्थः । नीविमित्येकवचनं जातौ । तत्र कच्छचतुष्टये द्वौ नीविशब्दवाच्यौ कच्छौ । तत्र पश्चात्कच्छ एव मुख्यत्वात्पूर्वम् ।

मुक्तकच्छो यदा कुर्यात्कर्म काम्यं कचिन्नरः ।

वृषा भवति तत्सर्वं गुह्यस्थानप्रदर्शनात् ॥ इति गोमिलोक्तेः ।

नचात्राप्रकच्छस्य मुख्यत्वमस्तिवति वाच्यम् । गुह्यस्थानप्रदर्शनादिति हेतुना तस्यैव मुख्यताया अवगमात् । काम्यग्रहणान्नित्यनैमित्तिकयोर्नायं नियम इति द्रष्टव्यम् । एकवचनात्सकृदेव मन्त्रः । स चाऽऽद्यायां नीव्याम् । परिधानीयवस्त्रं परिधानाय दक्षिणतो न प्रसार्य, प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा परिदधीत नीविकल्पनं प्राक्संस्थोदक्संस्थभाषेनेत्यादि स्मार्ति सर्वमुपसंहार्यम् । आचम्येति ल्यपा वासःपरिधानस्याप्सु दीक्षासंबद्धत्वं बोध्यते । तेन दशपेयेऽपराह्णे दशपेयाय दीक्षतेऽप्सु दीक्षायाः स्थाने षट्पुण्डरीकां द्वादशपुण्डरीकां वा हिरण्यस्रजं यजमानः प्रतिमुञ्चन इत्यत्रावशानान्ताया अप्सु दीक्षायाः पुण्डरीकस्रजप्रतिमोचनेन वासोनिवृत्तिमिव वासोदीक्षाया अपि निवृत्तिः सिद्धा भवति ।

ऊर्जे त्वेत्यश्नात्पूर्जमस्मासु धेहीति वा यदस्य मनसः

प्रियं सर्पिर्मिश्रं दधि मधु वाऽभ्युपसेकम् ।

यदस्य मनसः प्रियं सर्पिर्मिश्रं दधि मधु वाऽभ्युपसेकं तदूर्जे त्वेत्यश्नातीत्यन्वयः । यत्तदोर्नित्यसंबन्धादार्थिकस्तच्छब्दान्वयः । यदन्नमस्याशनीयपदार्थसमूहस्य मध्ये मनस आत्मनः प्रियं तदश्नातीत्यर्थः । न तु यजमानस्येतीदमोऽर्थः स्वस्मिन्स्तस्य प्रयोगाभावात्, मनःशब्दस्य वैयर्थ्यापत्तेश्च । मनस आत्मवाचित्वमात्मानमाश्रित्मना वेत्सीत्यादौ दृष्टम् । मनसः प्रियं हविष्यमेवेति केचित् । सर्वस्याहविष्यस्यापि अत्राशनमित्येतदर्थप्राप्त्यर्थं यदस्य मनसः प्रियमितिवचनमित्यन्ये । यस्याहविष्यस्यापि मसूरवृन्ताकादेस्तिथिविशेषपरिनिषेधेनेतरकाले रागप्राप्ते भोजनेऽशनाभ्यनुज्ञा यथा तथैतस्य भोजनस्य रागप्राप्तस्य कर्माङ्गत्वस्यापि सत्वात्तिथिविशेषनिषेधेनेतरकालेऽभ्यनुज्ञाया अप्रवृत्तौ तत्प्राप्त्यर्थं यदस्य मनसः प्रियमितिवचनमित्येवमेव व्याख्यातव्यम् । सर्वा हविष्याशनकरूपना तु पलाण्ड्वादिष्वतिप्रसक्तत्वेनाप्रयोजिकैव । इष्टापत्तौ तु पलाण्ड्वाद्यशनस्य पुनरुपनयननिमित्तत्वेन मध्ये तदापातिः । नचैतद्व्यतिरिक्तसर्वाहविष्याशनबोधनार्थमेतद्वचनमिति वाच्यम् । एतदपेक्षया स्वरूपाहविष्याशनपरत्वस्यैव युक्तत्वात् । न च दोषाभाव एवात्र वचनात्करणीय इति वाच्यम् । स्पष्टवचनाभावेन बहुषु दोषाभावकरूपनापेक्षया यदशने प्रायश्चित्तप्रसक्त्यभावस्तावत्स्वेवाहविष्येषु

• अत्राऽऽत्मशब्दस्य मनोवाचित्वेऽपि मनःशब्दस्याऽऽत्मवाचित्वं कथमिति चिन्त्यं नाना-
र्थशब्दस्थले हरिशब्दस्याश्रवाचित्वेऽपि अश्वशब्दस्य हरिवाचित्वाभावात् ।

पदार्थेषु दोषाभावप्रतिपादनस्य युक्तत्वात् । मसूरवृन्ताकादीनामशने तिथिविशेषपरत्वेन निषेधस्तु अत्रापि अस्त्येव । रागप्राप्ते भोजने कालो मन्त्रविशेषश्चानेन विधीयते । सर्पिःशब्दो लौकिकाज्यमाचष्टे । अत एव सूत्रकृता सायंदोहाभिघारणे तूष्णीकेनेति संस्कारार्थसर्पिषि विशेषणं दत्तम् । दधि मधु वाऽभ्युपसिच्य सर्पिमिश्रं स्वस्य यदन्नं भवति तदश्नातीत्यर्थः । दधि मधु चेति पाठ उभयोः समुच्चयः । समासाभावात्तानयोः सहभावः । येषु पदार्थेषु यदतीव मनसः प्रियमेतेष्वेकं तस्याशनमावश्यकमिति अनेन सूत्रेण प्रदर्श्यते । मनसः प्रियमितिवचनं मनसः प्रियानशने श्रौतप्रायश्चित्तप्राप्त्यर्थं, तच्च सर्वप्रायश्चित्तमेव विशेषानुक्तेः । अत्र दधि गव्यं माहिषं चापि । अत्र मधु क्षौद्रमेव न तु मद्यं तस्याशने महापातकित्वादिदोषश्रवणात् । दधि मधु वैवाभ्युपसे-
कमिति नियमः । तेन दधिमधुनोरेवाभ्युपसेकार्थता न तु पयसः । तस्य तु स्वातन्त्र्ये-
णाशनम् । अथ वा दधि मधु वाऽभ्युपसेकमेवेति नियमः । तेन दधिमधुनोरभ्युप-
सेकार्थतैव । पयसस्तुभयथाऽपीति ज्ञेयम् । पूर्वकल्पे दधिमधुनोरभ्युपसेकेन स्वात-
न्त्र्येण चेत्पुभयथाऽपि । सर्पिषस्तु मिश्रणेनैवेति द्रष्टव्यम् ।

आशितो भवति ।

आशित इति णिच्प्रयोगात्प्रयोजका अमात्येष्टवन्धवादयः प्रयोज्यो यजमानः ।
तथा चायमर्थो भवति अमात्येष्टवन्धवादिभिः प्रेरितो यावत्तृप्तिं बहु भुञ्जीतेति । न तु
आ, अशित इति पदद्वयं तथा पदकारैरपाठात् । यावत्तृप्तिं बहु भुञ्जीतेति अयमर्थो
यावानेवास्य प्राणस्तेन सह भेषमुपैतीति श्रुत्या लभ्यते । ननु इदं वचनं व्यर्थम् ।

अष्टौ प्राप्ता मुनेः प्रोक्ताः षोडशारण्यवासिनः ।

द्वात्रिंशत्तु गृहस्थस्यापरिमितं ब्रह्मचारिणः ॥

इति धर्मसूत्रोक्तगृहस्थविषयकद्वात्रिंशद्भाससंख्यानियमवाधानार्थं कृतेन ।

आहिताग्निरनङ्गांश्च ब्रह्मचारी च ते त्रयः ।

अश्वन्त एव सिध्यन्ति नैषां सिद्धिरनश्वताम् ॥

इति धर्मसूत्रवचनेनैव तत्सिद्धेरिति चेत्सत्यम् ।

भुजिप्रमाणं निर्दिष्टं सुखं यावद्विजीर्यति ।

भोजनं हीनमात्रं तु न बलोपचयौजसे ।

सर्वेषां वातरोगाणां हेतुतां च प्रपद्यते ।

अतिमात्रं पुनः सर्वानाशु दोषान्प्रकोपयेत् ॥

इतिवैद्यकग्रन्थे वाग्भट्टीये भोजनस्य न्यूनाधिक्ये दोषमुक्त्वा

अन्नेन कुक्षेर्द्वाविंशौ पानेनैकं प्रपूरयेत् ।

आश्रयं पवनादीनां चतुर्थमवशेषयेत् ॥

इत्यनेन भोजनप्रमाणमुक्तम् । तथा च जठर एकमंशं पवनाद्यर्थमवशेष्यैव भोजनं कर्तव्यमिति आयुर्वेदसिद्धभोजनतः पवनाद्यर्थतुरीयभागचतुर्थीशपरिमितमधिकमत्र भोजनं कर्तव्यमित्येतादृशार्थज्ञापनार्थत्वेन सार्थकमात् । इतोऽप्यधिकभोजनं शरीरपीडाप्रसङ्गाद्विरुद्धमेव । अतः पवनाद्यर्थं किञ्चित्स्थलं संरक्ष्यैव भोक्तव्यम् । भुजि-प्रमाणं निर्दिष्टमित्यत्र मात्राप्रमाणं निर्दिष्टमित्यपि पाठः । अस्मिन्पाठेऽपि मात्राशब्देन भोजनमेव गृह्यते । दीक्षणीयायां पूर्वत्र कृतायां दीक्षितधर्माणां प्रवृत्तत्वेन न कांचनाऽऽहुतिं जुहोत्यन्यत्र क्रतुसंयुक्ताभ्य इति सूत्रोपात्तो वैश्वदेवप्राणाहुतीनां निषेधोऽपि प्रवर्तते । दीक्षितस्य वैश्वदेवे मुख्यकर्तृत्वे तदनुज्ञयाऽन्यैः स्वार्थपाकेन कर्तव्य एव वैश्वदेवः । प्राग्वंशप्रपादनोत्तरं दीक्षणीयायाः कर्तव्यतायां दीक्षितधर्माणामप्रवृत्तत्वेन निषेधस्याप्रवृत्तैर्वैश्वदेवः स्वेनापि कर्तव्यः । एवं प्राणाहुतयोऽपि भवन्ति । ऊर्जे त्वेति मन्त्रोऽशनार्थ एव निषेधप्रवृत्त्यप्रवृत्तिसाधारण्येन न तु प्राणाहुत्यर्थः । प्रथमप्राणाहुतिमन्त्रेणोर्जे त्वेत्ययं मन्त्रः समुच्चीयते तस्य पुरुषार्थत्वात् । अस्य क्रत्वर्थत्वात्प्रयोजनभेदाच्चैवोर्जे त्वेत्यस्य प्राणाहुतिमन्त्रप्रत्याम्नायत्वमिति केचित् । अन्ये तु पञ्चानां स्थानेऽयमेव वा न कांचनाऽऽहुतिं जुहोत्यन्यत्र क्रतुसंयुक्ताभ्य इत्यनेन पुरुषार्थाहुतीनां प्रतिषेधात्क्रत्वर्थ एव स्यादिति प्राहुः । तत्र पूर्वं मतं तुच्छम् । प्रथमेन प्राणाहुतिमन्त्रेण समुच्चयेऽन्यतरस्य व्यवहितत्वेन क्रियासंनिपाताभावेनाकर्मकरणत्वप्रसङ्गात्, भिन्नशास्त्रार्थत्वेन द्वाभ्यां त्रिभिरित्यादिवदेककरणत्वोपदेशाभावाच्च । प्राणाहुतीनां पुरुषार्थत्वात्निषेधे प्राणाहुतीनामेवाभावेन प्राणाहुतीनां सर्वासां स्थानेऽयमेव मन्त्र इत्युक्तिरसंगतैवेति द्वितीयमपि मतं तुच्छमेव । अतः केवलमशनार्थमेव मन्त्रो न तु प्राणाहुतिस्थानिक इत्येव समञ्जसम् । बह्व्यो नैव भवन्ति । देवतोद्देशेन त्यज्यमानत्वेनाऽऽहुतिरूपत्वान्न कांचनाऽऽहुतिं जुहोतीत्येतस्य निषेधस्यात्रापि प्रवृत्तेर्निरावाधात् । परिषेकाभिमन्त्रणे तु भवत एव तयोर्देवतोद्देशेन त्यज्यमानत्वाभावात् । यत्रैकस्मिन्द्रव्य इति सूत्रात्सकृन्मन्त्रः ।

कनीयः कनीयोऽत ऊर्ध्वं व्रतयति ।

दीक्षास्त्विति शेषः । कनीयः कनीयोऽल्पमल्पमत ऊर्ध्वं दीक्षामारभ्य यावद्दीक्षासमाप्तिं व्रतमुपैतीत्यर्थः । स्पष्टमेतदुक्तमापस्तम्बेन—तथाऽऽशितः स्याद्यथा ततो दीक्षामु कनीयः कनीयो व्रतमुपेयादिति । शरीरे कार्यसंपादनायैतत् । यथा यथा च शरीरे कार्यधिक्यं तथा तथा मेध्यता । तथा चाऽऽपस्तम्बः—यदा वै दीक्षितः कृशो भवत्यथ स मेध्यो भवति यदाऽस्मिन्नन्तरं किञ्चिन्न भवत्यथ स मेध्यो भवति यदाऽस्य कृष्णचक्षुर्बोर्नश्यत्यथ स मेध्यो भवति यदाऽस्य त्वचाऽस्थि संधीयतेऽथ स मेध्यो भवति पीवा दीक्षेत कृशो यजते यदस्याङ्गानां मीयते जुहोत्येव तदिति विज्ञायत इति । तृतीयाध्यायेऽष्टमे पादे जैमिनिरपि—तपश्च फलसिद्धत्वाद्धोक्तादिति-

वाक्यशेषश्च तद्वदिति । तद्दीक्षासु निवर्तत इत्येतत्सूत्रव्याख्यानानुसारे व्याख्या-
तमेतत्सूत्रद्वयम् । मेध्यो मेधो यज्ञस्तदर्हः । दीक्षादशायामपि कृशस्य दीक्षात्रतैर्य-
दङ्गानां मध्येऽङ्गं क्षीयते तदङ्गावेव हुतं भवति । अतः कश्चिदाङ्गेनैव यष्टव्यम् ।
एतेनापि ज्ञायते दीक्षाधिक्यपक्षोऽत्यन्तं प्रशस्त इति । इदमप्यताऽवगम्यत आशितो
भवतीति विधिरनेकदीक्षापर एव न त्वेकदीक्षापरः । तत्र तु किञ्चित्कृशसंपादनाय
स्वरूपमेव भोक्तव्यमिति । अत्र व्याध्याद्यकृतं व्रतहासनिमित्तककृशत्वं गृह्यते ।
पीवा दीक्षेतेति दर्शनात् । एतद्भोजनार्थः पाकोऽन्धेनैव कारयितव्यो ननु स्वेन
न च पत्न्या । तथा च बोधायनः—अथाऽऽभ्यां व्रतोपायनीयं पाचयति तस्याऽऽ-
शितौ भवत इति । ईश्वराय निवेद्यैव भोक्तव्यमिति सुप्रसिद्धमेव । एतच्च दंपतिभ्यां
केवलाभ्यामेव भोक्तव्यं ननु ब्राह्मणोऽप्यत्र भोजयितव्य इति । एतस्य भोजनस्य
दीक्षितसंस्कारार्थत्वेनेतरभोजनस्य प्रसक्तेरेवाभावात् । अत एवैकाकी न भुञ्जीतेति
निषेधस्यात्राप्रसरः ।

महीनां पयोऽसीति दर्भपुञ्जिलाभ्यां गव्यं नवनीतम्
समुद्यौति वर्चोऽथा असि वर्चो मयि धेहीति तेनाभ्यङ्गे
मुखमग्रेऽनुलोममितराण्यङ्गानि स्वभ्यक्तो भवति ।

गव्यग्रहणं माहिषादिव्यावृत्त्यर्थम् । संशब्दः सम्यगित्यर्थः । तच्च सम्यक्त्वमुद्यवनकि-
यायामन्वेति । उद्यौतीत्यत्र शोधनार्थमिति शेषः । शोधनार्थमेवोदशरावे निधानमाह बोधा-
यनः—अथास्थैतन्नवनीतं विचितमुदशराव उपशेरत इति युधातोर्भिश्चणार्थकत्वेऽपि तस्य
पदार्थद्वयसाध्यत्वेन प्रकृते पदार्थान्तरासंभवेन तदर्थसंभवादालोडनार्थकत्वमेव युधातो-
रिति अर्थविशेषं प्रदर्शयितुमेवोच्छब्द उपात्तः । उद्यवने प्रादक्षिण्यं परिभाषासिद्धम् ।
तेनेति वचनं नियमार्थम् । तेन यथा तेनैव सर्वाङ्गाणामभ्यङ्गो भवति तावत्पर्याप्तमेवाऽऽलोड-
नात्प्रागुपादातव्यं न पुनरन्यदुपादातव्यमित्येषोऽर्थः सिद्धो भवति । आलोडनं दैवाद्विष्मृत्य
कृतेऽभ्यङ्गे तदनन्तरं स्मरणे पुनरन्यद्गृहीत्वाऽऽलोड्य तेन पुनरभ्यङ्गः कर्तव्य इत्ये-
तदर्थं वा तेनेतिवचनम् । अभ्यङ्गः पाणिभ्यामेव सामर्थ्यात्, न दर्भपुञ्जिलाभ्यां
सामर्थ्याभावात् । तस्य पाणिभ्यां संप्रलाप्य मुखमेव प्रथममभ्यङ्ग इति बोधायनः
स्पष्टमेवाऽऽह । अग्र इति सप्तमी पञ्चम्यर्थः । तेन मुखमग्रादारभ्याभ्यङ्ग इत्यर्थो
भवति । मुखस्याग्रं शिरस्तदारभ्य मुखमभ्यङ्ग इति । एतेन पराचीनताऽभ्यङ्गे प्रद-
र्शिता भवति । तथा चाऽऽपस्तम्बः—पराचीनं त्रिरभ्यङ्गे मुखमग्र इति ग्रीवाऽपि
मुखसंबन्धिन्येव तदाधारभूतत्वात् । उत्तरत्रानुलोमग्रहणादपि शिरःप्रभृतिग्रीवान्तानाम-
वयवानां मुख्यवृत्त्या मुखपदवाच्यत्वाभावेऽपि गौण्या वृत्त्या तत्पदवाच्यत्वम् ।
अन्यथा ग्रीवायां लोमाभावेन कुत्रापि तत्संग्रह एव न स्यात् । अनुलोमं यन्मुखानि

लोमानि तदभिमुखतयेतराङ्गाणामभ्यङ्ग इत्यर्थः । अथवा मुखशब्देन केवलस्य मुख्यस्य मुखस्यैव ग्रहणम् । अग्रशब्दः क्रमार्थः । शिरःप्रभृतिग्रीवान्तानामवयवानामनुलोममितराण्यङ्गानीत्यत्र समावेशः । अनुलोमशब्दस्यानुक्रमेणेत्यर्थः । तेन शिरःप्रभृतिपादान्तक्रमेणाभ्यङ्गः कर्तव्य इति सिद्धं भवति । इतराणि मुखादितराणि, पूर्वकल्पे हस्तादीनि उत्तरकल्पे शिरआदीनि । मुखमग्रेऽनुलोममितराण्यङ्गानीति पार्थक्येन निर्देशान्मुखाभ्यङ्गने पृथक्त्वम् । इतराभ्यङ्गने संभवतां सकृन्मन्त्रः, असंभवतां मन्त्रावृत्तिः । स्वभ्यक्तो भवति, तथाऽभ्यङ्गे यथा स्वभ्यक्तो भवति । मुशब्दो यथा सर्वावयवसंबन्धो नवनीतस्य भवेत्तथेति सूचयति । अभिपूर्वकोऽङ्गुधातुरभ्यङ्गरूपमर्थमाचष्टे । आङ्पूर्वकोऽङ्गनमाचष्टे । सर्वावयवावच्छेदेन नवनीतसंबन्धोऽभ्यङ्गपदार्थः । नेत्रावच्छेदेन कज्जलसंबन्धोऽङ्गनपदार्थः । एतावर्थादुपसर्गबलाल्भ्येते प्रहारादिशब्दवत् । स्वकीयकृत्स्नपृष्ठाभ्यङ्गस्य सुष्ठु स्वेन कर्तुमशक्यत्वात्मुशब्देनान्यकर्तृकताऽपि प्रापिता भवति । तत्र कर्तुरनियमप्राप्तौ नियममाह बोधायनः—अन्योन्यस्य पृष्ठमभ्यङ्गकीति ।

तत्रस्य कनीनिकाऽसीति त्रैककुदेनाऽऽङ्गनेनाऽऽङ्गे ।

त्रिककुदि पर्वते भवं त्रैककुदं तेन त्रैककुदेन । एतादृशेनाऽऽङ्गनेनाऽऽङ्ग इत्यर्थः । अक्षिणी इति शेषः । आङ्गनक्रियासांनिध्यात् । पाहीति मन्त्रान्तः ।

तास्मिन्नविद्यमाने येनैव केनचित् ।

त्रैककुदेन येन केनाप्यन्येन वाऽऽङ्गनेनाऽऽङ्ग इत्येतावत्येव लाघवेन वक्तव्ये तस्मिन्नविद्यमान इति वचनं त्रैककुदाङ्गनतद्व्यतिरिक्तयत्किंचिदन्याङ्गनयोस्तुल्यविकल्पोऽपि कदाचित्स्यात्तद्वारणार्थम् । नन्वेवं तस्मिन्नविद्यमानेऽन्येनेत्येतावदेव वक्तव्यं तथा च व्यर्थं येनैव केनचिदिति सूत्रमिति चेत्तस्यम् । अस्मिन्प्रतिनिधावत्यन्तसजातीयस्यैव प्रथमं ग्रहणमनन्तरमितरस्थेत्येतस्य नियमस्यात्राप्रवृत्तिरित्येतादृशार्थज्ञापनार्थत्वेन वैयर्थ्याभावात् । तथा च शैलजमेवाऽऽङ्गनान्तरमादावत्यन्तसजातीयत्वात्प्रतिनिधित्वेन ग्राह्यम् । एतस्याप्यभावे कज्जलमित्येतस्य नियमस्यात्राभावः सिद्धो भवति ।

सतुलया शरेषीकया दर्भेषीकया वा दर्भपुञ्जीलेन

वाऽभ्यन्तरमनिधावयस्त्रिरेकैकं दक्षिणं पूर्वमाङ्गे ।

तूलमग्रं मूलेभ्यः स्वाहेति मूलसाहचर्यात् । पुण्यमिति केचित् । तन्न, ओषधीभ्यः स्वाहा मूलेभ्यः स्वाहा तूलेभ्यः स्वाहा काण्डेभ्यः स्वाहा वल्लशेभ्यः स्वाहा पुष्पेभ्यः स्वाहेत्यश्वमेध ओषधिहोममन्त्रेषु पुष्पस्य पृथङ्निर्देशानुपपत्तेः । तेन साग्रयेत्यर्थो

भवति । शराख्यतृणशलाका शरेषीका तथा, दर्भेषीका दर्शशलाका तथा वा । दर्भ-
पुञ्जलिं दर्भकाण्डं तेन वा । दर्भकाण्डाग्रस्याञ्जनक्रियायां सामर्थ्याभावान्मूलेनैवाञ्जनम् ।
सतूलत्वं शरेषीकादर्भेषीकयोरेव । एतज्ज्ञापयितुमेव वाशब्दोपादानं मध्ये कृतम् ।
अथ वा तूलः कार्पासस्तत्साहितयेत्यर्थः । मध्ये वाशब्दोपादानं श्रुतौ सतूलयेतिस्त्री-
लिङ्गनिर्देशाच्छरेषीकादर्भेषीकयोरेव तुल्यकल्पत्वं, दर्भपुञ्जलिस्य तु गौणकल्पत्वं, फलं
शरेषीकाया अभावे दर्भेषीकाया ग्रहणं मुख्यत्वेनैव, दर्भपुञ्जलसत्त्वेऽपि नतु तस्य
ग्रहणं तथात्वाभावादिति द्रष्टव्यम् । अभ्यन्तरं यथाऽक्षितो बहिर्न भवति । अपाङ्ग-
मारभ्याऽऽन्तमिति यावत् । अनिधावयन्नप्रतिनिवर्तयन्नेकैकं त्रिराङ्के दक्षिणं त्रिरुत्तरं
त्रिरित्यर्थः । सकृत्सकृदेव मन्त्र उभयोरक्ष्णोः । तत्र क्रममाह—दक्षिणं पूर्वमिति ।

द्विर्वा सव्यम् ।

सर्वेषु पक्षेषु सकृन्मन्त्र एवोभयत्र । सव्ये त्रिराञ्जनं पूर्वसूत्रात्प्राप्तं तत्र वैकल्पिकं
द्वित्वमनेन विधीयते ।

द्विर्दक्षिणं सकृत्सव्यमित्येकेषाम् ।

उभयं त्रिखिर्दक्षिणं त्रिः सव्यं द्विरिति वेत्येवं पूर्वमुक्तं तत्र स्वतन्त्रं पक्षान्तर-
मनेनोच्यते ।

न पुनर्निषेचयति ।

एकेन प्रयत्नेन संततमञ्जनं कर्तव्यं तथा कर्तुमशक्यत्वे सातत्यार्थं पुनराञ्जनं
न निषेचयति न नेत्रयोर्योजयतीत्यर्थः । अथवा पुनःशब्दो बह्वित्यर्थः । निषेचयती-
त्यस्य निर्गमयतीत्यर्थः । तथा चायमर्थो भवति न बहु निर्गमयतीति । अर्धांशेऽत्रतो
बहिरिति । आञ्जनक्रियायां विशेषमाह बौधायनः—अथास्यैतदाञ्जनं पिष्टं दृष्यु-
पशेते सतूलया च शरेषीकया तस्य प्राङ्मुखस्य प्रत्यङ्मुख उपविश्य सव्येन पाणिना
दक्षिणमक्ष्यनक्तीति ।

तस्य ते पवित्रपते पवित्रेणेति पाठ्यमानो जपति चित्पतिर्मा
पुनातु वाक्पतिर्मा पुनातु देवो मा सविता पुनात्विति
च पवमानः सुवर्जन इति चैतमनुवाकम् ॥ ४ ॥
इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

आद्यश्चकारोऽयैकत्वेऽपि मन्त्रत्रित्वद्योतनार्थः । आध्वर्यवे भेददर्शनाद्युक्तमेत-
त्त्रित्वम् । एकत्र निर्णीतः शास्त्रार्थोऽसति बाधकेऽन्यत्रापीति जैमिनिनाऽपि स्वीकृ-
तम् । यथाऽऽदित्यः प्रायणीयश्चरुरिति विधौ स्थालीवचनस्यापि चरुशब्दस्यादिति-

मोदनेनेतिवाक्यशेषवशादोदनार्थकत्वे निर्णीते सौर्यं चरुमित्यादौ वाक्यशेषाभावेऽप्यो-
दनार्थकत्वं तथाऽत्रेति । अच्छिद्रेण पवित्रेणेति सर्वत्रानुषजतीत्याध्वर्यवसूत्रे सर्वत्रेति-
ग्रहणाज्ज्ञापकात्त्रिष्वच्छिद्रेणेत्यादिरनुषङ्गः । पवमानः सुवर्जन इति चैतमनुवाकमि-
त्यत्रत्यश्चकारोऽनुवाकशब्दोत्तरं योज्यः । रहस्यपातकान्यप्ययमनुवाको नाशयतीत्य-
त्यन्तं पावित्र्यमेतस्येति प्रसिद्धमिति प्रदर्शयितुमेतच्छब्दः । उक्तश्चायमर्थश्चतुर्वि-
ंशतिमते—

पावमानीस्तथा कौत्सं पौरुषं सूक्तमेव च ।

जप्त्वा प्रत्यहमेतानि सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ इति ।

पावमानीः पवमानानुवाकगता ऋचः । पावित्र्यार्थं प्रत्यहमपि पाठः कार्यः । तथा
च स्मृतिः—

रुद्राध्यायं पावमानं पूर्वनारायणं तथा ।

यो जपेत्प्रत्यहं ह्येतान्सर्वैः पापैः प्रमुच्यते ॥ इति ।

चकारः पूर्वमन्त्रैः सह समुच्चयार्थः । अध्वर्युणा पावमानं सावकाशतया कर्तव्यं
यथा पवनत्रये तत्तन्मन्त्राणां सर्वेषां पाठो भवेत् । पवमानानुवाकस्य वाक्यश-
एव पाठः ।

इत्योकोपाह्वश्रीमदग्निष्टोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तवाजपेययाजिसर्वतोमुखया-

जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनूजगोपीनाथ-

दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्यापाठहिरण्यकेशिसू-

त्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-

शामिकायां ज्योत्स्नाख्यायां वृत्तौ दशमप्र-

श्नस्य प्रथमः पटलः ॥ १ ॥

अथ दशमप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

आ वो देवास ईमह इति पूर्वेण द्वारेण प्राग्वत्सं प्रविशज्जपति

द्वारग्रहणं वातायनव्यावृत्त्यर्थम् । प्रविशन्निति शत्रा प्रवेशसमकालं जप इति
बोध्यते । यज्ञियासो हवामह इति मन्त्रान्तः ।

विद्युदसीत्यप उपस्पृश्यापरेणाऽऽहवनीयं

दक्षिणाऽतिक्रम्य दक्षिणत उपविशति ।

दर्शपूर्णमासादौ दृष्टस्य प्रतीकस्य ग्रहणम् । तेन मयि श्रद्धेति मन्त्रान्तो भवति ।

दक्षिणत उदङ्मुखतयोपवेशनमन्यथा दक्षिणाग्नेः पृष्ठतःकरणापत्तेः । बौधायनोऽपि स्पष्टमेवाऽऽह-दक्षिणत उदङ्मुखमुपवेशयेति । एकद्वारत्वे तु तेनैव प्रवेशः सामर्थ्यात् ।

तस्यैष एव संचर आ सुत्यायाः ।

संचरो मार्गः । आ सुत्याया इत्यत्राऽऽहभिव्याप्तौ । नासंस्थिते सोमेऽध्वर्युः पूर्वेण द्वारेण हविर्धाने प्रविश्यापरेण निष्क्रामेदित्यत्रावभृथान्ता सुत्येत्यस्यार्थस्य निर्णीतत्वादत्रापि स एव निर्णयः । इदं कर्मार्थसंचरे, लौकिके तु अग्नेणाऽऽहवनीयं जघनेन गार्हपत्यं वेत्यादि अव्यवायानुसारेण संचरः । आ सुत्याया इति अवधिविशेषविधिवलात्सुत्यासमाप्त्युत्तरमुदयनीयादिषु अग्नेणाऽऽहवनीयमेव कर्मार्थोऽपि संचरो न तु अतिदेशप्राप्तोऽपरेणाऽऽहवनीयम् । अन्यथा वैशेषिकातिदेशप्राप्तयोः संचरयोर्भेदाभावेनावधिविशेषविधिवैयर्थ्यापत्तेः । याजमानं व्याख्यास्याम इत्यधिकारादेव यजमानलामे तत्परामर्शकतच्छब्दोपादानमेतस्मात्पूर्वतनानि यजमानकर्माणि पत्न्या अपि भवन्तीतिज्ञापनार्थम् । तत्र वपनं पत्न्या नास्तीति आध्वर्यवसूत्रव्याख्यान उक्तमेव । वपनाभावात्स्वस्त्युत्तराण्यशीथेति जपोऽपि न । उद्गाहने पूतमीत्यूहः । तूष्णीमिति बौधायनः ।

इन्द्राग्नी द्यावापृथिवी इत्याहवनीयमभिमन्त्रयते ।

सन्तं पाहीति मन्त्रान्तः । प्राग्वंशप्रपादनोत्तरं दीक्षणीयापक्षे तां कृत्वाऽनन्तरमेवाऽऽहवनीयाभिमन्त्रणम् । अत्र साधिका युक्तिस्तं प्राग्वंशं प्रपाद्यात्र दीक्षणीयामेके समामनन्तीत्यस्मिन्सूत्रे प्रदर्शिता । एतदनन्तरं दीक्षाहुतयः । दीक्षाहुतिहोमानन्तरं वातं प्राणं मनसाऽन्वारमामह इत्यस्य मन्त्रस्य जपो यजमानस्य । प्रत्यगाशिषो मन्त्रानकर्मकरणाञ्जपतीति सूत्रात् । आपस्तम्बेन पूर्णाहुतिसंज्ञकायाः षष्ठ्या दीक्षाहुतेरनुमन्त्रणे विनियुक्तत्वादानुमन्त्रणमेव वा षष्ठ्या दीक्षाहुतेर्हूयमानाया अनेन कर्तव्यम् । अनुमन्त्रणस्यापि जपत्वमस्तीत्युपोद्धाते प्रदर्शितमेव ।

अन्तर्वेदि कृष्णाजिनस्याऽऽस्तीर्णस्य कर्त्तामयोः

शिल्पे स्थ इति शुक्लकृष्णे राजी आलभते ।

अन्तर्वेदिग्रहणं शयनार्थकृष्णाजिनास्तरणादौ सर्वत्र राज्यालम्भनं स्यात्तन्मा भूदित्येतदर्थम् । कृष्णग्रहणं व्याघ्राजिने राज्यालम्भनव्यावृत्त्यर्थम् । राजी पङ्क्तिः । शुक्लकृष्णराज्योः सहैवाऽऽलम्भनम् । शिल्पे स्थ इति लिङ्गात् । आलम्भनं स्पर्शनम् । अत्र बौधायनः-शुक्लेऽङ्गुष्ठो भवति कृष्णेऽङ्गुलिरिति । द्वैधेऽन्योऽपि विशेषः-शुक्लकृष्णयोः संस्पर्श इति शुक्लेऽङ्गुष्ठो भवति कृष्णेऽङ्गुलिरित्येवं शुक्लकृष्णे संमृशेदिति बौधायनः पृथेनैवैतं संधिं संमृशेदिति शालीकिरप्येने एकाङ्गुल्यैव संमृशेदित्यौपमन्यव इति । पृथं त्रयोदशाङ्गुलम् । यज्ञस्योदच इति मन्त्रान्तः ।

सुशर्माऽसीति दक्षिणतो भसत्त आरोहतीमां
धियं शिक्षमाणस्य देवेति च सुत्रामाणं पृथिवीं
धामनेहसमिति चेमां सुनावमारुहमिति वा ।

सुशर्माऽसीत्येतावानेवायं मन्त्रः । पूर्वश्चकार उत्तरमन्त्रेण सह संधानार्थः । उत्तर-
श्चकारः प्रथमेन मन्त्रेण समुच्चयार्थः । इमां सुनावमारुहमिति सुत्रामाणमित्यनेन
विकल्पते । दक्षिणतो दक्षिणप्रदेशतः पञ्चम्यर्थकस्तसिः । भसत् कटिप्रदेशो गुद-
प्रदेशो वा तृतीयार्थे तसिः । दक्षिणं जान्वाच्याभिसर्पतीति बौधायनः ।

आऽहं दीक्षामरुहमृतस्य पत्नीं गायत्रेण छन्दसा
ब्रह्मणा चर्तं सत्येऽधायि सत्यमृतेऽधाय्यृतं च मे
सत्यं चाभूतां ज्योतिरभूवं सुवरगमं सुवर्गं
लोकं नाकस्य पृष्ठं ब्रध्नस्य विष्टपमगममित्यारुह्य जपति ।

आरुह्येतिवचनमारोहणजपयोः कालाव्यवधानार्थं, तेन पत्न्याः शिरसि जालं
प्रतिमुञ्चतीत्येतदादि जपानन्तरं भवतीति सिद्धं भवति ।

विष्णोः शर्मासीति कृष्णाजिनेन दक्षिणमक्षं प्रच्छादयति ।

कृष्णग्रहणप्रयोजनं पूर्ववत् । दक्षिणग्रहणप्रयोजनं प्रागुक्तमेव । प्रशब्दोऽस्य
सर्वावयवावच्छेदेन च्छादनं यथा भवति तथा कर्तव्यमिति बोधयति । कृष्णाजिनग्रहण-
मापस्तम्बोक्तवासोव्यावृत्त्यर्थम् । यच्छेति मन्त्रान्तः ।

नक्षत्राणां माऽतीकाशात्पाहीति वाससा शिरः प्रवेष्टयते ।

वासोऽत्रोष्णीषरूपं शिरोवेष्टने तस्यैव लोकतः सिद्धेः । प्रादक्षिण्यं परिभाषासि-
द्धम् । बौधायनापस्तम्बौ स्पष्टमाहतुः—प्रादक्षिण्यमुष्णीषेण शिरो वेष्टयत इति ।
उष्णीषरूपवस्त्रालाभ इतरदपि । अत एवाऽऽपस्तम्बेन वाजसनेयकग्रहणं विकल्पार्थं
कृतं द्रष्टव्यम् । द्वैधे स्पष्टमेव विकल्प उक्तः—अथास्य प्रादक्षिण्यमुष्णीषेण शिरो
वेष्टयतीति सूत्रं बौधायनस्य वाससैव प्रच्छन्नः स्यादिति शालीकिरिति । आचार्यस्य
तूमयमप्यभिमतमिति विशेषानुक्तेर्गम्यते । उष्णीषशब्दो दीर्घशाटके प्रसिद्ध एव ।
वेष्टनं व्यापनम् । न पुरा सोमस्य क्रयादपोर्वीतेति प्राक्क्रयाद्वासोपसारणे श्रुतौ
दोषश्रवणात्, गर्भो वा एष्यद्दीक्षित उल्बं वासः प्रोर्णुते तस्माद्गर्भाः प्रावृता जायन्त
इति गर्भरूपदीक्षितोल्बरूपत्वेन वाससः संस्तवनात्प्रत्यपोर्णुते शिरोऽग्रेऽनुपूर्वमितराण्य-
ङ्गानीतिवक्ष्यमाणसूत्राल्लिङ्गात्, अथ यजमानं वाससा प्रोर्णीतीति यजमानस्य वाससा
प्रोर्णवनस्य स्वतन्त्रतया विधानाच्च वाससा सशिरस्कसर्वावयवप्रोर्णवनमादौ कृत्वाऽन-
न्तरमुष्णीषेण शिरोवेष्टनमिति सिद्धं भवति । शिरोगतवासोवयवसंकोच उक्तो बौधाय-

नेन—प्रतिकृष्य वसनस्यान्तान्प्रदक्षिणमुष्णीपेण शिरो वेष्टयतीति । प्रोर्णवनं प्रावरणम् । वाससा प्रोर्णवनात्प्राग्दक्षिणांसगतं कृष्णाजिनं निष्कासनीयम् । अन्यथा दक्षिणांसस्य प्रावरणासंभवात् । दीक्षितस्य गर्भरूपत्वं बह्वृचब्राह्मणे प्रपञ्चितं—पुनर्वा एतमृत्विजो गर्भं कुर्वन्ति यं दीक्षयन्तीति । पट्टसदृशं गर्भवेष्टनमुत्वं, जरायु तु एतस्यापि वेष्टनं येन क्रियते स पदार्थः । सोऽत्र कृष्णाजिनरूपः । तेन वाससा प्रावरणोत्तरं कृष्णाजिनेनाऽऽच्छादनं शरीरस्य कर्तव्यम् । उक्तं च सूत्रान्तरे—वाससा शिरः प्रवेष्टयते कृष्णाजिनेन शरीरमाच्छाद्य कृष्यै त्वा सुसस्याया इति वेदेः कृष्णविषाणया लोष्टमुद्धन्तीति । एवं च दीक्षिते गर्भत्वं संपन्नं भवति । सोमक्रयात्पुराऽपोर्णवने दोषः श्रुतौ—यत्पुरा सोमस्य क्रयादपोर्णीत गर्भाः प्रजानां परापातुकाः स्युरिति । परापातुकाः परापतनशीलाः । एतस्य सोमक्रयोत्तरं जननं ततो वस्त्रापनयनं युक्तमेव । तथा च श्रुतिः—क्रीते सोमेऽपोर्णुते जायत एव तदिति । अपोर्णवनमुद्धाटनम् । किं चात्यन्तं राजादिकं प्रति जनानां प्रतिदिदृक्षायां पार्श्वस्थैः पार्ष्णिकादिभिः सभाया आवरणपट्टो यथाऽपनीयते तादृगेवैतद्भवति । तथा च श्रुतिः—अथो यथा वसीयाः प्रत्यपोर्णुते तादृगेव तदिति । अनेन प्रच्छादनेनास्मिन्काले तत उत्थानं बोध्यते ।

प्रत्तया कृष्णविषाणया कृष्यै त्वा सुसस्याया इति वेदेलोष्टमुद्धन्ति ।

प्रत्तवचनं कृष्णविषाणान्तरनिवृत्त्यर्थम् । प्रत्तवचनेनेदमपि गम्यते कृष्णविषाणाप्रदानं वाससा शिरोवेष्टनोत्तरमेव कर्तव्यमिति । मन्त्रपाठक्रमान्मेखलापरिव्ययणादिपत्नीसंनहनान्तस्य दक्षिणांसप्रच्छादनपूर्वभावित्वमेव । वेदेर्वेदिसंबन्धि लोष्टं मृद्वोलकं यं कंचनोद्धन्ति विद्वान् करोति । अत्र वेदिशब्दो लक्षणया वेदिदेशपरः । लोष्टमित्येव युक्तः पाठ इति लोष्टैर्नन्तीत्यस्मिन्सूत्रे प्रदर्शितमेव । अथवा लोष्टमिवोद्धन्तीत्यर्थः, यथा लोष्टस्य प्रहारेण विदारणं तथेति । अर्थान्मृदः । मृदो विदारणं तूत्किरणेनेति लोकप्रसिद्धितः प्राप्तं तत्र प्रहारेण विदारणं विधीयते । नन्वेवं वेदिमुद्धन्तीत्येव वक्तव्यं लाघवादिति चेत्, सत्यं, वेदिमुद्धन्तीत्येवमुच्यमाने वेद्याः सर्वावयवावच्छेदेनोद्धननं वेदेर्मृदमुद्धन्तीत्युक्तौ तु कस्मिंश्चित्प्रदेश उद्धननमिति स्वरूपभेदेऽत्रैकदेशोद्धननस्यैव विवक्षितत्वेन लाघवस्यात्राप्रयोजकत्वात् । एतादृशकुसृष्टिकल्पनया व्याख्यानं लोष्टाभावे लोपापत्त्या । न चेष्टापत्तिः । यथाकथंचिदलोपानुगुणव्याख्यानसंभवे लोपकल्पनाया अनुचितत्वात् । तथा च निदानसूत्रम्—अलोपो लोपान्नाय्यतर इति । इदं चादृष्टार्थविषये द्रष्टव्यम् । नच वक्ष्यमाणस्य शिरसि कण्डूयत इत्यस्य यथाऽर्थाभाव लोपस्तथाऽत्राप्यास्त्विति वाच्यम् । तत्रार्थे प्राप्ते शिरसि

कण्डूयत इत्यत्र लोपकल्पकापस्तम्बीयस्पष्टवचनमिव प्रकृते *तादृशस्पष्टवचनाभावेन तथाकल्पनाया असंभवात् । बोधायनसूत्रस्वरसतः कण्डूयभावेऽपि कर्तव्यताप्रतीतिश्च ।

सुपिप्पलाभ्यस्तवौषधीभ्य इति शिरसि कण्डूयते ।

एतस्यादृष्टार्थत्वपक्षे शिरसि यस्मिन्कस्मिंश्चिदवयवे घर्षणं कुरुत इत्यर्थः । बोधायनेन दक्षिणं गोदानं कण्डूयत इति कण्डूयने नियतदेशोक्त्याऽर्थप्राप्त्यभावेऽपि कण्डूयनं कर्तव्यमेवेति सूच्यते । अर्थे प्राप्ते कण्डूयत इत्यापस्तम्बोक्तदृष्टार्थत्वपक्षे तु अर्थाभावे लोप एव । सूत्रकारस्योभयमपि संमतम् । नचादृष्टार्थत्वपक्ष इतरेषु कण्डूयनेषु एतन्मन्त्रप्राप्तिः कथं भवेत्प्रापकाभावादिति वाच्यम् । अर्थपृथक्त्वात्कण्डूयनमन्त्रोऽभ्यावर्तत इतिपरिभाषासूत्रस्यैव प्रापकस्य सत्त्वात् । शिर इति सप्तम्यन्तवचनं शिरसि यत्र कुत्रचित्, यत्र कण्डूतिस्तत्र वा कण्डूयनं न तु शिरसः सर्वस्य कण्डूयनमित्यर्थं बोधयति । अदृष्टार्थत्वपक्षे एतन्मन्त्रकरणकशिरोधिकरणककण्डूयनविधिः । दृष्टार्थत्वपक्षे मन्त्रमात्रांशे विधिः कण्डूयनविधिस्त्वनुवाद एव । यदा शिरसि कण्डूयते तदा सुपिप्पलाभ्य इत्यनेनैव मन्त्रेण कण्डूयते । इतराङ्गेषु यदा कण्डूयते तदा विषाण इत्यनेनैव । उभयपक्षेऽपि शिरस्येव कण्डूयनमादौ तत इतराङ्गेष्विति । अनेकेषु अर्थेषु कालव्यवधानेन जायमानेषु मन्त्रावृत्तिः । तथा च सूत्रम्—अर्थपृथक्त्वात्कण्डूयनमन्त्रोऽभ्यावर्तत इति । कालव्यवधानकृतमेवात्रार्थपृथक्त्वम् । जैमिनेस्तु मते कालव्यवधानेऽपि नाऽऽवृत्तिः । तथा च तत्सूत्रमेकादशाध्याये चतुर्थपादे कण्डूयने प्रत्यङ्गं कर्म भेदात्, अपि वा चोदनैक्यमैककर्म्यात्स्यादिति । कण्डूयनक्रियायां कण्डूयनकर्मापनेयस्य दुःखस्य दुःखापनयनसंस्कार्याणामङ्गानां च भिन्नत्वात्प्रत्यङ्गमावृत्तिः । अत्र कर्मशब्दः क्रियाजन्यफलशालित्वरूपपारिभाषिककर्मपरो धात्वर्थक्रियापरश्च । तथा च क्रियाजन्यफलशालित्वरूपकर्मपरत्वस्वीकारे कर्मणां क्रियाजन्यफलशालिनां शिरादिरूपाणां भेदात्कण्डूयने प्रत्यङ्गं मन्त्रावृत्तिरित्यन्वयः । धात्वर्थरूपाक्रियापरत्वे तु प्रत्यङ्गं कण्डूयने कर्मभेदान्मन्त्रावृत्तिरित्यन्वयः । अयं पूर्वसूत्रार्थः । उत्तरसूत्रार्थस्तु ऐककर्म्यात्, एकमेव कर्म यत्र तस्य भावस्तस्माद्धेतोश्चोदना कण्डूयतेति चोदना तस्या ऐक्यमेव न भेद इति । अयं निष्कृष्टोऽर्थः—दुःखानि न भिन्नानि न तु दुःखापनयनं स्वरूपेण चिकीर्षितं, नाप्यङ्गसंस्कारः । येन तद्धेदाद्धेदः स्यात् । किं त्वात्मानं कण्डूतेदुःखाक्षिप्तचित्तमपनीतकण्डूदुःखं कर्तुं कण्डूयनं क्रियते । तेन यावता दुःखेनानपनीतेनाऽऽत्मनि दुःखं भवति तावतः सर्वस्य दुःखस्यापनयनमत्र क्रियाजन्यफलतच्छाल्यात्मैव । तथा चैक आत्मैव

* तादृशेत्यधिकम् ।

कर्म यत्र तदेककर्म तस्य भाव एककर्म्यं तस्माद्धेतोः । एककर्मेति कण्डूयनविशेष-
णम् । कण्डूयनान्यङ्गभेदेन भिन्नानि न भवन्ति । यदाऽङ्गसंस्कारः कण्डूयनं भवेत्तदा
तद्भेदाद्भेदः स्यादतोऽङ्गसंस्कारोऽपि न भवति, किं तु आत्मगतस्य दुःखस्यापनये-
नाऽऽत्मन्येव संस्कार उत्पद्यते । अङ्गगतकण्डूनिवृत्तिस्तु द्वारमात्रं, यावता दुःखेना-
पनीतेनाऽऽत्मनि दुःखं भवति तावत्सर्वमपनेतुमभिसंधाय कण्डूयनोपक्रमो दृश्यते हि
अन्त एककर्म्यं कण्डूयने सिद्धं भवति । अस्मादेव हेतोश्चोदनैक्यमेव भवति नत्वङ्ग-
कृतो भेदः कण्डूयने । अतोऽगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रं भवतीति ।

विषाणे विष्यै तं ग्रन्थि यदस्य गुल्फिदं हृदि
मनो यदस्य गुल्फिदमित्यवशिष्टान्यङ्गानि ।

अत्रशिष्टेष्वङ्गेष्वित्यर्थः । तेन हस्ताद्यवयवेषु एकदेश एव कण्डूयनं न तु कृत्स्नानां
कण्डूयनमिति पूर्ववदर्थो भवति । शिरःशब्देन केवलशिरस एव ग्रहणं, तेन लला-
टादिषु विषाणे विष्या इत्येव मन्त्रो न तु सुषिप्पलाभ्य इति । चक्षुषोरर्थप्राप्तौ कृष्ण-
विषाणया कण्डूयनं न, अयोग्यत्वात् । हस्तेनापि कण्डूयनं न, पामनंभावुकाः प्रजाः
स्युमिति दोषश्रवणात् । तार्हि कथं कर्तव्यमिति चेत् । कृष्णविषाणाग्रे पोटलिकां दृढ-
तया बद्ध्वा तथा कण्डूयनमित्येवं कण्डूयनं कर्तव्यमित्यवोहि । अङ्गग्रहणं शिरसोऽ-
ङ्गत्वेऽपि प्राधान्यं द्योतयितुम् । तेन स्नापनीयेनोत्साद्येत्यनेन विहित उद्धर्तने प्राधा-
न्यात्प्रथमं शिरस उद्धर्तनं तत इतरेषामिति सिद्धं भवति ।

सूपस्था देवो वनस्पतिरूर्ध्वो मा
पाह्योदच इति दण्डं प्रतिगृह्णाति ॥ ५ ॥

प्रतिग्रहणं यावत्पर्यन्तं न कृतं तावत्पर्यन्तं दानशब्दार्थः सिद्धो न भवति । दानं
विना प्रतिग्रहशब्दार्थोऽप्येवम् । एवं च दण्डदानप्रतिग्रहयोः समानकालिकताऽऽर्थ-
क्येव । तत्करणमन्त्रः पूर्वमेव वक्तव्य इत्यप्यर्थात् ।

अग्निर्दीक्षितः पृथिवी दीक्षा तथाऽग्निर्दीक्षया दीक्षितो ययाऽ-
ग्निर्दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु तथा दीक्षया दीक्षे
वायुर्दीक्षितोऽन्तरिक्षं दीक्षा तथा वायुर्दीक्षया दीक्षितो यया
वायुर्दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु तथा दीक्षया
दीक्ष आदित्यो दीक्षितो द्यौर्दीक्षा तथाऽऽदित्यो दीक्षया
दीक्षितो ययाऽऽदित्यो दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु
तथा दीक्षया दीक्षे चन्द्रमा दीक्षितो नक्षत्राणि दीक्षा तथा

चन्द्रमा दीक्षया दीक्षितो यया चन्द्रमा दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु तया दीक्षया दीक्षे वरुणो राजा दीक्षित आपो दीक्षा तया वरुणो राजा दीक्षया दीक्षितो यया वरुणो राजा दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु तया दीक्षया दीक्षे सोमो राजा दीक्षित ओषधयो दीक्षा तया सोमो राजा दीक्षया दीक्षितो यया सोमो राजा दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु तया दीक्षया दीक्षे प्राणो दीक्षितो वाग्दीक्षा तया प्राणो दीक्षया दीक्षितो यया प्राणो दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु तया दीक्षया दीक्षे प्रजापतिर्दीक्षितो मनो दीक्षा तया प्रजापतिर्दीक्षया दीक्षितो यया प्रजापतिर्दीक्षया दीक्षितः सा मा दीक्षा दीक्षयतु तया दीक्षया दीक्षे वाचा मे वाग्दीक्षतामग्नये समष्ट्वा उ प्राणेन मे प्राणो दीक्षतां वायवे समष्ट्वा उ चक्षुषा मे चक्षुर्दीक्षताः सूर्याय समष्ट्वा उ मनसा मे मनो दीक्षतां प्रजापतये समष्ट्वा उ द्यौश्च पृथिवी चाहश्च रात्रिश्च कृषिश्च वृष्टिश्च त्विषिश्चापचितिश्चाऽऽपश्चोषधयश्चोर्क्च सूनृता च ता मा दीक्षमाणमनु दीक्षन्तां भूर्भुवः सुवः सत्यं म आत्मा श्रद्धा मे क्षितिस्तपो मे प्रतिष्ठा श्रद्धा सत्यं गृहपतिरिति केशिनीं दीक्षां जपित्वा स्वाहा यज्ञं मनसेति द्वे अङ्गुली निर्भुजति स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामिति द्वे स्वाहोरोरन्तरिक्षादिति द्वे स्वाहा यज्ञं वातादारभ इति मुष्टी कृत्वेष्ट्रीः स्थेति चतस्रोऽङ्गुलीरुत्सृजति ताभिर्यथासुखं चरति वार्षं च यच्छति ।

संभारयजुर्होमोत्तरमयं जपः । केशिनीये तस्य शब्दस्योपादानं ज्ञानार्थम् । ज्ञानाभावे यजुर्भेषप्रायश्चित्तं भुवः स्वाहेति दक्षिणाग्नौ होतव्यम् । दीक्षाशब्देन दीक्षापदवन्तो मन्त्रा लक्षणयोच्यन्ते । दीक्षाग्राहिणोऽग्न्यादयो देवविशेषा एव केशशब्दवाच्याः । केशिनीति दीक्षाविशेषणम् । विशेष्ये लक्षणया मन्त्रपदवाच्यतायां विशेषणस्यापि लक्षणया तत्पदवाच्यत्वम् । कः स्वर्गस्तस्येशाः केशा इति व्युत्पत्त्या केशशब्दस्य देववाचित्वम् । तस्मान्मत्वर्थीय इति विशेष्यस्य दीक्षाशब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वाद्विशेषणीभूतात्केशिशब्दाद्विशेष्यलिङ्गानुरोधेन ङोप् । केशशब्दस्य स्वर्गवाचित्वं हैमकोशे—

को ब्रह्मात्मानिष्काराग्निचित्रारियमकेतुषु ।

विष्णुवाहनशब्देऽब्धौ सितकर्णे वसौ द्युतौ ।

कलहे कः समाख्यातः प्रश्नेऽर्थेऽपि च को मतः ।

स्वर्गे चक्रे तथा मित्रे शुद्धचर्चे स्मरकालयोः ॥ इति ।

सर्वेषु देवेषु स्वर्गेशत्वं तु त्रिदिवेशपदादिव केशपदादपि सिध्यति । एकवचनं
जात्यभिप्रायम् । दीक्षायां नियमव्रतादिरूपायां जपत्वासंभवेन तत्साधनीभूतमन्त्रा-
चित्त्वं लक्षणया स्वीकार्यम् । केशा दीक्षाग्राहिणोऽग्न्यादयो देवा यस्यां सन्ति यत्साधनी-
भूतमन्त्रेषु प्रतिपाद्यत्वेन सन्तीति यावत्सा केशिनीति निष्कृष्टोऽर्थः । केशिनीदीक्षा-
जपात्पूर्वमध्वर्युः पृथिवी दीक्षा तयाऽग्निर्दीक्षया दीक्षितो ययाऽग्निर्दीक्षया दीक्षित-
स्तया त्वा दीक्षया दीक्षयामीत्यारभ्य तास्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्तामित्यन्तं यजमान-
भीक्षमाण आच्छिद्रिकप्रपाठकस्थमन्त्रजातं जपति । युष्मच्छब्दप्रयोगादध्वर्योर्जपोऽयम् ।
केशिनी दीक्षां जपित्वेति स्यत्समानकर्तृकत्वार्थो यो मुष्टिकरणकर्ता स एव जपक-
र्तेति । तेन मुष्टिकरणस्य यजमानेनैव कर्तव्यत्वाज्जपोऽपि तेनैव कर्तव्य इति सिद्धं
भवति । तथा च पत्न्याः कर्तृत्वं वारितं भवति । मुष्टिकरणं यजमानकर्तृकमेवेत्यत्र मूलं
ताभिर्धामुखं चरति वाचं च यच्छतीत्यत्रत्यश्चकार इत्यग्रे वक्ष्यते । द्वे अङ्गुली निर्भु-
जतीति सामान्यतो यद्यप्युक्तं तथाऽप्यङ्गुलिद्वयं द्वयोर्द्वयोर्हस्तयोर्द्विष्टव्यम् । एवमुत्तरा-
स्वपि । आदौ कनिष्ठिकाद्वयं ततोऽनामिकाद्वयं ततो मध्यमाद्वयं ततो द्वयोर्हस्तयोर्मु-
ष्टीकरणमित्येवं क्रमः । न च दक्षिणस्य हस्तस्यैव द्वे अङ्गुली कनिष्ठिकानामिके प्रथमं
ततो मध्यमातर्जन्यौ ततः सव्यस्य हस्तस्य कनिष्ठिकानामिके ततो द्वयोर्हस्तयोर्मुष्टी-
करणमित्येवमेवास्त्विति वाच्यम् । समं स्यादश्रुतत्वादितिन्यायविरुद्धस्यैतादृशानुष्ठान-
स्यानुचितत्वात् । निर्भुजति संभुग्रे करोतीति यावत् । संभुग्रेता द्वयोर्द्वयोरङ्गुल्योर्युगप-
द्युगपदेव । संभुग्रेभिः सर्वाभिरङ्गुलिभिः सहाङ्गुष्ठसंयोगो मुष्टिस्तत्करणं तत्संपादनम् ।
एतेनार्थात्तर्जन्योरपि संभुग्रेता प्रदर्शिता भवति । अन्यथा तद्विना मुष्टिकरणविधिरनु-
पपन्नः स्यात् । मुष्टी इति द्विवचनम् । पदकारैः प्रग्रहत्वबोधकेतिकरणात् । तेन द्वयो-
र्हस्तयोर्मुष्टिकरणम् । एष्टीः स्थेति सौत्रो मन्त्रः । द्वयोर्हस्तयोर्द्वे द्वे एवं चतस्रो न तु
एकस्यैव । अन्यथा मुष्टी वाचं च विसर्जयित्वेत्यग्रे मुष्टिद्वयविसर्जनविधानानुपपत्तेः ।
आपस्तम्बेन द्वे अन्यतरतो द्वे अन्यतरत इति स्पष्टमभिधानाच्च । उत्सर्गोऽपि युगप-
देव । एष्टीः स्थेति बहुवचनात् । ताभिरुत्सृष्टाभिः । यथासुखमिति वचनाद्याभिरुत्सृ-
ष्टाभिः सुखेनाऽऽचमनादि कार्यं कर्तुं शक्यते ता उत्सृष्टव्या इति । तास्तु कनिष्ठिके
अनामिके चैव । कनिष्ठानामिकयोरनुत्सर्ग एताभ्यां साकमङ्गुष्ठसंयोगः पीडावह इत्य-
नुभवसिद्धम् । अतः कनिष्ठे अनामिके इत्येतासामेव चतसृणामुत्सर्गः । अङ्गुलीरुत्सृ-

जतीत्यत्र चतस्र इति खोलिङ्गात् । एष्टीः स्थेतिमन्त्रगतखोलिङ्गाच्चैवाङ्गुलिग्रहणे सिद्धेऽङ्गुलिग्रहणं दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्या इति श्रुतावङ्गुलित्वेनाङ्गुष्ठ-ग्रहणेऽपि यदि कामयेतोभयं जनयेयमित्यमीव लोमान्यङ्गुष्ठं सहाङ्गुलिभिर्गृह्णीयादि-त्यत्राङ्गुष्ठस्य पृथग्ग्रहणदर्शनान्नाङ्गुलिष्वङ्गुष्ठग्रहणमिति प्रदर्शयितुम् । एतेनाङ्गुष्ठत-र्जन्योरुत्सर्गो वाजसनेय्युक्तो निरस्तो द्रष्टव्यः । वाचं च यच्छतीत्यत्रत्यश्वकारोऽङ्गु-लिकरणेन सह संनियोगशिष्टत्वार्थः । तेन मुष्टिकरणकर्तुरेव वाङ्नियम इति तथा च पत्न्या न वाग्यमनम् ।

वाग्यमलोपप्रायश्चित्तमाह—

यदि प्रमत्तो व्याहरेद्वैष्णवीमाग्रावैष्णवीं सारस्वतीं
बार्हस्पत्यामित्यनूच्य व्याहृतीश्च पुनर्वाचं यच्छति ।

यदीत्यनेन नैमित्तिकत्वं प्रदर्श्यते । प्रमत्तः प्रमादतो व्याहरेद्वाचमुच्चारयेत् । बुद्ध्या प्रमत्ततावशेन व्याहरणे तु द्विवारं त्रिवारं चैतेषां मन्त्राणां जप इति त्वार्थिकम् । यदा तु प्रमत्त इत्यस्य उन्मत्त इत्येवार्थ इत्युच्यते तदैतेषां मन्त्राणां सकृदेव जपः । प्रमा-देन व्याहरणे तु—

यदि वाग्यमलोपः स्याज्जपादिषु कथंचन ।

व्याहरेद्वैष्णवं मन्त्रं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययम् ॥

इतिस्मृत्युक्तं ग्राह्यमिति । अयं च वागुच्चारणनिषेधो यज्ञसाधनव्यतिरिक्तविषये । तथा चाऽऽश्वलायनः—आपद्यातो देवा अवन्तु न इति जपेदपि वाऽन्यां वैष्णवी-मिति । अन्यद्यज्ञस्य साधनादिति चाऽऽह । आपद्य नियममतिक्रम्य । यज्ञसाधनमिति वचसो विशेषणम् । यज्ञसाधनं वचो यद्यज्ञसंपादनार्थं तज्जेषपरिहारार्थं च तत् । एतद्व्यतिरिक्तवचसो यमनमित्यर्थः । वैष्णवी, इदं विष्णुरिति प्रसिद्धा । अग्राविष्णु महि तद्गामित्यनुवाकस्याऽऽद्ययोरन्यतराऽऽग्रावैष्णवी । ततः परयोः प्र णो देवी, आ नो दिव इत्यनयोरन्यतरा सारस्वती । ततः परासां बृहस्पते जुषस्व न एवा पित्रे बृहस्पते अतीत्येतासां तिसृणामन्यतरा बार्हस्पत्या । इतिशब्दः प्रकारार्थः । तेनाना-ज्ञातादिमन्त्रत्रयपाठः सिद्धा भवति । अनुरत्र मन्त्रपाठात्पूर्वमेव वाग्यमलोपप्रायश्चि-त्तार्था एते मन्त्रा इत्यनुसंधानार्थः । नचैतदनुसंधानं मन्त्रपाठकाल एवास्त्विति वाच्यम् । मन्त्रार्थानुसंधानावरुद्धत्वेनैतदनुसंधानासंभवात् । अनुसंधानस्य ज्ञानरूपत्वेनैककाले ज्ञान-द्वयानुत्पादात् । अथवाऽनुरत्रैतेषां मन्त्राणामनुवचनरूपतां दर्शयितुम् । तेनैकश्रुत्यमेव भवति । जपित्वेत्येवं वचनाभावाच्च चातुस्वर्यनियमः । चातुस्वर्यनियमाभावार्थमेव जपित्वेति-वचनं परित्यज्यानुच्येतिवचनम् । व्याहृतीः समस्ता व्यस्ता वा । एकैकशः समस्ताभिश्चेति

समुच्चयबोधकवचनस्यात्राभावात् । इष्टिपशुबन्धब्रह्मत्वसूत्रे यदि प्रमत्तो व्याहरेद्वैष्ण-
वीमृचं जपित्वा व्याहृतीश्च पुनर्वाचं यच्छतीति उक्तत्वाद्ब्रह्मविषयकमेव । अग्निष्टोम-
ब्रह्मत्वसूत्रे यद्वक्ष्यमाणं तद्ब्रह्मपरमेव । अत्र विहितं यजमानविषयकमेव । अध्वर्या-
दीनां तु वैष्णव्यृक्षेत्रेणैव विष्णुस्मरणमिति न नियमः किंतु नामोच्चारणेनापीत्येतादृ-
शोपायान्तरमपीति । एतदभिप्रेत्यैवाऽऽध्वर्यवसूत्र एतस्यावचनम् । तच्चोपायान्तरं
स्मृतानुक्तम् —

यदि वाग्यमलोपः स्वाज्जपादिषु कथंचन ।

व्याहरेद्वैष्णवं मन्त्रं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययम् ॥ इति ।

प्रसङ्गादिदमुक्तम् ।

नानृतं वदति ।

सामान्यनिषेधेनाऽऽधानप्रभृति यावज्जीवं नानृतं वदेदिति विशेषनिषेधेन चैवानृतवाद-
निषेधे सिद्धे पुनर्निषेधः कर्माङ्गत्वार्थः । तेन प्रायश्चित्तत्रयमत्र भवति । एकं सर्वाधिकारक-
सामान्यनिषेधापरिपालननिमित्तकं प्रायश्चित्तम् । द्वितीयमाहिताग्न्याधिकारकसामान्या-
कारकविशेषनिषेधापरिपालननिमित्तकम् । तृतीयमेतत्कर्माङ्गभूतनिषेधापरिपालननिमि-
त्तकमिति । आद्ये स्मार्तं प्रायश्चित्तम् । अन्त्ययोः श्रौतं, तच्च द्विगुणम् । एतश्चित्त-
माचरणीयम् । तत्र स्मार्तप्रायश्चित्तमुच्यते । वृद्धपराशरः—

विप्रः क्षुत्कृत्य निष्ठीव्य कृत्वा चानृतमाषणम् ।

वचनं पतितैः कृत्वा दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥

प्रेक्षणं शशिनोऽर्कस्य ब्रह्मविष्णुशिवसंभृतिः । इति ।

वृद्धशतातपः—

क्षुत्वा निष्ठीव्य वासस्तु परिधायाऽऽचमेद्बुधः ।

कुर्यादाचमनं स्पर्शं गोपृष्ठस्य च दर्शनम् ।

यथासंभवतो ह्येतत्पूर्वाभावे ततः परम् । इति ।

पूर्वं जलाभावे कर्मणि व्यापृतौ वा द्रष्टव्यम् । शङ्खलिखितौ—आक्रोशानृतवादे
त्रिरात्रमेकरात्रं वोपवास इति । एवं स्मृतिषु प्रायश्चित्तान्तरमप्युक्तं तत्ततो द्रष्टव्यम् ।
तत्र शक्ताशक्तकामाकामाभ्यासानभ्यासस्वरूपास्वरूपत्वेन व्यवस्था ज्ञेया । श्रौतप्राय-
श्चित्तं शब्दानृतार्थानृतभेदेन भिन्नम् । तत्र शब्दानृते सारस्वतीष्टिर्भगवता पतञ्जलि-
नोक्ता । अर्थानृते ब्रातपत्येव । स्मार्तं तु अनृतद्वयेऽपि साधारणमेव । यद्यपि श्रौतेनै-
केनैव प्रायश्चित्तेन द्वितीयप्रायश्चित्तस्य प्रसङ्गतः सिद्धिस्तथाऽपि पुनरत्र श्रौतनिषे-
धकरणादावृत्तिरेव सिद्धा भवति । इदमेवैतन्निषेधस्य फलम् ।

न मांसमश्नाति ।

मांसग्रहणं मध्वादीनामुपलक्षणम् । आपस्तम्बेन निषेधपदार्थेषु तद्वहणात् । राग-
प्राप्तस्य मांसाशनस्य प्रतिषेधः । पश्चिद्धामक्षणं वैधमिति कृत्वा तस्य न निषेधः । न
हिंस्यात्सर्वभूतानीतिशास्त्रेण हिंसा निषिध्यते यागीया तु न निषिध्यते वैधत्वादित्यत्र
यथा तथाऽत्रेति द्रष्टव्यम् । अयं वैधव्यतिरिक्तमांसाशनप्रतिषेधो युगान्तर उपयुज्यते ।
कलौ तु मांसाशनस्य सर्वथैव निषेधेन तदप्राप्तिरेव । कलौ तु यागनिषेधस्यैवामावेन
तत्संबन्धिमांसमक्षणस्याप्यनिषेध एव ।

सप्तस्तेयान्यदीक्षा च नरमेधाश्चमेधकौ ।

सौत्रामण्यां सुराग्रहः ।

अक्षता गोपशुश्चैव श्राद्धे मांसं तथा मधु ।

इत्यादिभिः कलिवर्ज्यविषयकवचनैर्विशेषनिषेधेनाग्निष्टोमादीनां गोव्यतिरिक्तच्छा-
गादिपशूनां च निषेधामावस्यार्थादेव प्रदर्शनात् ।

न स्त्रियमुपैति ।

ऋतावपि । यदि दीक्षितोऽवकिरेदिति रेतःसेके प्रायश्चित्तश्रवणात् । मर्तारं प्रति
पत्न्या गमनमर्थादेव निवृत्तं भवति । तत्र बुद्धिपूर्वस्कन्दने यदि दीक्षितोऽवकिरेदिति
वक्ष्यमाणप्रायश्चित्तम् । अबुद्धिपूर्वे तु यन्मेऽत्र पयसः परितोषात्तदपिथ । अग्निहोत्रमिव
सोमेन तदहं पुनरादद इति रेतः स्कन्नमनुमन्त्रयत इत्यापस्तम्बोक्तं प्रायश्चित्तं द्रष्ट-
व्यम् । इदमनुमन्त्रणमाचान्तेन कर्तव्यम् । तथा च सूत्रान्तरम्—आचान्तो रेतःस्कन्न-
मनुमन्त्रयत इति । यदि दीक्षितोऽवकिरेदिति स्वस्त्रियामेव नान्यस्त्रियाम् । तत्र तु या
ब्रह्मचारी स्त्रियमुपेयादित्येतत्प्रायश्चित्तं स्मृत्युक्तं च भवति । रागप्राप्तस्य प्रतिषेधः ।

नोपर्यास्ते ।

नोपरि पीठमञ्चाद्वावास्ते शयीत च । प्रदर्शनार्थं चाऽऽसनवचनम् । अथ शयी-
तेत्येवाऽऽश्वलायनः ।

न निष्ठीवते ।

छोषनं लालाविसर्जनम् ।

न दतो धावते ।

दतो दन्तान् । दन्तधावननिषेधे तत्स्थाने द्वादश गण्डूषाः कार्यास्तेनैव मुखशुद्धि-
रिति स्मृतितो ज्ञेयम् ।

नाऽऽविष्कुरुते ।

इत इत्यनुवर्तते । आविष्करणं प्रकटीकरणम् ।

नाऽऽनतौ स्मयेतापिगृह्य स्मयेत ।

आनतौ केनचिद्धास्यकारणेन हास्यप्राप्तावपि नैव स्मयेत नेषद्धास्यमपि कुर्यात् । स्मिद्ध, ईषद्धसन इत्यस्माद्धातोर्निष्पन्नः स्मयशब्दः । ईषद्धास्यनिषेधेन कैमुतिकन्यायेन कस्वरूपस्य हास्यस्यापि सुतरां निषेधः । अकारणहास्यस्य तु धर्मशास्त्रादेव निषेध-
सिद्धिः । यदीषद्धास्यमपि निरोद्धुं न शक्यते तदा स्मयेतैव परं तु अपिगृह्य वक्ष्येण मुखमाच्छाद्यैव स्मयेत । एतत्फलं श्रुतौ कृष्णविषाणया कण्डूयतेऽपिगृह्य स्मयेत प्रजानां गोपीथायेति । गोपीथा रक्षणम् । उणादिसूत्रेषु निपातनात्साधुः । प्रवर्ग्य-
ब्राह्मणे फलान्तरमपि—तस्माद्दीक्षितेनापिगृह्य स्मेतव्यम् । तेजसो धृत्या इति । एते निषेधाः पत्न्या अपि । तस्येति ज्ञापकात् । पत्न्या वाग्यमनलोपे विष्णुस्मरणमेव प्रायश्चित्तम् ।

यदि वाग्यमलोप स्याज्जपादिषु कथंचन ।

व्याहरेद्वैष्णवं मन्त्रं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययम् । इति सामान्यवचनात् ।

उपायान्तरसत्त्वे मन्त्रपाठकल्पनायोगात् । अबद्धं मन उन्न्दीर्बलं घत्तेति जपौ तु न भवतः । यावदुक्तं पत्न्याः कर्माणि ब्रह्मचर्यं जपाश्चेति सूत्रात् । मच्चैवं नखनिकृन्तनदन्तधावनस्नानवासःपरिधानाशनाभ्यङ्गाञ्जनपावनादीनामप्यभावोऽस्त्विति वाच्यम् । तस्यैव एव संचर आसुत्याया इत्यत्रत्यतच्छब्दस्यैतेषां धर्माणां प्रापणार्थ-
मेव कृतत्वात् । अन्यथा तद्वैयर्थ्यस्य दुष्परिहार्यत्वापत्तेः । नच वैयर्थ्यपरिहारार्थ-
मुपायान्तरमेव किञ्चित्कल्पनीयमिति वाच्यम् । एतत्कल्पनातिरिक्तायाः सूत्रान्तरानु-
गुणार्थकल्पनाया एतासंभवात् । तूष्णींपक्ष इदम् । ऊहपक्षे तु स्नानमन्त्रे पूतैमीत्युहः ।
ऊहपक्ष एतावपि जपौ भवत एव । जपाभावपक्षे प्रायश्चित्तं तु विष्णुस्मरणमिति द्रष्टव्यम् ।

अबद्धं मन इत्यमेध्यं दृष्ट्वा जपति ।

अमेध्यमनुचि मलमूत्रादि पतितचण्डालरजस्वलादि च दृष्ट्वा जपति कालाव्यवाये सत्यसकृद्दृष्ट्वाऽपि सकृदेव जपति । कालाव्यवाये तु पृथगेव मन्त्रः । सर्वेषामेकास्मि-
न्नेव काले युगपदर्शने सकृदेव जपति । स्वप्ननदीतरणाभिवर्षणाभिमेध्यप्रतिमन्त्रेषु चैवमिति एकादशाध्यायचतुर्थपादगते सूत्रे स्वप्ननदीतरणाभिवर्षणेषु कालभेदेऽपि नाऽऽवृत्तिः । अमेध्यप्रतिमन्त्रे तु एकस्मिन्काल एव युगपदनेकामेध्यदर्शने कालभे-
दामावाद्दिस्पष्ट आवृत्तेरभाव इति विशेषो द्रष्टव्यः । अमेध्यप्रतिमन्त्रे दर्शनस्यैव निमित्तत्वात्कालभेदेनामेध्यदर्शन आवृत्तिरेव मीमांसकमतेऽपि । एवमित्यनेन कण्डूय-
नाधिकरणसिद्धान्तार्थोऽतिदिश्यते । सूत्रार्थस्तु स्पष्ट एव । आचमनादित्यावेशणयोः स्मृतिप्राप्तयोः समुच्चय इति केचित् । मा मा हातीरिति मन्त्रान्तः ।

उन्दन्तीर्बलं धत्तेत्यभिवृष्यमाणो जपति ।

अभिषब्दात्संमुखं वृष्यमाणस्य जपः । वृष्यमाण इति शानचा वर्षणसमकालं जपः । कालाव्यवाये सकृदेव जप इति याज्ञिकमते । मीमांसकमते तु काला(ल)व्यवायेऽपि नाऽऽवृत्तिरिति द्रष्टव्यम् । निर्वधिष्टेति मन्त्रान्तः ।

दक्षिणेन विहारं दीक्षितागारे विहरति ॥ ६ ॥

विहित्यन्तेऽग्नयो यस्मिन्स विहारः प्राग्वंशादिरूपस्तं दक्षिणेनादूर एव दीक्षितागारे कृते विहरति । एतस्मादेव ज्ञायते विहारस्य दक्षिणतो दीक्षितागारं विहारार्थं कर्तव्यमिति । विहारोऽत्र सत्कथावादपुराणश्रवणवेदार्थविचारादिस्तं कालातिवाहनार्थं करोतीत्यर्थः । दक्षिणेन विहारमित्यनेन स्वायतनोपवेशनं व्यावर्त्यते । एनपा दूरत्वं व्यावर्त्यते । दीक्षितागारवचनं बाह्यशालायां यत्रकुत्रचिद्विहरणं व्यावर्तयितुम् । सूत्रान्तरे दीक्षितधर्मान्प्रकृत्य न लौकिकीः कथाः कुर्यात्काव्यरसान्वर्जयेन्न गायेत्र रोदन्न नृत्यदर्शी भवेदिति । कवेः कर्म काव्यं तच्च नाटकभागिमप्रहसनादिभेदादनेकविधमित्यग्निपुराणादौ प्रदर्शितं तद्वर्जयेत् । रसाञ्जशृङ्गारादिभेदेन दशविधानरसान्वर्जयेत् ।

नान्यत्र कृष्णाजिनादास्ते शेते वा ।

स्पष्टम् ।

नैनमन्यत्र दीक्षितविमितात्सूर्योऽभिमिनोचेन्नाभ्युदियात् ।

दीक्षितार्थं विमिनं दीक्षितविमितं तच्च प्राग्वंश इति प्रागेव दर्शितं तस्मादन्यत्रान्यस्मिन्देश एनं दीक्षितं सन्तं सूर्योऽभिमिनोचेदस्तमियात्राभ्युदियात् । सूर्यास्तमयोदययोर्दीक्षितविमिताद्वर्हिर्न गच्छेत्किंतु तत्रैव स्यादिति तात्पर्यार्थः । एतत्प्रायश्चित्तमापस्तम्ब आह — वारुणीरभिमिनश्रुको जपेत्सौरिरभ्युदित इति । यच्चिद्धि ते यत्किंचेदं किनवास इति वारुण्योऽस्तमित उद्वयं तमसस्पर्युदु त्यं चित्रमिति तिस्रः सौरिरभ्युदिते । उदुत्तमं वरुणास्तभ्राद्व्यां यत्किंचेदं कितवास इति वारुण्यः, उदु त्यं चित्रं देवानां मस त्वा हरितस्तरणिर्विश्वदर्शत इति सौर्य इति वा । भारद्वाजमते तरणिर्विश्वदर्शत इति नास्ति । आपस्तम्बः—मधु मांसं स्त्रियमनृतमुपरिशयथां छीवनं विकाले निष्क्रमणं दीक्षितविमितात्प्रवासमिति वर्जयेदिति । विकालो निष्क्रमणायोग्यसंध्यादिः । प्रवासोऽन्यत्र रात्रिवासः । दीक्षितविमितादिति काकाक्षिन्यायेनोभयत्र संबध्यते । विकाले दीक्षितविमितात्तन् निष्क्रामेन्न च ततोऽन्यत्र रात्रिं वसेदित्यर्थः । सर्वत्र व्रततिक्रमे व्रतपती । यथाविहितानि तु वैशेषिकाणि । छर्दनादिप्रायश्चित्तमापस्तम्बेनोक्तम्—यदत्राविरसस्य मे निरष्टविषमः स्मृतः । अग्निष्टत्सोमः पृथिवी पुनरात्मन्दग्धातु म इति च्छर्दयित्वा क्षुत्वा वा यदन्नमद्यते नक्तं न तत्प्रातः क्षुधोऽवति । सर्व

तदस्मान्मा हिंसीर्नहि तद्दृशे दिवेति स्वप्नेऽन्नं भुक्त्वा रुद्रियाभ्योऽज्यः स्वाहेति लोहितमुत्पतितं दृष्ट्वा बीभत्सा नाम स्थाऽऽपः स्वाहाकृताः पृथिवीमाविशतेति स्तूहानं कृपाणा नाम० त्यश्रु तपस्या ना० स्वेदमिति । जपतीत्येव शेषो न त्वनुमन्त्रयत इत्यस्यानुवृत्तिः । स्वप्नेऽन्नं भुक्त्वेत्यत्र स्वाग्निकस्य पदार्थस्य जाग्रदृशायामसंभवे तदनुमन्त्रणासंभवात् । एकत्र व्यभिचारेण सर्वत्रापि जपतीत्ययमेव शेषः । स्तूहानमित्यादिष्वपि दृष्टेतिपदस्याप्यन्यथः । अश्रु दुःखजमानन्दजं चेत्युभयमपि गृह्यते । अविशेषात् । अग्नये व्रतभृतेऽष्टाकपालं य आहिताग्निरार्तेजमश्रु कुर्यादित्यस्यानैमित्तिकत्वान्नैमित्तिकस्य नित्यतुल्यत्वात् कांचनाऽऽहुतिं जुहोत्यन्यत्र क्रतुसंयुक्ताभ्य इत्यनेन क्रतूपयोगिव्यतिरिक्ताहुतेर्निषेधाद्वातभृतीष्टेर्निषेध इति केचित् । नैतद्युक्तम् । एतस्याः प्रायश्चित्तप्रकरणे पाठात्पाथिकृतीष्टिर्वद्दोषनिर्घातार्थत्वेन क्रतुसंयुक्तत्वात् । नहि दोषनिर्हरणं विनाऽग्निं कर्म संभवति । अत इयमिष्टिर्भवत्येव पूर्णाहुतिर्वेति । स्तूहानं नासास्तुते जले श्लेष्मादि । अश्रु नेत्रस्रुतं जलं, स्वेदः शरीरजं जलम् । भरद्वाजः—नापरया द्वारा निष्क्रामेद्यदि निष्क्रामेत्तेनैव प्रविश्येदं विष्णुरिति जपेदिति । आपस्तम्बः—न पुरा नक्षत्रेभ्यो वाचं विमृजेद्यदि विमृजेदितं विष्णुस्त्वमग्ने व्रतपा असीति जपित्वा वाचं यच्छतीति । न पुरा नक्षत्रेभ्यो वाचं विमृजेदित्यनुवादः प्रायश्चित्तविधानार्थः । वाग्यतस्तपस्तप्यमान आस्त आ नक्षत्रस्योदेतोरिति पूर्वमवोक्तत्वात् । श्रुतौ तु न पुरा नक्षत्रेभ्यो वाचं विमृजेद्यत्पुरा नक्षत्रेभ्यो वाचं विमृजेद्यज्ञं विच्छिन्द्यादिति दोषं प्रदर्श्य नक्षत्रोदयोत्तरं वाग्विसर्गं कर्तुं तद्विधिमुक्त्वा यदि विमृजेद्वैष्णवीमृचमनुब्रूयाद्यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञेनैव यज्ञं संतनोतीति केवलं वैष्णव्यग्नपमात्रं प्रायश्चित्तमुक्तम् । प्रातस्तु त्वमग्ने व्रतपा असीत्यनुब्रूयाद्यद्यदीक्षितवाद्यं वदेन्मुष्टी वाचं च विसर्जयित्वेति वक्ष्यमाणं प्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम् । आपस्तम्बः—न दीक्षितवसनं परिदधीत नास्य पापं कीर्तयेदिति । अदीक्षितानामपि निषेधाद्दीक्षार्थवासस्तेन त्यक्तं न परिदधीत कश्चिदपि, नास्य सन्तमसन्तं वा दोषं कीर्तयेदित्यर्थः ।

नक्तमेव मूत्रपुरीषे कुर्यादिवा वा छायायाम् ।

नक्तं रात्रवेव मूत्रपुरीषोत्सर्गं कुर्यात् । न दिवा । यदि निरोद्धं न शक्नुयात्तदा दिवाऽपि कुर्यात् । परं तु छायायां कुर्यात् । अत्रेदं धर्मसूत्रम्—आराच्चाऽऽवसथान्मूत्रपुरीषे कुर्यादक्षिणां दिशं दक्षिणापरां वा ग्रामादावसथाद्वाऽस्तमिते च बहिर्ग्रामान्मूत्रपुरीषयोः कर्म वर्जयेदश्मानं लोष्टमार्द्रानोषधिवनस्पतीन्ध्वानाच्छिद्य मूत्रपुरीषयोः शुन्धने वर्जयेद्देवतानामभिधानं चाप्रयत इति ।

पराशरः—ततः प्रातः समुत्थाय कुर्याद्विष्णुमूत्रमेव च ।

नैर्ऋत्यामिषुविक्षेपमतीत्याभ्यधिकं भुवः ॥

दूरादावसथान्मूत्रं पुरीषं च समाचरेत् । इति ।

दूरादिति दिनपरं न रात्रिपरं भयसंभवात् । तथा चैतदभिप्रेत्यैव देवळः—

रात्रौ दूरं नैव गच्छेद्विण्मूत्रार्थं कदाचन । इति ।

शौनकोऽपि—प्राणवाधामयाद्रात्रौ गृहेऽप्युत्सर्गमाचरेत् ॥ इति ।

विण्मूत्रे संध्योर्नैव कुर्यात् । तथा च देवळः—

विण्मूत्रे आचरेन्नित्यं संध्यासु परिवर्जयेत् । इति ।

धर्मसूत्रे—दिवा च शिरसः प्रावरणं वर्जयेन्मूत्रपुरीषयोः कर्म परिहाप्य शिरस्तु प्रावृत्य मूत्रपुरीषे कुर्यादिति । अन्यच्च—न सोपानमूत्रपुरीषे कुर्यात्कष्टे पथ्यप्सु च तथा छीवनमैथुनयोः कर्माप्सु वर्जयेदग्निमादित्यमपो ब्राह्मणं गा देवताश्चाभिमुखो मूत्र-पुरीषयोः कर्म वर्जयेदिति ।

अन्यच्च—प्राङ्मुखोऽन्नानि मुञ्जीत उच्चारं दक्षिणामुखः ।

उदङ्मुखो मूत्रं कुर्यात्प्रत्यक्पादावनेजनम् ॥ इति ।

उच्चारः पुरीषकर्म । मूत्रपुरीषोत्सर्गप्रयुक्ता धर्माः स्मृतितो ज्ञेयाः । अत्राऽऽवसथा-दक्षिणां दिशं दक्षिणापरं वेत्ययमेव पक्ष आश्रयणीयः । अन्तर्ग्रामेऽपि गृहस्य द्वारतो न कुर्यात् । यद्यपि च्छायायां मूत्रपुरीषयोः कर्म वर्जयेदिति सामान्यतः सर्व-च्छायानिषेधस्तथाऽपि स्मृतिषु नचोपजीव्यच्छायास्त्विति विशेषतः श्रवणात्तस्या एव निषेधो न तु च्छत्रादिच्छायाप्रतिषेधः । अप्रतिषिद्धा या छाया सैवात्र ग्राह्या । तस्यां छायायामेव मूत्रपुरीषयोः कर्मात्र नियतमिति दिवा वा छायायामित्यनेन प्रद-श्यते । उपजीव्यच्छाया नाम यस्यां पथिकादयो विश्राम्यन्ति सा । एतस्यास्तु निषेध एवात्रापि मेघच्छायादेरप्रतिषेधस्त्ववर्जनीयत्वादेवेत्यस्त्वप्रस्तुतम् ।

मूत्रं चिकीर्षन्नियं ते यज्ञिया तनूरिति विषाणया
लोष्टं किञ्चिद्वोपहत्य तदादायापो मुञ्चामि
न प्रजामहोमुचः स्वाहाकृताः पृथिवीमावि-
शतेति प्रस्तावयत्यप उपस्पृश्याऽऽचम्य पृथिव्या
संभवेति तत्प्रतिनिदधाति पृथिव्याः संभवेति वा ।

मूत्रं चिकीर्षन्कर्तुमिच्छन् । अपो मुञ्चामीति मन्त्रालिङ्गादेव मूत्रोत्सर्गमात्रसंब-न्धित्व एतस्य विधेः सिद्धे मूत्रं चिकीर्षन्नितिवचनं नियमार्थं मूत्रमेव केवलं कर्तुमि-च्छन्न तु पुरीषमपि तेन पुरीषोत्सर्गकालिकमूत्रप्रस्तावे नायं विधिरिति । विषाणया प्रत्तयाऽन्यथा वाऽपि । न तु प्रत्तयैवेति नियमः । लोष्टोद्धननवत्प्रत्तवचनाभावात् । लोष्टं मृत्पिण्डः । किञ्चिदित्यनेन लोष्टादन्यत्तृणादिकमुच्यते तद्वा । तृणं लोष्टं वाऽपादाये-

त्येवापठदापस्तम्बः । उपहत्योद्धृत्य खनित्वेति यावत् । तेन पतितस्य लोष्टस्य तृणा-
दिकस्य वा न ग्रहणम् । तदुपहतम् । उत्तरत्र प्रतिनिधानादेवाऽऽदाने सिद्ध आदा-
येतिवचनं तदादायैव मूत्रप्रस्नावः कर्तव्य इति । प्रस्नावयति मूत्रं चिकीर्षन्निति पूर्वत्र
तस्यैवोपक्रमात्, योग्यत्वाच्च मूत्रस्यैव प्रस्नावणम् । प्रस्नावणेन्द्रियशुद्धिं कृत्वा हस्त-
पादप्रक्षालनाचमनानि कार्याणीति स्मृतिसिद्धम् । अप उपस्पृश्य, अपः स्पृष्ट्वा,
आचम्य श्रौतमाचमनं कृत्वेत्यर्थः । अप उपस्पृश्याऽऽचम्येति द्वयोर्भेदं विना पृथग्ग्र-
हणानुपपत्तेरुपस्पर्शशब्देन स्पर्शमात्रं न तु उपस्पर्शस्त्वाचमनमितिकोशोक्त आचमन-
शब्दार्थो ग्राह्य इति । उदककार्ये प्रोक्षणाचमनादौ कुत्रचिदपशब्द उपादीयते कुत्र-
चिन्नोपादीयते तत्र बीजमिदं यत्रोपादीयते तत्रोत्पवनादिसंस्काराभावो यत्र नोपा-
दीयते तत्र संस्कारसत्त्वमिति । पृथिव्याः संभवेति तदपात्तं लोष्टं तृणादिकं च यतोऽ-
पात्तं तत्रैव पुनर्निदधाति पृथिव्याः संभवेति वा । अनुनासिकविसर्गकृतो मन्त्रभे-
दोऽत्र । लोष्टादानोत्तरमेव कर्णे यज्ञोपवीतधारणादि । आदानात्पूर्वं धारणं तु यज्ञो-
पवीती कर्म कुर्वीतेतिशास्त्रविरोधापत्तेर्न युक्तम् । नचैवमादायेतिव्यञ्जोषितादानमूत्रप्र-
स्नावयोरव्यवहितानन्तर्याधापत्तिः । अत्राव्यवहितत्वस्याविवक्षणात् । कर्णे यज्ञो-
पवीतधारणस्यापि मूत्रपुरीषोत्सर्गानुगुणत्वेनाव्यवधायकत्वाच्च । आचमनं तु मुष्ट्य-
नुरोधेन कथंचिदाचमनविधानात् । आचमनार्थं मुष्टिविसर्गे दोषो नेति केचित् ।
अस्तीत्यन्ये । शौचत्रिभिस्तु मुष्टिं विसृज्यैव कर्तव्यः । तत्र न प्रायश्चित्तमिति
केचित् । तदनन्तरं मुष्टिविसर्गप्रायश्चित्तं कृत्वा पुनर्मन्त्रेण मुष्टिकरणमित्यन्ये ।
दण्डकृष्णाजिने निधायैव मूत्रपुरीषे कर्तव्ये । तथाचाऽऽपस्तम्बः—न दण्डारकृष्णा-
जिनादिति विप्रच्छिद्येतोभे निधाय मूत्रपुरीषे कुर्यादिति ।

नैनं शूद्रोऽनुप्रविशति ।

एनं दीक्षितं प्रति शूद्रो नानुप्रविशति न प्रतिपद्यते । अनुरत्रानुलक्षीकरणपूर्वकप्रवे-
शनिषेधार्थः । तेन साहजि(सि)कप्रवेशे निषेधो नेत्यर्थादवगतं भवति ।

ब्राह्मणेन राजन्येन वैश्येन वा संभाषेत ।

एतैः सम्यगपि भाषेत्यर्थः । परिगणनात्स्त्रीशूद्राभ्यां सह संभाषणस्यार्थान्निषेधः
सिद्धो भवति । सर्वमेतत्स्पष्टमाहाऽऽपस्तम्बः—न स्त्रिया शूद्रेण संभाषेत नैनमनुप्रप-
द्येतेति । स्त्रिया त्वशूद्रयाऽपि न संभाषेत । बहूपकारमोहादपि नैनं शूद्रमनुगच्छेत् ।
एनं यजमानं शूद्रो नानुप्रपद्येतेत्यर्थो वेत्यापस्तम्बसूत्रार्थः । नैनमनुप्रपद्येतेत्यस्य
द्वितीयोऽर्थोऽस्मत्सूत्रानुगुणः । मात्रादिभिर्मन्याभिः सह सम्यग्भाषणेऽपि न दोषः ।
भारतादिषु दर्शनात् । संशब्दात्सम्यग्भाषणस्यैव निषेधः । तेन कार्यार्थं स्वरूपभाषणे
न दोष इति सिद्धं भवति । शूद्र इत्येकवचनं लिङ्गं चाविवक्षितमुद्देश्यगतत्वात् । तेन

बहवः शूद्राः स्त्रियश्चापि न प्रपद्येरुरिति । शूद्रसंभाषणविषये कंचित्प्रतिप्रसवमाहाऽऽ-
पस्तम्बः—कामं शूद्रेण संभाषेत यः पापेन कर्मणाऽनभिलषितः स्यादिति शाट्यायनक-
मिति । यस्त्वगभ्यागमनस्तेयादिदोषाश्रयतया न श्रुतो निश्चित इति यावत्तेन कामं
संभाषेतेत्यर्थः । शूद्रग्रहणं स्त्र्युपलक्षणम् । प्रतिलोमानां तु जन्मनैव पापभिलषित-
त्वान्नैभिः सह भाषणम् । लघुपापभिलषितेन न संभाषणं निषिद्धम् । ननु ब्राह्मणा-
दिभिरप्यशुचिभिः संभाषणं स्मृतिनिषिद्धं शूद्रस्य को विशेष इति चेत् । उच्यते—
पापानभिलषितैः सद्भिर्ब्राह्मणादिभिः संभाषणं कर्मान्तराले विहितं यथा भारतादि-
श्रवणम् ,

अहःशेषं समासीत शिष्टैरिष्टैश्च संयुतः । इति च, तथा न शूद्रेण शिष्टेन चापि
विधीयते ।

न कंचन प्रत्युत्तिष्ठति ।

कमपि शिष्टं पित्रादिं गुरुं वृद्धं ज्ञानिनं चापि समागतं दृष्ट्वा न प्रत्युत्थानं कुर्यात् ।
स्मृतितः प्राप्तस्य निषेधः क्रियते ।

नाभिवादयते ।

पितरं मातरं चैव पितामहं पितामहीम् ।

प्रपितामहतत्पत्न्यौ मातामहं च तत्स्त्रियम् ॥

पितृव्यं मातुलं चैव भ्रातरं श्वशुरं तथा ।

आचार्यमुपनेतारमन्नदातारमेव च ॥

उपाध्यायं नीतिशास्त्रप्रवक्तारं तथैव च ।

भयत्रातारमाप्तं च ऋत्विजं वृद्धमेव च ॥

विद्याविनयसंपन्नं ज्ञानिनं चाभिवादयेत् ।

इत्यादिस्मृतिप्राप्तानभिवाद्यान्मस्कार्यान्नाभिवादयेन्न नमस्क्रुर्यादित्यर्थः । आप-
स्तम्बः—अभिवदति नाभिवादयतेऽप्याचार्यं श्वशुरं राजानमिति शाट्यायनकमिति ।
अन्यैरभिवादितस्तेष्व आशिषं वदति न स्वयम्, आचार्यादीन्समागतानपि नाभिवा-
दयते किं पुनरन्यान् । राजाभिवादननिषेधो राज्ञो ब्राह्मणस्याप्रसक्तेः । आपस्तम्बो-
क्ताचार्यादिषदसमभिध्याहारान्नमस्कार एवात्राभिवादनशब्दार्थः ।

सर्वे एवैनमभिवादयेरन्सर्वानेवाभिवदेत् ।

एनं दीक्षितं सर्व एतस्याभिवाद्याः पित्राद्या अन्ये चाभिवादयेरन् । अनभिवा-
द्यत्वेऽपि तस्य सर्वास्तानभिवदेत्सर्वान्प्रति आशिषम् ।

आयुष्मान्मव सौन्येति वाच्यो विप्रोऽभिवादाने ।

अकारश्चास्य नाम्नोऽन्ते वाच्यः पूर्वोक्षरे पुनः ॥

इति लक्षणलक्षितां वदेत् । नमस्कारं वा कुर्याद्यथायोग्यम् । नाभिवादयत इत्ययं निषेधो वृद्धत्वेऽपि स्वेन प्रथममभिवादनं न कर्तव्यं तैः कृते पश्चात्कर्तव्यमिति पिण्ड-
तोऽर्थः । एवकारस्याभिषेदेदित्यनन्तरमन्वयः । आपस्तम्बः—अग्निर्वै दीक्षितस्तस्मादेनं
नोपस्पृशेन्नचास्य नाम गृह्णीयादिति । अन्यस्य विधिरयम् । अस्य दीक्षितस्य न
नाम गृह्णीयात्किं तु भो इत्यादिभिः पूजाशब्दैरामन्त्रणमात्रं कर्तव्यमिति । स्पर्शने
प्रत्यक्षदोषो न मामग्रहणे । अग्निसंस्तवो न स्पर्शनमात्रे हेतुः किंतु अभिवाद्यैरप्यय-
मभिवाद्यस्तेभ्योऽभिवाद्येभ्योऽपि स्वेनाऽऽशिषो देया इत्यत्रापि । अत एवाभिषेदति
नाभिवादयतेऽप्याचार्यश्च श्वशुरश्च राजानमिति शास्त्राद्यनकमित्यस्यानन्तरमुपादानम् ।
अयं निषेध ऋत्विजामपि विधिव्यतिरिक्तस्पर्शविषये ।

यद्येनं शूद्रेण संभाषोपेयादेतेषां वर्णा-
नामेकं ब्रूयादिममित्थं विचक्षेति ।

एनं दीक्षितं प्रति शूद्रेण सह संभाषा संवाद उपेयादुपपद्येत । एतेषां शूद्रव्यति-
रिक्तानामनन्तरोपात्तानां ब्राह्मणराजन्यवैश्यानाम् । यद्यपि वर्णशब्दो ब्राह्मणक्षत्रिय-
वैश्यशूद्रेषु वर्तते

ब्रह्मक्षत्रियविदूशूद्रा वर्णास्त्वाद्यास्त्रयो द्विजाः ।

इति याज्ञवल्क्योक्तेः, [तथाऽपि] शूद्रात्मकवर्णस्य निषेधकोटिकत्वेनैतच्छब्देन
तस्य ग्रहणासंभवाद्ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानामेव ग्रहणम् । यद्यावश्यकः संवाद उपपद्येत
तदा ब्राह्मणराजन्यवैश्यानां मध्य एकमन्यतमं यं कंचन वर्णं पुरस्कृत्य संवादयेत्,
इममित्थं विचक्षेतीमं शूद्रं प्रतीत्यमनेन प्रकारेण विचक्ष्व ब्रूहीति ।

लौकिकीं वाचं वदन्नामधेयेषु विच-
क्षणं चनसितं चान्ततो दधाति ।

लौकिकीं भाषारूपां वाचं वदन्वदिष्यन्वक्तुमुद्युक्त इत्यर्थः । वर्तमानसामोप्ये वर्त-
मानवदपि कदाचिद्भवतीति तदर्थं यानि आह्वानाद्यर्थानि नामधेयानि तेषु विचक्षण-
चनसितेत्येतद्व्ययमन्ततो नामधेयान्ते दधाति योजयति । चकारादुभयोः प्रतिनामधेयं
समुच्चयो यथा देवदत्त विचक्षणचनसितेति । विशेषमाहाऽऽपस्तम्बः—चनसितवि-
चक्षणेति राजन्यवैश्याविति । यथायथं राजन्यवैश्ययोरेतौ भवत इत्यर्थः । ब्राह्मणस्य
तूभयोः समुच्चय एव । लौकिकीं वाचं वदन्नित्यनेन लौकिकवाग्भाषणस्य गौणता
गम्यते । तेन मुख्यत्वेन संस्कृतवागेव वक्तव्या, तस्या वक्तुमशक्यत्वे लौकिकीति
सिद्धं भवति । तथा चाऽऽपस्तम्बः—परिणयेन मानुषीं वाचं वदतीति । परितः
सर्वेषु देशेष्वेकरूपो नीयत इति परिणयः साधुशब्दस्तेन लौकिकार्थामपि वाचं वदन्ति ।

साधुशब्दैरेव भाषेत नान्यैरित्यर्थः । श्रुतिरप्यत्रास्ति प्रमाणं—तस्माद्ब्राह्मणेन न म्लेच्छवाचा भाषितव्यं म्लेच्छो ह वा एष यदपशब्द इति । अपशब्दरूपाभिर्देशमा-
षाभिर्दीक्षितेन न भाषितव्यमिति निष्कृष्टोऽर्थः । लौकिकवाग्वदने प्रायश्चित्तं सामा-
न्यमेव व्रातपत्यात्मकम् । देवतानामधेयेषु न विचक्षणचनसितशब्दौ किंतु मानु-
षानामधेयेष्वेव । तथा च बौधायनः—यानि देवतानामानि यथाख्यातं तान्याचक्ष्वाथ
यान्यदेवतानामानि यथाख्यातं तान्याचक्षाण उपरिष्ठाद्विचक्षणं धेहीति । अदेवता-
नामानि मनुष्याणां छित्वादीनि न तु कृष्णगणेशशिवमास्करादीनि तेषां देवतानाम-
धेयत्वात् । बौधायनेन लौकिकवाग्भाषणेऽपि चनसितविचक्षणप्रयोग उक्तः—चन-
सितवर्ती विचक्षणवर्ती वाचं वदे[वि]ति । मतुडद्वयाद्यथायथं प्रयोगः प्रथमस्याऽऽदौ
द्वितीयस्योत्तरमिति । अथवाऽयमर्थः सूत्रस्य लौकिकीं मानुषीं वाचं वदिष्यन्नामधे-
येषु च विचक्षणमन्ततश्चनसितं दधाति यथाक्रमं लौकिकीं वाचं वदिष्यन्विचक्षणश-
ब्दमादौ दधाति नामधेयेषु अन्ततोऽन्ते चनसितं दधातीत्येवमिति । अथवोमयत्रापि
उभयस्य समुच्चयः । तत्र वाग्विषय आदावुभयोः समुच्चयो नामधेयविषयेऽन्तत
उभयोः समुच्चय इति । विचक्षणं चनसितमिति प्रातिपदिकनिर्देशो न विभक्तिर्विव-
क्षिता । लौकिकं भाषणं कर्तुमादौ विचक्षणचनसितेत्युक्त्वा लौकिकं भाषणं यथा-
स्वेच्छं कुर्यात् । इत्थिविचक्षणचनसितेत्याह्वानार्थं संबोधनवाक्यप्रयोगः । चनसित-
विचक्षणेत्यामन्त्रयेतेति मारद्वाजः ।

न पचति न ददाति न कांचनाऽऽ-

हुतिं जुहोत्यन्यत्र क्रतुसंयुक्ताभ्यः ।

अक्रतुसंयुक्तं पाकं न करोतीत्यर्थः । तच्चाऽऽतिथ्याद्यर्थम् । अन्येन पाचने न
दोषः । नास्य ब्राह्मणोऽनाश्वान्गृहे वसेदित्यनेन निषेधेन वसत्यर्थं ब्राह्मण आगते
तस्य सत्यां भोजनेच्छायामन्नं दद्यादेवेति तदर्थं पाकः प्राप्तः । तत्र स्वयं पाकं कृत्वाऽ-
तिथये भोजने दत्त आयासविशेषेण फलेऽतिशयात्स्वस्यापि पाककर्तृत्वं प्राप्तं तदनेन
निषिध्यते । न ददाति अक्रतुसंयुक्तं दानं न करोतीत्यर्थः ।

ईजे यज्ञैश्चन्द्रसेनो भूर्यज्ञैर्भूरिदक्षिणैः ।

इति पुराणेऽन्नदानदर्शनात्, अनिरादिश्य न मुञ्जत इत्येतस्मात्सूत्राल्लिङ्गाच्चा-
न्नदानं भवत्येव । न कांचनाऽऽहुतिं जुहोति कामपि आहुतिं न जुहोति । कथंभूतां
क्रतुसंयुक्ताभ्योऽन्यत्र विहिताम् । क्रतुसंयुक्ताभ्य इत्यत्रैकशेषः । क्रतुसंयुक्तश्च क्रतु-
संयुक्तं च क्रतुसंयुक्ता च क्रतुसंयुक्ताः । तल्लक्षणविशेषत्वाभावात्त्रात्र पुंशेषः । नपुं-

सकमनपुंसकेनेत्येकवद्भावस्य वैकल्पिकत्वादभावः । तेन पाकदानयोरपि संग्रहः ।
 आवश्यकश्चायं संग्रहः । अन्यथा क्रतुसंयुक्तपाकदानयोरपि निषेधापत्तेः । पाकेऽ-
 क्रतुसंयुक्तत्वं निषेधे प्रयोजकमेवं दानहोमयोरपि । क्रत्वर्थाभ्य इति क्रतुविहिताभ्य
 इति वा परित्यज्य क्रतुसंयुक्ताभ्य इतिवचनं प्रायश्चित्तार्थपाकदानहोमानामयं निषेधो
 न भवति, तेषामपि विनष्टसंधानद्वारा क्रतुसंयुक्तत्वादितिज्ञापनार्थम् । क्रतुविहिताभ्यः
 क्रत्वर्थाभ्य इति चैवमुच्यमाने क्रत्वर्थानां पाकदानहोमानां निषेधे क्रतोरेवासंभवेन
 तद्व्यातिरिक्तविषयत्वस्यैवावश्यमर्थदेवाङ्गीकर्तव्ये पर्युदासवैयर्थ्यापत्तेः, प्रायश्चित्तार्थ-
 पाकदानहोमेषु क्रत्वर्थत्वक्रतुविहितत्वासंभवेनैतेषां क्रतुसंधानार्थत्वेनाऽऽवश्यकानाम-
 संग्रहापत्तेश्च । अतः प्रायश्चित्तार्थानामेतेषां संग्रहार्थमेवैतादृशं वचनमित्यवश्यं स्वीक-
 र्तव्यमेव । संशब्दः पाकदानहोमात्मकेषु विहितेषु प्रायश्चित्तेषु एतेषु एतन्नितयान्य-
 तमं विना येन नैव निर्वाहस्तदेव भवति । यस्य तु निर्वाहोऽस्ति तन्नैव भवतीति । यथा
 यत्र प्रायश्चित्ते पाकात्मकं दानात्मकं होमात्मकं वा जपाद्यात्मकप्रकारान्तरेण वा
 विकल्पितं तत्र प्रकारान्तरेणापि दोषनिर्हरणसंभवाच्चैतानि भवन्तीति । प्रात्यहिकं
 देवतार्चनं तु होमसहितं क्रियते चेत्तदा न कांचनाऽऽहुतिं जुहोतीति निषेधाद्धोम-
 हितमेव भवति न तु होमसहितम् । आहुतिग्रहणं देवतोद्देशेन द्रव्यप्रक्षेपमात्रस्यो-
 पलक्षकम् । तेन तर्पणस्य वैश्वदेवस्य चापि निवृत्तिः । आहुतिग्रहणात्समिदाधान-
 स्याप्रायश्चित्तार्थस्यापि न निषेधः । देवेभ्यः स्वाहा पितृभ्यः स्वधाऽस्तु भूतेभ्यो नम
 इत्येते एव देवयज्ञपितृयज्ञभूतयज्ञा न तु वैश्वदेवान्तर्भूता एवेति पक्षेऽपि एतेषामपि
 अक्रतुसंयुक्तत्वा निषेधः । मनुष्येभ्यो हन्तेति मनुष्ययज्ञोऽपि न भवति । अक्रतुसं-
 युक्ताहुतिरूपत्वात् । एतदाज्ञयाऽन्यस्य तु भवत्येव । बौधायनप्रायश्चित्तसूत्रेऽन्येऽपि
 निषेधाः—न दद्यान्न जुहुयान्न पचेन्न जपेदित्यादित एव विभजेदित्याहुर्नापोऽवगा-
 हेत न वासो जह्यान्न वासः प्रप्लावयेदिति । नापोऽवगाहेतेत्यनेन वारुणस्नानं व्याव-
 र्त्यते न तु आग्नेयादिस्नानानि व्यावर्त्यन्ते । ब्रह्मयज्ञोऽपि न भवति । यदृचोऽधीते
 पयआहुतिभिरेव तद्देवास्तर्पयतीत्याद्यर्थवादेनाध्ययनरूपत्वेऽपि आहुतिरूपत्वप्रति-
 पादनात्, यज्ञशब्दाच्च । धारणाध्ययनमपि न हेमाद्रौ स्मृत्यन्तरे यज्ञे चानूबन्ध्यान्तं
 दीक्षितस्यैवैवञ्च चेति अनध्यायोक्तेः । औपासनहोमस्थालीपाकपार्वणश्राद्धाष्टकाश्र-
 वणाकर्मप्रत्यवरोहणादीनां नित्यानां नैमित्तिकानां मासिकादीनां चौलोपनयनादीनां
 संस्काराणां च निवृत्तिः । न गर्भिणी दीक्षेतेतिनिषेधादेव पुंसवनसीमन्तादीनां जाते-
 ष्वेति निवृत्तिः सिद्धैव । यत्तु बौधायनप्रायश्चित्तसूत्रे—अथ सूतिकायां दशाहे पर्य-
 वेते यथाम्नातः शौचं कृत्वा पत्नीं कर्मसु योजयेत्तत्कर्म पुत्रो ब्रह्मचारी वा कुर्यात्त-
 न्मन्त्रान्यजमानो जपेदिति, तत्कर्मणि सूतिकात्वे द्रष्टव्यम् । एतस्य संवत्सरसाध्य-
 सत्रे संभवो ज्ञेयः । न कांचनाऽऽहुतिं जुहोत्यन्यत्र क्रतुसंयुक्ताभ्य इत्यनेनाग्निहो-

अहोमदर्शपूर्णमासतद्विकारपशुपिण्डपितृयज्ञाग्रयणानामभ्यासपक्षे चातुर्मास्यानां च निषेधः । एवं क्षामवतीहिरण्यनाशेष्ट्यादीनां चापि । यद्यपि दानं निषिद्धं तथाऽपि वस्त्रालंकरणानुलेपनानि देवान्येव । रामायणादौ दर्शनात् । कन्यादानमपि भवतीति त्वग्रे वक्ष्यते । पाकदानहोमादिनिषेधोऽयमवमृथपर्यन्तं, संध्योपास्तिस्तोत्रपाठादि तु भवत्येव । पाकदानहोमरूपत्वाभावात् । संवत्सरसाध्यसत्रे सूतिकायां सत्यां पुंसवनादयः संस्कारा उत्कृष्ट्यैव कर्तव्याः । होमो वैतेषु न कर्तव्यः । सर्वलोपापेक्षयैकदेशलोपस्योचितत्वात् । अत्र यद्युक्तं तद्ग्राह्यं सुधीभिः । गर्भिणीपत्युरग्न्याधानादिनिषेधस्तु षण्मासोत्तरमेव । तथा च दसो गर्भिणीपतिधर्मान्प्रकृत्य—

मासषट्के व्यतीते तु न कुर्यान्मौञ्जिवन्धनम् ।

अग्न्याधानं गयाश्राद्धं वपनं च विवर्जयेत् ॥ इति ।

अग्न्याधानग्रहणं नित्यानां सोमादिकर्मणामुपलक्षणम् । तथा च गालवः—

प्रव्यक्तगर्भापतिरब्धियानं मृतस्य वाहं क्षुरकर्म सङ्गम् ।

तथैव यत्नेन गयादितीर्थं यागादिकं वास्तुविधिं न कुर्यात् ॥

इति स्पष्टमेव यागनिषेधमाह । यागोऽत्र सोमादिरेव । इदमपि व्यक्तमाह स्मृत्यन्तरं गर्भिणीपतिधर्मान्प्रकृत्य—

मासषट्के व्यतीते तु न कुर्यादनलाहितम् ।

यागदीक्षां तीर्थयात्रां गयाश्राद्धं च वर्जयेत् ॥ इति ।

मासषट्के व्यतीते न कुर्यादित्युक्त्या मासषट्कमध्ये करणे न दोष इति । अत्र केचित्—षण्मासोत्तरं योऽग्न्याधानादिनिषेधः स दोषातिशयार्थः । तेन तत्पूर्वमपि सति संभवे निषेधपरिपालनमस्त्येवेत्याहुः ।

तदहर्दीक्षितो रात्रिं जागर्ति ।

यस्मिन्नह्नि दीक्षितस्तस्मिन्नह्नि रात्रिं जागर्तीत्यर्थः ।

न व्रतं भवति ।

पयःपानरूपम् । अन्यत्स्पष्टम् ।

नक्षत्रं दृष्ट्वा तूष्णीमेव वाचं विसृजते ।

नक्षत्रमित्येकवचनं श्रुतौ बहुवचनश्रवणेऽप्येकमपि दृष्टं चेत्तेनैव श्रुत्यर्थः सिद्धो भवतीति बोधयितुम् । व्रतं कृणुतेत्यस्य परप्रेषणार्थत्वं वाग्विसर्गार्थत्वं चेत्युभयार्थत्वेऽपि तत्र परप्रेषणार्थत्वस्यास्मिन्नह्न्यभावेऽपि वाग्विसर्गस्य सत्त्वात्तदर्थं व्रतं कृणुतेति प्राप्तेः शङ्कायां तद्वारणार्थं तूष्णीमिति । कालार्थ एव संयोगो नाङ्गाङ्गिभाव इति भावः । तथा च जैमिनिः—तथोत्थानविसर्जने इति । एवकारो बौधायनोक्तव्याह-

तिनिरासार्थः । बौधायनोक्तोऽथोदितेषु नक्षत्रेषु यजमानः कृष्णाग्निमासज्य पूर्वया द्वारोपनिष्कम्याग्रेण शालां तिष्ठन्मूर्ध्वः सुवर्जतं कृणुतेति त्रिर्वाचं विमृजत इति विशेषोऽन्योऽत्र नियमेन स्वीकार्य इत्येवकारेण गम्यते । तूष्णीमित्यनेनोपस्थितस्य व्रतं कृणुतेत्यस्यैव निवृत्तिः । प्रथमदिने न व्रतं भवति तूष्णीमेव वाचं विमृजते व्याहृतिभिर्वेति बाधूलादिप्रोक्तापक्षिकव्याहृतिनिवृत्तिरेवकारेण । कृष्णाग्निनेनोर्ध्वग्रीवेण शरीरं प्रावृत्य तदुक्तोऽयमपि विधिः स्वीकार्यः ।

यत्रैनं व्रतप्रदः संप्रेष्यति तस्मिन्काले वाचं यच्छति ॥ ७ ॥

यत्र यास्मिन्काले दीक्षित वाचं यच्छेति दीक्षितं संप्रेष्यति तस्मिन्नेव काले पत्न्यपि वाचं यच्छति । अत्र तस्मिन्नित्यस्याव्यवहितसमीपकाल इत्यर्थः । तथा च दीक्षित वाचं यच्छेत्येतत्प्रैषाव्यवहितोत्तरकालिकपत्तिशब्दश्रवणमात्रे जाते वाचं यच्छति न तु पत्ति वाचं यच्छेतिश्रवणानन्तरं वाचं यच्छतीतिज्ञापनार्थम् । एतेनेदमपि अवगतं भवति यजमानस्य स्वप्रेषसमकालमेव वाग्यमनमिति । तस्मिन्काल इत्यत्र कालवचनं देशव्यावृत्त्यर्थं, तेन यस्मिन्देशे प्राग्भङ्गे प्रैषो दत्तस्तस्मिन्देश एव वाग्यमनमिति नियमो व्यावृत्तो भवति । नन्विदं सूत्रमेव व्यर्थं प्रैषसंबन्धिकालस्यापि पुरोदयमधिवृक्षमूर्ध्वं च व्रतप्रदः संप्रेष्यतीत्यनेनैव प्राप्तत्वादिति चेत्सत्यम् । कालान्तरमप्यत्रास्तीतिज्ञापनार्थत्वेन सार्थक्यात् । तच्च कालान्तरं बौधायनसूत्रे—अथ पुरा नक्षत्राणामन्तर्धानात्संप्रेष्य वाचंयमयोर्व्रते दोहयत इति । अथोपसमिन्धनवेलायामुत्तरेणाऽऽहवनीयं तिष्ठन्संप्रेषमाहाग्नीज्योतिष्मतः कुरुत दीक्षित वाचं यच्छ पत्ति वाचं यच्छेति संप्रेष्य वाचंयमयोर्व्रते दोहयत इति च । उपव्युषमिति सूत्रान्तरे ।

याः पशूनामृषभे वाचस्ताः सूर्यो अग्रे शुक्रो अग्रे

ताः प्रहिण्यो यथाभागं वो अत्र शिवा नस्ताः

पुनरायन्तु वाच इत्युद्यन्तमादित्यमुपतिष्ठते ।

नेक्षेतोद्यन्तमादित्यमित्यस्य निषेधशास्त्रस्यात्र बाधः । आदित्यग्रहणं रश्म्यरुणव्यावृत्त्यर्थम् ।

उदित आदित्ये व्रतं कृणुतेति संप्रेष्यति ।

संप्रैषान्ते वाग्विसर्गः ।

एवमस्तमिते ।

एवमित्यनेन व्रतं कृणुतेति प्रैषोऽतिदिश्यते वाग्विसर्गश्च ।

मध्यंदिने मध्यरात्रे च व्रतयाति ।

त्रेधा विभक्तस्य पञ्चधा विभक्तस्य वा दिवसस्य मध्यमो भागो मध्यंदिनः । रात्रेऽपि त्रिधा विभक्तायाः पञ्चधा विभक्ताया वा मध्यमो भागो मध्यरात्रम् । सूर्यपरिवर्त-

नकाले यस्य कस्यचिदप्यशनस्य स्मृतौ निषेधात्तद्व्यतिरिक्तकालव्रतम् । तत्र दिवसपूर्वा-
र्धान्त्यघटिकाद्वयात्प्राक्प्रथममागोत्तरो यः कालः स व्रतकाल इति भागत्रयपक्षे । भाग-
पञ्चकपक्षे रात्रिपूर्वार्धान्त्यघटिकाद्वयात्प्राग्भागद्वयोत्तरो यः कालः स व्रतकाल इति ।
एवं रात्रावपीति निष्कृष्टोऽर्थः । अत्राऽऽपस्तम्बः पक्षान्तरमाह—अतिनीय वा
मानुषं कालं सायं दुग्धमपररात्रे प्रातर्दुग्धमपराल् इत्येक इति । यस्मिन्काले दिवा
नक्तं च प्रायशो मनुष्या भुञ्जते स मध्यंदिनादिमानुषः कालस्तस्मिन्नतीते वा व्रतयति ।
सायंदुग्धं रात्रिव्रतं प्रातर्दुग्धमहर्व्रतम् ।

नैनमदीक्षिता व्रतयन्तं पश्यन्ति ।

परिश्रित्य व्रतयतीति बोधायनः ।

पयो ब्राह्मणस्य यवागू राजन्यस्याऽऽमिक्षा वैश्यस्य ।

पयः क्षीरं, यवागूः शिथिलौदनः । आमिक्षा प्रसिद्धा । यथावर्णमेतानि व्रतान्यनु-
संधातव्यानीत्यर्थः । नचेदं व्रतं पुरुषार्थमेव दृष्टार्थत्वादिति वाच्यम् । प्राप्तनियमस्य
दृष्टासंभवेन क्रत्वपूर्वार्थताया एव युक्तत्वात् । तथा च चतुर्थाध्याये तृतीयपादे जैमिनिः—
द्रव्याणां तु क्रियार्थानां संस्कारः क्रतुधर्मः स्यादिति । सूत्रार्थस्तु क्रियाया अर्थः
क्रियार्थः । अर्थशब्देनार्थ्यत इत्यर्थमिति व्युत्पत्त्या फलमुच्यते । क्रियार्थ एवार्थो
येषां पुरुषाणां ते क्रियार्थास्तेषां क्रियार्थानाम् । तेषां कथंभूतानां द्रव्याणां द्रव्यवताम् ।
द्रव्याणामित्यत्रार्शआदित्वान्मत्वर्थीयोऽच्प्रत्ययः । तेषां द्रव्यवत्त्वं तु पयो ब्राह्मणस्य
व्रतं यवागू राजन्यस्याऽऽमिक्षा वैश्यस्येतिश्रुतिसिद्धम् । तेषां संस्कारः पयआदिव्रत-
रूपः संस्कार इति क्रतुधर्मः स्यादिति । एतच्छेषभूतं द्वितीयं सूत्रं पृथक्त्वाद्व्यवतिष्ठे-
रन्निति । पयो ब्राह्मणस्य व्रतं यवागू राजन्यस्याऽऽमिक्षा वैश्यस्येतिविधिवोधितपुरुष-
पृथक्त्वाद्व्यवतिष्ठेरन्यवस्थिततां गच्छेरन्निति । अत्र राजन्यशब्दः सर्वक्षत्रियपरो न
त्वभिषिक्तक्षत्रियमात्रपरः । अवेष्ट्यधिकरणे तथादर्शनात्, ब्राह्मणवैश्ययोर्मध्ये पाठाच्च ।
इममर्थं द्वितीयाध्याये तृतीयपादे—अवेष्टौ यज्ञसंयोगात्क्रतुप्रधानमुच्यत इति सूत्रेण
जैमिनिरप्याह । राजसूये राजकर्तृक आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति हिरण्यं दक्षिणैन्द्रमे-
कादशकपालमृषभो दक्षिणा वैश्वदेवं चरुं पिशङ्गी पष्ठौही दक्षिणा मैत्रावरुणीमामिक्षां
वशा दक्षिणा बार्हस्पत्यं चरुं शितिपृष्ठो दक्षिणेत्यवेष्टिनामेष्टिर्विहिता । पिशङ्गी
पिशङ्गवर्णा । पष्ठौही बालगर्भिणी गौः । चतुर्वर्षेति केचित् । वशा वन्द्या गौः ।
शितिपृष्ठः श्यामपृष्ठो गौः । सर्वत्र निर्वपतीत्यनुषङ्गः । यद्यपि(?)दिशामवेष्टयो
भवन्तीत्यर्थादादवेष्टिसंज्ञैतस्या इष्टेः । अर्थवादे बहुवचनं प्रत्येकयागामिप्रायम् ।
अत्र तु अवेष्टिसंज्ञकहविःसमुदायवत्कर्मपरमित्यविरोधः । जात्यमिप्रायं वैकवचनम् ।
एतस्यामवेष्टौ यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्यं मध्ये निधायाऽऽहुतिमाहुतिं हुत्वा

तमभिधारयेद्यदि राजन्य ऐन्द्रं यदि वैश्यो वैश्वदेवमिति तत्संबन्धिव्राह्मणादिवाक्ये ब्राह्मणादिश्रवणं क्रतुर्यागान्तरं तत्प्रधानमुच्यते । कुतः—यज्ञसंयोगात्, क्षत्रियस्यैवेति सूत्रार्थः । विस्तरस्त्वाकर्तो ज्ञेयः । पयआदीन्येतानि द्रव्याणि द्रव्यान्तरसद्भावेऽपि नित्यान्येव । तथा च षष्ठाध्यायेऽष्टमे पादे जैमिनिः—तथा मक्षप्रैषाच्छादनसंज्ञसहो-
मद्वेषमिति । पयो व्रतं ब्राह्मणस्येति भक्षोदाहरणं, द्रव्यान्तरसद्भावेऽपि पयआदीन्येव व्रतेषु । अग्नीदग्नीन्विहरेत्यादिः प्रैषोऽन्यतोऽवगमेऽपि प्रैषार्थस्य । अहतं वासः परिधत्त इति वासोन्तरसत्त्वेऽपि । यत्पशुर्मायुमकृतेति संज्ञसहोमो मायुकरणाभावेऽपि । योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इति मन्त्रो द्वेष्यासद्भावेऽपीत्युदाहरणानि द्रष्ट-
व्यानि । निमित्ताश्रवणात्सत्यपि चान्यस्मिन्नियमादृष्टसिद्धेरनन्योपायत्वान्नियत-
मिति । सूत्रे तथाशब्दो नियतं वाऽर्थवत्त्वात्स्यादिति पूर्वसूत्रगतनियतशब्दानुवृत्त्यर्थः । अन्यत्स्पष्टम् । आमिक्षा लौकिकेन दध्ना कर्तव्या कठिनत्वात् । पाकयज्ञस्य रूपमिति व्रतविषयकामिक्षाविषये पाकयज्ञसंस्तवादेवाऽऽमिक्षाधर्माणामप्राप्तिः ।

सर्ववर्णसाधारणं द्रव्यमाह—

एकदुग्धं यवागूं वैकदुग्धे ।

एकस्या व्रतदुहो दुग्धमेकदुग्धं तद्व्रतयेत् । एकस्या व्रतदुहो दुग्धे यवागूं श्रपयित्वा तां वा व्रतयेत् । शाखान्तरीयोऽयं विधिः । स्पष्टमेतमाहाऽऽपस्तम्बः—
यवागूमेकदुग्धं वा व्रतयेदित्यवर्णसंयोगेनैक उपदिशन्ति तद्धेतदेके पयो व्रतयन्ति तदु-
यथा न कुर्यात्पयस्येव यवागूं श्रपयित्वा व्रतयेदिति । अत्रैकदुग्धग्रहणात्केवलपयोव्रते
महद् दुग्धमपीष्यते यदि बह्व्यस्तासामाशिरं कर्तव्यमिति । अत्रान्यमपि विशेषमाहाऽऽ-
पस्तम्बः—यदि व्रतधुगल्पं दुहीतान्यां दुह्याद्यद्यन्या न स्यादद्भिः सःसृज्य श्रपयेद्यदि
पयो न स्यादप्लेव यवागूं श्रपयित्वा व्रतयेदप्यन्ततः पिप्पलानि नत्वेव न व्रतयेदग्नि-
होत्रस्याविच्छेदायेतीति । पिप्पलानि फलानि ग्रीहयो वा । सर्वाभावे फलान्यपि
व्रतयेत्, न तु लोपयेत्, व्रतस्याग्निहोत्रसंस्तवादिति भावः । इतिः स्मृतिसूचनार्थः ।
तथाऽग्निहोत्रस्याविच्छेदायेति विज्ञायत इति मारद्वाजः ।

यदि दधीयादेतदस्मै दधि कुर्युः ।

दधीयाद्दधीच्छेत्, एतदेवाऽऽतञ्च्यास्मै यजमानाय यजमानार्थं दधि कुर्युः । बहुव-
चनं पारिकर्म्यृत्विजामन्यतमप्राप्त्यर्थम् ।

यद्यन्नीयाद्धाना अस्मा अन्वावपेयुः सकू-

न्वाऽस्मा अन्वावपेयुर्धृतं वाऽस्मा अन्वावपेयुः ।

यदि तीक्ष्णबलोऽन्नमदनीयमिच्छेत्तदा तस्यानुपदासार्थं व्रतकाले व्रत एव धानाद्य-
न्यतमद्रव्यं निवपेयुः प्रक्षिपेयुरित्यर्थः । एते समविकल्पा इतिप्रदर्शनार्थं वाशब्दद्वयो-

पादानम् । अनुर्यावता प्राणसंरक्षणं भवति तावदेवानुलक्षीकृत्य धानादिकस्यान्वावापो न त्वधिकस्येतिद्योतनाय । धानाः सक्तून्धृतं वाऽस्मा अन्वावपेयुरित्येतावत्येव सूत्रे लाघवात्कर्तव्येऽस्मा अन्वावपेयुरित्यस्य पृथक्पृथक्भवनं यदादौ स्वीकृतं द्रव्यं तदे-
वाऽऽन्तं ग्राह्यं, तदभावे तत्प्रतिनिधिरेव ग्राह्यो न तु विहितं द्रव्यान्तरं ब्रीहियवव-
दितिज्ञापनार्थम् । धाना मृष्टयवाः । सक्तवो मृष्टयवपिष्ठानि । अत्यन्ताशक्तावोद-
नोऽपि । तथा च ब्राह्मणम्—यदि मन्येतोपदस्यामीत्योदनं धानाः सक्तून्धृतमित्यनुव्रत-
येदात्मनोऽनुपेदासायेति ।

अपि वाऽग्निहोत्रहविषामेकं व्रतयेत् ।

अग्निहोत्रहविषां मध्य एकं द्रव्यं व्रतयेत् । उपदस्यन्नोदनाद्यपि व्रतयेत् ।
एतन्मध्य ओदनोऽपि संगृहीतो भवतीति । न मांसमश्नातीतिनिषेधान्मांसमतेषु वर्ज्यम् ।
स्पष्टमाहाऽऽपस्तम्बः—अप्यग्निहोत्रं हविषामेकं व्रतयेन्मांसवर्जमिति । एकग्रहणं मिश्र-
णप्रतिषेधार्थम् ।

सार्ववर्णिका एते व्रतकल्पाः ।

सर्ववर्णसाधारणा एते व्रतकल्पा भवन्तीत्यर्थः ।

सर्वेषामुपसत्सु स्तनकल्पाः ।

पयो ब्राह्मणस्य यवागू राजन्यास्याऽऽमिक्षा वैश्यस्येत्यादिविधिः स दीक्षार्थः ।
उपसत्सु तु सर्ववर्णानामविशेषेण पयोव्रतस्यैव चतुःस्तनादिकल्पा आम्नातत्वात् । ते
चोपसत्सुर्वेव दर्शयिष्यन्ते । यदा पुनर्व्रत्यमानं पयआदि न जयितीत्याशङ्क्यते
तदाऽपि किमवश्यं व्रतयितव्यमुत नेति संशये सिद्धान्तमाह षष्ठाध्यायेऽष्टमे पादे
जैमिनिः—अनर्थकं त्वनित्यं स्यादिति । तदा हि यजमानस्य रोगोत्पत्त्या क्रतुवि-
रोध एव संभाव्येत तेन प्रधानविरोधान्न व्रतयितव्यमिति । सूत्रार्थस्तु यत्तु प्रधानलोप-
प्रसङ्गादनर्थकं व्रतं तदनित्यं स्यादिति ।

उरुव्यचा असि जनधाः स्वभक्षो मा

पाहीति कश्चं व्रतप्रदानमनुमन्त्रयते ।

कंसग्रहणं सूत्रान्तरोक्तचमसनिवृत्त्यर्थम् । प्रदीयतेऽनेनेति प्रदानं व्रतस्य प्रदानं
व्रतप्रदानम् ।

दैवीं धियं मनामह इति हस्ताववनेनिक्ते ।

अवनेजनं प्रक्षालनम् । असद्वश इति मन्त्रान्तः ।

ये देवा मनोजाता मनोयुज इति व्रतयति ।

नमस्तेभ्यः स्वाहेति मन्त्रान्तः । अत्र बोधायनः—परिश्रित्य व्रतयतीति, यावन्मात्रं

व्रतयित्वा तूष्णीं भूयो व्रतयतीति च । एतस्मिन्काले प्रतिप्रस्थाता पत्न्यै पात्रे निषिच्य व्रतं प्रयच्छति तत्सा परिश्रित्य व्रतयति तूष्णीं निर्णिज्य पात्रे प्रयच्छत इति च । ओदनानुव्रतपक्षे व्रतस्य संस्कारत्वेन तदर्थस्यौदनस्य परिषेकानुमन्त्रणे भवत एव संस्कारत्वात्पाकदानहोमरूपत्वाभावाच्च भवत एवम(मा)पोशा(शा)नमपि भवत्येव ।

शिवाः पीता भवथ यज्ञियासो यूयमापोऽस्माकं
योनावुदरे सुशेवाः । इरावतीः पुरुरूपा
अनागसः शिवा नो भवथ पीतय इत्युदकं
पिबति यदाऽ*पीतं भवति यदा पिपासति ।

यदोदकं पी(वी)तं विशेषेणेत् प्राप्तं केनचिद्भक्त्याऽऽहृत्य दत्तं तदप्रत्यारूपेय-
मिति कृत्वा स्वरूपमपि तावदनेन मन्त्रेण पेयमेव ।

क्षीरं जलं च ताम्बूलमप्रत्यारूपेयमुच्यते ।

प्रत्यारूपानकृदेतेषां पापीयाज्जायते द्विजः ॥

इति स्मृतौ प्रत्यारूपाने दोषश्रवणात् । यदाऽपीतं भवतीत्येव पाठ इत्याग्रहस्तदाऽ-
पीतं संमुखमितं प्राप्तं केनचिदानीतं पानार्थं भवतीत्यर्थो ज्ञेयः । दुग्धपानाव्यवहितो-
त्तरं जलपानस्य वैद्यकशास्त्रे निषिद्धत्वात्पिपासायां सत्यामपि कंचित्कालं विरम्यैव
जलं पेयमिति ज्ञेयम् । व्रतकालिकोदकपान एवैष मन्त्र इति न किंतु सर्वेष्वपि पानेषु
इति । शिवाः पीता भवथ यूयमापोऽस्माकं योनावुदरे सुशेवाः । इरावतीरनमीवा
अनागसः शिवा नो भवथ जीवस इति व्रतयित्वा नाभिदेशमभिमृशत्यपश्च पीत्वा
जपतीत्यापस्तम्बः । पत्नी तूष्णीमेव व्रतयति । तथा चाऽऽपस्तम्बः—तूष्णीं
पत्नी स्व आयतने व्रतयतीति । तत्सा परिश्रित्य तूष्णीं व्रतयतीति बौधायनोऽपि ।
हस्तावनेजनमुदकपानमपि तत्संबन्धात्तूष्णीमेव ।

दक्षिणेनाऽऽहवनीयं प्राङ् शेते ।

प्राक्शिराः शेते ।

दक्षिणेन पार्श्वेन ।

शेत इत्यनुषज्यते ।

नोत्तानः शयीत ।

स्पष्टम् । न न्यङ्ङित्यप्यापस्तम्बः ।

नाग्नेः पराङ्पर्यावर्तेत ।

पराङ् अग्नेः सकाशात्पराङ्मुखतया पर्यावर्तनं न कुर्यात् । परिशब्दोऽत्र सामीप्यार्थे ।

अग्ने त्व५ सुजागृहीति स्वप्स्यन्नाहवनीयमुपतिष्ठते ।

स्वप्स्यन्स्वापं करिष्यन् । यत्र जागरणं नोक्तं तत्रायं नियमः । याज्ञिकमते पुनः पुनः प्रतिबुध्य स्वाप आहवनीयोपस्थानस्याऽऽवृत्तिः । मीमांसकमते सर्वा रात्रिं स्वापमनुसंधायोपस्थानमिति कृत्वा नाऽऽवृत्तिः । एतत्करणीभूतमन्त्रविषयकत्वस्य तैरुक्तत्वान्मन्त्रमात्रनिवृत्तिपरमेवैतन्नतु तदङ्गपरमपीति यद्युच्यते तदा तन्मतेऽप्युपस्थानस्याऽऽवृत्तिरस्त्येवेति द्रष्टव्यम् ।

विश्वे देवा अभि मामाऽववृत्रन्नित्युपपर्यावर्तते यद्युपपर्यावर्तते ।

अपपर्यावर्तनमग्नेः पृष्ठतः करणं, यदीत्यनेन समन्त्रकमुपपर्यावर्तनं कर्तव्यमिदमेव प्रायश्चित्तमिति बोध्यते । उपपर्यावर्तनमग्न्याभिमुखतया भवनम् । राघसेति मन्त्रान्तः ।

पुनर्मनः पुनरायुर्म आगात्पुनश्चक्षुः पुनः श्रोत्रं म आगात्पुनः प्राणः पुनराकूतं म आगात्पुनश्चित्तं पुनराधीतं म आगाद्वैश्वानरो मेऽदब्धस्तनूपा अन्तस्तिष्ठतु दुरितानि विश्वा । वैश्वानरो विश्वभृद्विश्वशंभूरववाधतां दुरितानि विश्वा स नो दिवा स रिषः पातु नक्तं त्वमग्ने व्रतपा असीति प्रतिबुध्य जपति ।

यद्यु(द्य)पपर्यावर्ततेत्यस्यात्रान्वयो वा न पूर्वत्र । नक्तमित्येतदनन्तरमिति जपतीति अध्याहार्यम् । अस्मिन्पक्षे विश्वे देवा अभि मामाऽववृत्रन्नित्यन्तं समन्त्रकमुपपर्यावर्तनं नित्यमेव । नच त्वमग्ने व्रतपा असीति प्रबुध्य जपतीत्यस्याप्यत्रैवान्वयोऽस्त्विति वाच्यम् । समुच्चयोपकाराभावात् । पूर्वत्रान्वये तु लोप एव । प्रतिबुध्य जपतीतिवचनं प्रतिबोधाङ्गभूतो जप इति बोधनार्थं, तेन जागरणदिवसे स्वापामावाजायं रात्रौ जप इति सिद्धं भवति । प्रतीत्युपसर्गोऽत्यन्तजाग्रदशायामेवायं जप इति सूचयितुम् । ईड्य इति मन्त्रान्तः ।

त्वमग्ने व्रतपा असीत्यनुब्रूयाद्यद्यदीक्षितवादं वदेत् ।

पुनस्त्वमग्ने व्रतपा असीतिवचनं पुनर्मन इत्यस्य वैष्णव्या ऋचश्च परिसंख्यानार्थम् । अनुब्रूयादिति वचनाज्जपत्वाभावः । तेन चातुःस्वर्यानियमोऽत्र सिद्धो भवति । श्लेच्छाभिषाषणविचक्षणचनसितादिवर्जनं चादीक्षितवादः ।

मुष्टी वाचं च विसर्जयित्वा ।

त्वमग्ने व्रतपा असीत्यनुब्रूयादिति पूर्वैणान्वयः ।

दीक्षणीयाप्रभृतीयं वृत्तिः ।

यदि प्रमत्तो व्याहरेदित्यारभ्य मुष्टी वाचं च विसर्जयित्वेत्येतदन्ता धर्मा वृत्ति-शब्देनोच्यन्ते । इयमेतदन्ता ।

दण्डान्न च्छिद्यते न प्रतिमुच्य कृष्णाजिनं चक्र-
म्यते कृष्णविषाणया कण्डूयतेऽपिगृह्य स्मयत
इत्युपयोगप्रभृतीन्येतानि व्रतानि भवन्ति ॥ ८ ॥
इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

दण्डदानेन दण्डस्य कृष्णाजिनारोहणेन कृष्णाजिनस्य कृष्णविषाणायाः प्रदानेन
वस्त्रप्रावरणेन वासउपयोगः । एतत्प्रभृतीनि एतदुत्तराणि । दण्डान्न च्छिद्यते कृष्णा-
जिनं प्रतिमुच्य न चक्रम्यत इत्येतद्वयं निषेधरूपम् । उत्तरं द्वयं विधिरूपम् । एतानि
व्रतानि तस्य तस्योपयोगमारभ्य तत्तद्विसर्गपर्यन्तं भवन्ति । दण्डान्न च्छिद्यते दण्डान्न
वियुज्यते । कृष्णाजिनं विमृज्य पादविक्षेपणमपि न कुर्यात् । कण्डूयनं कृष्ण-
विषाणयैव कुर्यान्न नखादिभिः । दैक्षवाससा मुखमाच्छाद्यैव हास्यं कुर्यादित्यर्थः ।

इत्योकोपाद् श्रीमदग्निष्टोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तवाजपेययाजिसर्वतोमुखया-
जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनूजगोपीनाथ-
दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्याषाढहिरण्यकेशिसू-
त्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-
शामिकायां ज्योत्स्नाव्यायां वृत्तौ दशमप्र-
श्नस्य द्वितीयः पटलः ॥ २ ॥

अथ दशमप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

पूषा सन्येति सनीहारान्संशास्ति ।

सर्नि याच्ञालब्धं धनं तद्यस्माद्यस्माद्याचितं द्रव्यं ततस्ततो ये हरन्ति ते सनीहा-
रास्तान्संशास्ति प्रेरयति अमुं चामुं च गच्छतेति । अनेन ज्ञायते पूर्वमेव क्रत्वर्थ
द्रव्यं याचितं भवतीति । दीर्घश्छान्दसः । सनीहारजातिविषयविशेषप्रदर्शकं द्वैधसूत्रं
पशुपालप्रेष्याद्युपकल्पनावसर उक्तमेव ।

द्वादशाहं भिक्षाचर्यं चरत्यपरिमिते
दीक्षाकल्पे परिमिते याथाकामी ।

यदि असंभृतद्रव्यस्यायं निश्चयः क्रतुदीक्षामध्ये याच्ञयाऽपि द्रव्यप्राप्तिर्भविष्य-
त्येवेति तदाऽप्ययमेव प्रकारः । अत्र बोधायनः—अथ सनीहारान्प्राहिणोति स यं

मन्यते न मा प्रत्याख्यास्यति तं प्रति प्रथममभिप्रहिणोतीति । तत्र प्रकारद्वयम्—
अपरिमिते दीक्षाकल्पे द्वादशाहं भिक्षार्च्यचरणम्, एकव्यादिदीक्षाकल्पे यथैच्छं
कालानुरोधेन । एकदीक्षादिकल्पेऽपि भिक्षार्च्यचरणं कर्तव्यमेव । इदं भिक्षा-
र्च्यचरणं दक्षिणार्च्यम् । तथा च भरद्वाजः—द्वादशाहं दक्षिणार्च्यं भिक्षेतेति । द्रव्य-
सत्त्वेऽपि याच्या नित्यैव । तथा च पष्ठाध्यायंऽष्टमे पादे जैमिनिः—याच्याक्रयणम-
विद्यमाने लोकवत् । नियतं वाऽर्थवत्वात्स्यादिति सूत्राम्याम् । अधिकरणार्थस्तु सोम-
क्रये प्रदर्शित एव ।

याचनीयानि द्रव्याण्याह—

हिरण्यं वासो गामश्वं छागं मेघं च यावत्प-

रिमिता गाव एकैकमितरेषां जातीनाम् ।

यावद्यावत्पर्यन्तं परिमिताः पर्याप्ताः संख्यापर्याप्तास्तावत्यो भवन्तीत्यर्थः । इतरेषां
हिरण्यवासोश्चच्छागमेषाणाम् । इतरेषामिति जातिविशेषणमन्येऽपि पदार्थाः सन्ति
तेषां चापि प्रतिग्रहणमितिज्ञापनार्थम् । ते च हिरण्यं वासोऽविरजा च नियुक्तान्ये-
तानि भवन्त्यनो रथोऽधीवासोऽश्वः पुरुषो हस्ती वाऽनियुक्तानीति वक्ष्यमाणा अव्य-
जानोरथोधीवासपुरुषहस्त्यात्मका वक्ष्यमाणा अत्र गृह्यन्ते ।

तानि प्रतिगृह्णाति चन्द्रमसीत्येतैर्यथारूपम् ।

चन्द्रमसीत्यादिभिः षड्भिः घण्टां प्रतिग्रहणम् । सर्वेषां हिरण्यादीनां घण्टामुप-
स्थितौ सत्यामेवैतेन मन्त्रेण तदन्तर्गततत्तल्लिङ्गकावयवोच्चारणकाले तत्तद्रूपं प्रति-
गृह्णीयात् । एतेषां मध्ये यस्य कस्यचिदनुपस्थितौ तूष्णीमेव, सर्वद्रव्यप्रतिग्रहकरण-
त्वस्यासंभवादित्याशङ्कां निराकर्तुमेतौ रिति वचनं, तेनैते मन्त्रा भिन्ना एव । यस्य द्रव्यस्यो-
पस्थितिस्तत्प्रतिग्रहणकमन्त्रमात्रेण तावन्मात्रस्य प्रतिग्रहः । अवशिष्टानां लोप इति ।
अथैवैरिति सनीहारपरामर्शकमाह्वतानीति अध्यादृत्य तेनान्वयः । तानि हिरण्यादीनि ।
एतैर्मन्त्रैः । यथारूपं यथालिङ्गम् । चन्द्रमसीत्येतेन हिरण्यं, हेम चन्द्रं रुक्ममिति
वैदिकनिघण्टौ चन्द्रशब्दस्य हिरण्यनामसु पाठात् । चन्द्रश्च हिरण्यमिति दर्शनाच्चन्द्र-
शब्दो हिरण्यपरोऽत्र । वस्त्रमसीति वस्त्रम् । उस्ताऽसीत्युस्ताम् । उस्तशब्दो गोवाची ।
स्त्रीलिङ्गनिर्देशास्त्रियामेव गवि मन्त्रः । पुंगोस्तु तूष्णीमेव प्रतिग्रहः । प्रकृत उहा-
भावात् । अद्य सुत्यामित्यलिखन इति द्वादशाहे प्रकृतावूहदर्शनादुस्तोऽसीत्यूहो
वा । एवमश्वच्छागमेपस्युपस्थितावूहोऽनूहो वेति पक्षद्वयं ज्ञेयम् । मम भोगाय भवे-
त्यन्ता मन्त्राः ।

देवः सवितेति सर्वत्रानुषजति ।

सर्वत्र सर्वेषु मन्त्रेष्वित्यर्थः । आयुपेति अनुषङ्गमन्त्रान्तः । इतरेषां द्रव्याणां
मन्त्रानुपदेशात्तूष्णीमेव प्रतिग्रहः । अथ यद्वाह्यगेनानादिष्टं भवति प्राजापत्यमसि मम

भोगाय भवेत्येषमेतत्प्रतिगृह्णातीति तु बौधायनः । देवः सवितेत्यस्य प्राजापत्यमासि मम भोगाय भवेत्यस्मिन्मन्त्रेऽनुषङ्गे विकल्पः ।

वायवे त्वेति तासां या नश्येत्तामनुदिशेत् ।

तासां प्रतिग्रहलब्धानां मध्ये या मौनश्येत्तामनुदिशेत् । नाशो द्विविधः—अपहारा-
दिकरणकदृष्ट्यगोचरत्वरूपो मरणकरणकः सर्वथा स्वानुपयोगित्वरूपश्चेति । उभयमप्यत्र
गृह्यते । स्पष्टमाह बौधायनः—ताः समुदायीकृत्य रक्षन्ति तासां या नश्यति या वा
अग्नियते वायवे त्वेति तामनुदिशतीति । मन्त्रसमवेतदेवतार्थतया संकल्पनमनुदेशनम् ।

अप्सु मज्जनेन मृतायां मन्त्रविशेषमाह—

*वरुणाय त्वेत्यप्सु ममाम् ।

मग्नां सर्तां मृतामित्यर्थः । मज्जनेनोदकप्रयुक्तं मरणं लक्ष्यते । ननु अप्सु मृतामित्येवं
वचनं परित्यज्याप्सु मग्नामित्येवंवचनमप्सु प्रवहन्त्याः केनचिद्विज्ञातकारणेऽप्ययं मन्त्रः
स्यात्स मा भूत्किं तु मृत्यवे त्वेत्ययमेव मन्त्रो भवेदित्येतादृशार्थज्ञापनार्थम् । अनुदिशे-
दिति शेषः । याऽप्सु वा पाशे वा वरुणाय त्वेति तामिति बौधायनः । अनुदिश-
तीति सर्वत्रान्वयः ।

निर्ऋत्यै त्वेत्यवसन्नाम् ।

दौर्बल्यात्संचाराक्षमां संशीर्णां वा । या शिथिलसंभिरुत्थातुमपि न पारयते या सं
वा शीर्यते गर्ते वा पतति निर्ऋत्यै त्वेति तामिति बौधायनः ।

रुद्राय त्वेति सर्पदष्टां मरुद्भ्यस्त्वेति हादुनिह-

तामशनिहतां वेन्द्राय त्वेति मेष्कहतां यमाय

त्वेति महादेवहतां मृत्यवे त्वेत्यविज्ञातेन मृत्युना ।

हादुनिर्भहाशब्दयुतः सधूलिको वातस्तेन हताम् । अशनिर्विद्युत् । वाशब्दश्चाथेऽ-
प्यर्थे वाऽनास्थायां वा । मेष्को हिंस्रः प्राणी व्याघ्रादिः । महादेवहतां श्वरहताम् ।
अविज्ञातेन मृत्युनेत्यत्र लक्षणया मृत्युहेतुमूतः कश्चनाविज्ञातो रोगविशेषो ब्राह्मः ।
तथा चाऽऽपस्तम्बः—यमाय त्वेत्यविज्ञातेन यक्षमणा मृतामिति । अविज्ञातेन यक्षमणा
मृताया मृत्यवे त्वेत्यनेनानुदेशनमस्मदाचार्यमते, यमाय त्वेत्यापस्तम्बमत इतीयान्भेदः ।

अनुदिष्टामधिगम्य यजमानो गोषु न चारयेत् ।

कृतेऽनुदेशे पुनर्यदि तां लभेत यजमानो गोषु तां न चारयेत्, तां देवतार्थमनु-
दिष्टां नाऽऽत्मार्थं गृहीयादित्यर्थः । यजमानग्रहणमन्येनाऽऽत्मार्थं गृहीतायां न दोषः ।

* सर्वपुस्तकेषु इदं सूत्रं न वर्तते ।

एतेनाभ्यस्मै दानमपि सूचितं भवति । तथा च बौधायनः—अथ येयं नष्टा तां यदि विन्देयुः कथं स्यादित्येषाऽनुदिष्टैव स्यादित्येतदेकं कर्मणोऽन्ते श्रेयांसं प्रतिग्रहीतारं लभेत दक्षिणाभिरेवैनां सह दद्यादित्येतदेकं वायव्ययैवैनया यजेतेत्येतदपरमिति । कर्मणोऽन्ते समाप्तौ श्रेयांसं श्रेष्ठं प्रतिग्रहीतारं लभेत तस्मा एनामनुदिष्टां दक्षिणाभिः सह दद्यादित्यर्थः । दक्षिणाभिरिति बहुवचनात्प्रमृतिविजातिव्यक्तयो देया इति गम्यते । कलौ गोपशोर्निषेधाद्वायव्यायागो न भवति । सनीहारप्रस्थापनान्ते दिवसपरिसमाप्तिः ।

यदि प्रयायात्पृथगरणीष्वग्नीन्समारोप्य रथेन प्रयाति ।

अथ यदि अत्र प्रयायात्प्रयाणं कुर्यात्पृथगरणीष्वग्नीन्समारोप्य रथेन प्रयाति गच्छति । अत्र प्रयाणविधानेनेदं ज्ञायते गृहदीक्षापक्षोऽप्यस्तीति । तत्र समारोपणविधिः प्रागेव दर्शितः । ननु रथविधानार्थं रथेन प्रयातीत्येतावदेव वक्तव्यं पृथगरणीष्वग्नीन्समारोप्येति न वक्तव्यम् । पूर्वोक्तसमारोपणविधिर्नैव तत्सिद्धेः । तथा च पृथगरणीष्वग्नीन्समारोप्येतिवचनं व्यर्थमिति चेत्सत्यम् । वास्तोष्पतिहोमादिपरिसंख्यार्थत्वेन वैयर्थ्याभावात् । नित्यधार्यौ द्वौ सम्यावसथ्यपक्षे चतुरो वाऽऽहवनीयस्य नित्यधार्यत्वपक्षे त्रीन्पञ्च वा पृथगरणी द्वये द्वये मन्त्रेण समारोप्य गृह्याग्नौ सति तमपि समारोप्य प्रयाति । गार्हपत्यस्य संस्कृते अरण्यावन्येषां लौकिक्यः । पृथगितिवचनात्प्रत्यग्नि द्वयोर्द्वयोररण्योराधानक्रमेण समारोपणम् । अरणीवचनमात्मसमारोपणव्यावृत्त्यर्थम् । समारोपणमरण्योः प्रतपनेनाग्नेर्निवेशनं, तच्च निवेशनं भावनामात्रेणाऽऽत्मन्यग्निग्रहणमिव । मुख्यस्यासंभवात् । प्रत्यग्नि मन्त्रावृत्तिः । संशब्दो यथाऽरण्यन्तर्गतान्यधिकरणीभूतावयवपर्यन्तं तपनं भवति तथाऽऽरोपणं कर्तव्यमिति सूचयति । समारोपविधानादेव प्रत्यक्षनयनं व्यावर्त्यते । रथवचनं शकटव्यावृत्त्यर्थम् । पत्न्याऽन्वारब्धः समारोपणं कुर्यात् । सीमातिक्रमणे नद्यतिक्रमणे चान्वारम्भ उभयोः । अवरोपेऽपि पत्न्यन्वारम्भः । समारोपणमारम्भ्याऽऽवरोपमन्वारम्भ इति मुख्यः कल्पः । अयं ते योनिरिति समारोपणमन्त्रः ।

रथेऽविद्यमाने रथाङ्गेन सह ।

अविद्यमान इति पदच्छेदः । रथाभावे रथाङ्गं किञ्चिद्गृहीत्वा तेन सह प्रयाति । सर्वभाण्डादिसामग्रीवाहनार्थं शकटानि अन्यानि भवन्त्येव । तत्र शकट एव स्वस्याप्यारोहणं प्राप्तं तद्वत्त्वेन बाध्यते । अथ वा रथेन प्रयातीत्यत्र रथेनेति तृतीयाऽध्याहार्यसहशब्दयोगित्वात्, न तु करणार्थिकेति । अस्मिन्करूपे रथेन सह गमनं पादाभ्यामेवोभयोः । रथेऽरणीनां स्थापनम् ।

यद्यपो नाव्यास्तरत्यरणी रथं चाऽऽधाय सह तरति ।

नावा तार्या नाव्या अपो यदि तरति अरणी रथं चाऽऽधाय यस्यां नावि स्वयं तरति तस्यामेवाऽऽधाय तत्सहित एव तरति । आदायेति पाठोऽपपाठ एव । सर्वथा रथेन रथाङ्गेन वा वियोगो नैव कर्तव्य इति । तथा चाऽऽपस्तम्बः—अरणीभ्यामरणीभिरित्येके रथेन रथाङ्गेन वा न विप्रच्छिद्येतेति । अरणीशब्दोऽत्र द्वितीया-बहुवचनान्तः ।

यद्यपोऽनाव्या रथेन तरति हरति चैनाः ।

अनाव्या नावा तार्या यदि न भवन्ति तदा रथेनैव तरति हरति चारणीः स्वयमेव । अत्रापि अरणीरथरथाङ्गानां न विप्रच्छेदः ।

यद्यवगाहेत देवीराप इत्यवगाहेत ।

यदि पथ्यापः पादाभ्यामेव तरणीयाः स्युस्तदा जलावल्लोडनं प्राप्तं तज्जलप्रवेश-समये देवीरापो अपानपादित्यादावेव कुर्यात्ततो गच्छेत् । क्रमिषमिति मन्त्रान्तः ।

अच्छिन्नं तन्तुं पृथिव्या अनुगेषमपा५ सेतु-

रसीति लोष्टं विमृद्वापारादन्तोस्तरति ।

लोष्टं मृत्पिण्डस्तं विमृद्वाविमर्दयन्पारपर्यन्तं गमनार्थं चूर्णीकुर्वन्तरतीत्यर्थः । लोष्ट-मिति जातावेकवचनं, तेनान्येषां प्रयोजनसत्त्वेऽन्यान्यपि ग्राह्याणीत्युक्तं भवति । विमर्दनं सातत्येन क्षेपणार्थम् । विशब्दः संततक्षेपणानुगुण्यार्थः । सेतुमेव कृत्वाऽ-त्येतीति ब्राह्मणम् ।

पृथिव्याः संभवेति ॥ ९ ॥ सिकता लोष्टान्वा

मध्ये तीरयोश्च न्यस्यति पृथिव्या संभवेति वा ।

सिकता मृत्पांसवः । लोष्टा मृत्पिण्डाः । मध्ये मध्यभागे तीरयोश्च न्यस्यति क्षिपति सिकता मृत्पिण्डत्रयं वा स्थानत्रये प्रक्षिपतीत्यर्थः । स्थानभेदान्मन्त्रावृत्तिः । पुनरवन्तरप्राप्तौ देवीराप इत्यवगाहादीनामावृत्तिः । तथा च भरद्वाजः—मन्त्रव्यवाये मन्त्राभ्यासो द्रव्यपृथक्त्वेऽपृथक्त्वे देशपृथक्त्वे च यथा कण्डूयनस्वप्ननदीतरणाभि-वर्षणामेध्यप्रतिमन्त्रणानीति । जैमिनिमते तु नाऽऽवृत्तिः । तथा चैकादशाध्याये चतुर्थ-पादे तत्सूत्रम्—स्वप्ननदीतरणामिवर्षणामेध्यप्रतिमन्त्रणेषु चैवमिति । व्याख्यातमेतत्सू-त्रमबद्धं मन इत्यमेध्यं दृष्ट्वा जपतीतिसूत्रव्याख्यावसरे । सविसर्गाविसर्गकृतो मन्त्रभेदः । एतेषां प्रयाणधर्माणां दीक्षितधर्माधिकारे वचनाददीक्षितप्रयाणे नेष्यन्ते । बौधायनः—स५स(सृ)जन्ति व्रते संवध्नन्ति व्रतदुषयोर्वत्सावादधाति यदाधेयं भवतीति । स एव—

अथाद्येनं यान्तं व्रतनवेलोपाधि गच्छत्युत्तरतोऽरणी निधाय दक्षिणतः परिश्रित्य व्रत-
यति तूष्णीं तृणोदकायावस्यतीति । द्वैधे—अथाद्येनं प्रयान्तं व्रतनवेलोपाधि गच्छ-
तीति मथित्वाऽग्नीन्विहृत्य व्रतयेदिति बौधायन उत्तरतोऽरणी निधाय दक्षिणतः परि-
श्रित्य व्रतयेदिति शालीकिरिति । स एव—अथ यत्रावत्स्यन्भवति तदवस्यतीति । स
एव—अथ यत्र यक्ष्यमाणो भवति तदवस्यत्येदमगन्म देवयजनं पृथिव्या इत्यान्तादनुवाक-
स्येति । अस्मिन्प्रयाणेऽन्यं विशेषमाह भरद्वाजः—अन्व्यः पवतेऽपोऽभिपवत इत्यहरहः
प्रस्थितो जपतीति । अहरहरिति दीर्घाध्वाभिप्रायेण वीप्सा । दिशोऽभिसंपवत इत्यन्तः ।

अत्र देवयजनाध्यवसानमेके समामनन्ति ।

य इहाध्यवस्येत्स प्रयायात् । य आदितो न स प्रयाति योऽन्यत्र दीक्षित्वा ततो
देवयजनमध्यवस्येत्स एव प्रयायात् । यस्त्वादावेव प्रयात्यध्यवासितदेवयजनस्तत्र
दीक्षितो न ततः प्रयाति । देवयजनाध्यवसानार्थत्वात्प्रयाणस्य तस्य च कृतत्वादिति
भावः । बौधायनस्तु देवयजनदीक्षायामपि तत्र योगक्षेमाकलप्तौ देवयजनान्तराध्यवसा-
नार्थं प्रयाणमनुमन्यते । तथा च तत्सूत्रम्—अथातः प्रयाणस्यैव मीमांसा दीक्षितं
वाऽयोगक्षेमे विन्दत्यन्यत्र वा देवयजनाद्दीक्षित इति । पूर्वत्र यद्देवयजनाध्यवसानमुक्तं
तत्तत्र न कार्यं किंतु अत्रास्मिन्काले कर्तव्यमित्येक आचार्या वदन्तीत्यर्थः । अर्थात्प्र-
याणोत्तरमेव देवयजनाध्यवसानमित्यस्मिन्नर्थे सिद्धे वचनमत्र देवयजनाध्यवसाने
कर्तव्य एवैते प्रयाणधर्माः स्युर्न पूर्वत्रेतिज्ञापनार्थम् ।

ग्राज्वंशस्य मध्यमः स्थूणाराजमालभ्येनं मन्त्रं जपति ।

अस्मिन्काले देवयजनाध्यवसानेऽयं विशेषोऽनेनोच्यते । स्थूणानां राजेति स्थूणा-
राजस्तं स्थूणानां मध्ये श्रेष्ठां स्थूणामित्यर्थः । राजशब्दः श्रेष्ठार्थवाची । राजाहः—
सस्त्रिभ्यष्टजितिसमासान्तष्टचप्रत्ययः । मेढीभूतस्थूणानां बहुत्वान्मध्यममिति विशेष-
णम् । एनमिति मन्त्रविश्लेषणमपवृत्ते दीक्षापरिमाणेऽपेत वीतेति देवयजनमध्यवस्य-
तीति वक्ष्यमाण आश्रित्य देवयजनाध्यवसानेऽयं धर्मो न भवतीतिप्रदर्शनार्थम् । जपसा-
हचर्यादेव मन्त्ररूपविशेष्यलोभे मन्त्रग्रहणमयं मन्त्रो देवयजनाध्यवसानार्थ इत्यनुसंधानं
जपात्पूर्वं कर्तव्यमित्येतादृशार्थज्ञापनार्थम् ।

एकरात्रं दीक्षितो राजानं क्रीणाति

द्वहे त्र्यहे चतुरहेऽपरिमिते वा ।

द्वहेऽतीत इत्यर्थः । एवं त्र्यहादिषु । चतुरहातिरिक्ताः पञ्चाहादयोऽपरिमितश-
ब्देन संग्राह्याः । द्वहत्र्यहचतुरहपक्षास्तु मुख्याः । अमुख्या इतर इति प्रदर्शयितुं

अहं ह्यहचतुरहशब्दैर्ग्रहणं अहं ह्यहदीक्षापक्षाणाम् । इतरेषां पञ्चाहादीनामपरिमित-
शब्देन । द्वादशाहदीक्षापक्षस्तु एकाद्वित्रिचतुरहदीक्षापक्षतोऽपि मुख्यः । अपरिमित-
दीक्षापक्षस्तु द्वादशाहदीक्षापक्षतोऽपि तपस आधिक्यान्मुख्य इति व्यवस्था द्रष्टव्या ।
यदि त्वेका दीक्षा द्वे तिस्रश्चतस्रोऽपरिमिता वेत्यनेनैव सिद्ध इदं वचनं प्रायणीया-
प्रभृति आतिथ्यासंबन्ध्याप्यायननिहवनान्तमुपसदिवस एव न तु दीक्षादिवस इति-
प्रदर्शनार्थम् । अहं तदस्मि आजुह्वान इत्येतौ मन्त्रौ पुरस्तात्प्रायणीयाया जपति ।
प्रत्यगाशिषो मन्त्रानिति सूत्रात् । आपस्तम्बेन तूपस्थानमुक्तं तथा वाऽपि विनियोगः ।
एकमिष इत्यस्य सोमक्रयण्याः पदानुनिक्रमणेषु जपः । यथारूपमितर इति सूत्रात् ।
अच्छिद्रा उपहोमाश्च लिङ्गान्नियम्यन्त इति भरद्वाजसूत्रात् । एकमिषे विष्णुस्त्वाऽन्वेतु०
होत्राम्यो विष्णुस्त्वाऽन्वेत्विति निष्क्रम्यमाणेषु यजमानोऽनुवर्तयित्वा(र्त्यं) सखायः
सप्तय० मायोष्टा इति सप्तमे पदे जपतीत्यापस्तम्बसूत्राच्च सप्तमे पद इत्यत्र वचनवि-
परिणामेन निष्क्रम्यमाणपदं सप्तम्येकवचनान्तमनुवर्तते । प्रत्यगाशिषो मन्त्रानकर्मका-
(क)रणाञ्जपतीत्यनेन सूत्रकृता याजमानत्वं प्रदर्शितम् । आद्यानां षण्णां विष्णुस्त्वाऽन्वे-
त्विति लिङ्गादनुवर्तने विनियोगः । अन्तिमस्य तु प्रत्यगाशीष्टात्सूत्रकृद्रीत्याऽपि जप
एव । अयं च विनियोगः स्पष्टतया सूत्रेऽनुक्तत्वात्कृताकृतः ।

प्रक्तं पदं तोते राय इति पत्न्यै प्रयच्छति तव ते राय इति वा ।

इदं सूत्रं तृतीयं पत्न्यै प्रयच्छति तत्सा गृहेषु निधत्त इति सूत्र एव प्रसङ्गा-
व्याख्यातम् ।

क्रीयमाणस्य राज्ञो दक्षिणत आस्ते ।

अन्यत्र कर्मसु सानिध्यमात्रं न दक्षिणत उपवेशननियम इति अत्र वचनाज्ज्ञायते ।
एवं यत्र यत्र वचनं तत्रापि द्रष्टव्यं सर्वत्र ।

क्रीते सोमे मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छति ।

क्रीते वा राजन्याहवनीये यूपान्हुतिः हुत्वा यूपं छिनत्तीत्यस्मिन्सूत्रे कालनिर्णयः
प्रदर्शित एवास्ति । अनेन दण्डदानेन निरूढपशुतोऽतिदेशप्राप्ताऽध्वर्युकर्तृकता
मैत्रावरुणप्रैषकालता वाऽनेन बाध्यते । अविक्षुरो विक्षुरो भूयासमिति मैत्रावरुणः प्रति-
गृह्णाति । इदं च दण्डस्य दानं दण्डप्रतिपत्तिर्न भवति किं तु चतुर्थ्या मैत्रावरुण-
स्याभिप्रेतत्वेन प्रधानमेव । दण्डमिति तु द्वितीयाऽनीप्सितकर्मणि । अवलम्बनार्थ-
त्वेन च स्वार्थत्वमेव दानस्येति । तथा च चतुर्थाध्याये द्वितीयपादे जैमिनिः—प्रास-
नवन्मैत्रावरुणस्य दण्डप्रदानं कृतार्थत्वात् । अर्थकर्म वा कर्तृसंयोगात्प्राग्वत् । कर्म-
युक्तं च दर्शनादिति । प्रासनवत्कृष्णविषाणाप्रासनवत् । कृतार्थत्वात्कृतप्रयोजनत्वा-

जातप्रयोजनत्वादिति यावत् । तच्च प्रयोजनं दण्डेन दीक्षयतीत्येतद्विधिसिद्धं तस्य जातत्वान्मैत्रावरुणस्य दण्डप्रदानं प्रतिपत्तिरेवेति प्रथमसूत्रार्थः । मैत्रावरुणस्य दण्ड-
प्रदानं प्रतिपत्तिर्न भवति किं तु अर्थकर्म प्रयोजकमेव कर्म दृष्टार्थमेव कर्मेति यावत् ।
अत्र हेतुमाह—कर्तृसंयोगादिति । स्थित्वा प्रैषानुवचनकर्त्रा प्रशास्त्रा संयोगात् ।
संयोगः संबन्धः । स्थित्वा प्रैषानुवचने कुर्वत आलम्बनं भवन्दृष्टार्थ एव दण्डो
भवति । प्राग्वत्संयवनार्थत्ववत् । इदमपि मैत्रावरुणार्थदण्डदानं प्रयोजकं दण्डस्येति
द्वितीयसूत्रार्थः । कर्मयुक्तमालम्बनरूपं कर्म तद्युक्तं च दर्शनात्, दण्डो प्रैषानन्वाहेति
दर्शनात् । दृश्यते ज्ञायतेऽनेनेति दर्शनं विधिवक्तव्यं तस्मात् कर्मयुक्तं भवतीति
तृतीयसूत्रार्थः ।

अः सुत्यायां वा क्रियमाणायाम् ।

इदमपि यजमानकर्तृकमेव । अविशुर इत्यनेनैव प्रतिग्रहो मैत्रावरुणस्य । अग्नीषो-
मीयदिवससंबन्धनुष्ठानमारभ्य मैत्रावरुणकार्यसमयात्प्राग्यत्र कुत्रचिद्दण्डदानं कर्तव्य-
मित्यनेन विधीयते ।

वपः सुपर्णा इति प्रत्यपोर्णुते शिरोऽग्रेऽनुपूर्वमितराण्यङ्गानि ।

प्रत्यपोर्णुत उद्धाटयति । अग्र इति क्रमार्थम् । अनुपूर्वमनुक्रमम् । तेन स्कन्ध-
प्रभृत्यवयवा ये वाससा संछादितास्ते क्रमेणोद्धाटनीया इत्यर्थः । अत्र शिरःशब्देन
मुख्यया वृत्त्या शिरस एव ग्रहणं तस्यैव च्छादनयोग्यत्वान्न तु गौण्या वृत्त्या मुरव-
नेत्रनासिकानामपि । छादनासंभवात्, अनुष्ठानविरुद्धत्वाच्च । नहि मुखे नेत्रद्वये च
च्छादिते मन्त्रपठनमीक्षणं च कर्तुं शक्यं, नेत्रद्वयान्तर्गतत्वात्केवलनासिकाया अपि
च्छादनं कर्तुं न शक्यम् । पादयोरपि च्छादनं गमनविरुद्धत्वाच्च कर्तुं शक्यम् । तथा
चेतद्व्यतिरिक्तान्येवाङ्गानितरशब्देन विवक्षितानि । यजमानोऽद्विरभ्युक्ष्य कौत्साय वा
परिकर्मिणे षोष्णीषं प्रयच्छतीति बौधायनः । दण्डप्रदाने मन्त्र उक्त आपस्तम्बेन
दीक्षितदण्डं च मैत्रावरुणाय प्रयच्छति मित्रावरुणयोस्त्वा प्रशास्त्रोः प्रयच्छाम्यवक्रो
विधुरो भूयासमिति । बद्धानिति मन्त्रान्तः ।

मित्रो न एहि सुमित्रथा इत्यूरावासन्नः राजानमुपस्वजं उपैव गृहीते ।

अध्वर्युणेन्द्रस्योरुमाविशेत्यूरावासन्नः राजानमुपस्वजे वक्षस्येवोपगृहीत इत्यर्थः ।
स्वजधातुरालिङ्गने तच्चाऽऽलिङ्गनं वक्षसीति लोकप्रसिद्धमेव । उपस्वज इति सप्तम्यन्तं
पदं वक्षोवाचकम् । उपस्वज इत्यत्रोपेत्युपसर्गोऽतिशयार्थः । अतिशयेन स्वजनं वक्ष-
सेव । एवकार उपस्वज इत्यनन्तरमन्वेति । अत्राप्युपेत्युपसर्गः सम्यक्श्लेषणार्थः ।

ग्रहणं श्लेषणमत्र । उपसर्गक्रिययोर्मध्य एवशब्दस्य पाठादियं श्रुतिरेवानूदितेत्यनुमीयते । एतावानेव मन्त्रः । अध्वर्यवाशक्तवा इति अध्वर्युं प्रति प्रश्नः । आशकामेत्यध्वर्युणोत्तरे दत्ते कथमाशकतेति पुनः प्रश्नः । एतौ द्वौ प्रश्नावध्वर्युसूत्रोपात्तौ गिरौ क्रयणमिति पक्षे नान्यदा ।

उदायुषेत्युत्तिष्ठति ।

अमृताऽन्विति मन्त्रान्तः ।

उर्वन्तरिक्षमिति गच्छति ।

अन्विहीति मन्त्रान्तः ।

शकटं प्राप्याध्वर्यवे राजानं प्रददाति ।

शकटं प्राप्येतिवचनादिदं ज्ञायतेऽध्वर्युणा कृष्णाजिनास्तरणे कृते तत्रैव स्थितायाध्वर्यवे राज्ञः प्रदानं न तु तस्मात्स्वसमीपमागतायेति । उत्थानदेशात्किंचिद्देशमतिक्रम्य गच्छति आस्तरणोत्तरं ततोऽपि तूष्णीमेव गच्छति यावच्छकटमिति च । साऽसि सुब्रह्मण्य इत्यस्य मन्त्रस्य जपः सुब्रह्मण्याह्वाने । तथा चाऽऽपस्तम्बः—सर्वासु सुब्रह्मण्यासु सुब्रह्मण्यमन्वारम्य यजमानो जपति साऽसि सुब्रह्मण्ये तस्यास्ते पृथिवी पादः साऽसि सुब्रह्मण्ये तस्यास्तेऽन्तरिक्षं पादः साऽसि सुब्रह्मण्ये तस्यास्ते द्यौः पादः साऽसि सुब्रह्मण्ये तस्यास्ते दिशः पादः परोरजास्ते पञ्चमः पादः सा न इषमूर्जं धुक्व तेज इन्द्रियं ब्रह्मवर्चसमन्नाद्यमिति । सर्वासु कालभेदाद्भिन्नासु सुब्रह्मण्योमित्याह याजमाने साऽसि सुब्रह्मण्य इति यजमानो जपतीत्यर्थः । यथारूपमितर इत्यनेन सूत्रकृताऽपि विनियोग उक्तोऽस्ति । प्रत्यगाशिषो मन्त्रानकर्मकरणाज्जपतीतिदर्शपूर्णमासयाजमानसूत्राद्याजमानत्वमुक्तं भवति । लिङ्गात्सुब्रह्मण्याह्वाने विनियोगः सिध्यति ।

नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षस इति प्राग्वत्शमोह्यमानं प्रतीक्षते ।

प्राग्वंशं प्रति ओह्यमानं प्राप्यमाणं राजानमोक्षत आभिमुख्येन । प्रतिशब्दादाभिमुख्यं लभ्यते । सूर्याय शस्सतेति मन्त्रान्तः ।

अनु मे दीक्षां दीक्षापतिर्मन्यतामिति तानूनप्रः समवमृशति ।

संशब्द ऋत्विग्भिः सहैवाभिमर्शार्थः । अवेत्युपसर्गः स्पर्शनकालेऽवनमनार्थः । मा धा इति मन्त्रान्तः ।

तत्रिषु व्रतेषु प्रतिपन्नो भक्षयति यदध्वर्युर्नवाजिघ्रति ।

त्रिषु औपसदेषु व्रतेषु प्रतिपन्नः प्रतिपत्तिं कुर्वाणो विमज्ज्य विमज्ज्य निक्षिप्य भक्षयति यदि अध्वर्योरवजिघ्रणेच्छाया अभावः । अस्मिन्पक्षे प्रतिव्रतमावृत्तिर्मन्त्रस्य ।

उभयोः समुच्चयः। +अवजिघ्रणेच्छायां तु नैतद्भक्षणम् । अत्र कात्यायनो विशेषमाह तानूनप्त्रं प्रकृत्य—अपिधायामृन्मयेनापराह्णे व्रतमिश्रं दीक्षिताय प्रयच्छति बहुषु गृहपतय इति । अमृन्मयेन कास्याद्यन्यतमेन व्रतमिश्रं यथा भवति तथा कृत्वा दीक्षिताय प्रयच्छतीत्यर्थः । अत्र दीक्षितग्रहणात्पत्न्या व्यावृत्तिः । सत्रे सर्वेषामपि दीक्षितत्वात्सर्वेभ्योऽपि दानप्राप्तावाह—बहुषु गृहपतय इति ।

अग्रे व्रतपत इत्यवान्तरदीक्षामुपैति ।

सह नौ व्रतपते व्रतिनोर्व्रतानीति मन्त्रान्तः । अप्सु दीक्षाप्रमृतिप्रायणीयादिवसप्रयाणात्प्राग्विहिता वर्तमाना धर्मा दीक्षाशब्दवाच्यास्तेषां विसर्गः । अवभृथे तन्मध्ये संतरां मेखलामित्यारभ्य येऽधिका धर्मास्ते मध्य उत्पन्नत्वादे(द)वान्तरदीक्षाशब्दवाच्यास्तानुपैति स्वी करोतीति सामान्यप्रतिज्ञेयम् ।

संतरां मेखलाः समायच्छते संतरां मुष्टी कुरुते
तस्रव्रतो भवति मदन्तीभिरुदकार्यान्कुरुते॥ १० ॥

संतरां संहततरां मेखलां गाढतरामिति तदर्थः । मदन्तीरुपस्पृश्य गाढतरं मुष्टिमेखलं कुरुत इति कात्यायनसूत्रात् । सभ्यक्, आयच्छत आश्लेषयति । संतरा मुष्टी कुरुत इत्यत्र संतरा संतरे इत्यर्थः । मुषां मुलुगिति सूत्रेण द्विवचनविभक्तेराकारः । संतरामिति पाठ एकवचनं छान्दसं द्रष्टव्यम् । संतरामित्यव्ययं वा । तस्रव्रतो भवतीत्यत्र वचनाद्वैक्षेषु व्रतेषु किंचिच्छीतमेव व्रतं ग्राह्यमिति गम्यते । मदन्त्यस्तप्ता आपस्ताभिरिवोदकार्यानुदकार्याणि लौकिकानि शौचाचमनादीनि लौकिकीभिर्गार्हपत्ये तप्ताभिः कर्षान्तर्गतानि कुरुत इत्यर्थः । मदन्तीभिर्मार्जयत इतिश्रुतिगतो मदन्तीभिर्मार्जनस्य विधिरुपलक्षणमिति भावः । आत्मानमेव दीक्षया पाति प्रजामवान्तरदीक्षया संतरां मेखलाः समायच्छते प्रजा ह्यात्मनोऽन्तरतरा तस्रव्रतो भवति मदन्तीभिर्मार्जयत इति ब्राह्मणेऽवान्तरदीक्षायाः प्रजारक्षणं फलं ज्ञेयम् । संतरां मुष्टी कुरुत इति शाखान्तरीयो विधिः ।

व्याख्यातं पाणिप्रक्षालनमाप्यायनं निह्वनं च ।

मदन्तीभिः पाणीन्प्रक्षालयन्त इत्येतेन सूत्रेण पाणिप्रक्षालनं व्याख्यातमुक्तम् । अ२शुर२शुरिति त२ सर्वे सहिरण्यैः पाणिभिराप्याययन्तीत्यनेनाऽऽप्यायनं व्याख्यातम् । प्रत्युपनद्धेऽप उपस्पृश्येष्टा राय इति प्रस्तरे निह्वनते सव्याजीचः पाणीन्कृत्वा दक्षिणानुत्तानानित्यनेन निह्वनं व्याख्यातम् । उदकोपस्पर्शस्य निह्वनाङ्गत्वात्सोऽपि भवति ।

या ते अग्रे रुद्रिया तनूरिति व्रतयति ।

ये देवा मनोजाता इत्येतस्य स्थानेऽस्मिन्व्रतेऽयं मन्त्रो भवतीत्यर्थः । तस्यास्ते स्वाहेति मन्त्रान्तः ।

दैक्षमेतदहर्व्रतपरिमाणं भवति ।

एतस्याहो यद्व्रतं दिवससंबन्धिव्रतं तस्य परिमाणं दैक्षं दीक्षाया इदं दैक्षं वत्सस्यै-
कः स्तनमवशेष्येत्यनेन यद्विहितं तदेव भवत्युपसद्विषससंबन्धित्वेऽपि उपसत्प्रवृत्ति-
पूर्वकालभवत्वादिति भावः ।

औपसदोऽत ऊर्ध्वं व्रतकल्पः ।

उपसदोऽयमौपसदः । अतः सायंकालिकव्रतादूर्ध्वमारभ्य व्रतकल्पो व्रतप्रकारो भवति । अत ऊर्ध्वमस्याहः सायंव्रतप्रभृत्यौपसद्व्रतान्येतेनैव व्रतयति न पूर्वेण मन्त्रेण सहाधिनिविशत इत्येवार्थः । यत्त्वद्यतनमहर्व्रतं तत्त्ववान्तरदीक्षोपायेनोत्तरकालमाव्यपि दैक्षमेतदहर्व्रतपरिमाणं भवतीति दैक्षव्रतत्वस्योक्तेर्दैक्षमेव भवति । मन्त्रस्तु दैक्षमेतदह-
र्व्रतपरिमाणं भवतीत्येतस्मात्प्राग्या ते अग्रे रुद्रिया तनूरित्युपदेशादैक्षत्वेऽपि या ते अग्न इत्ययमेव मन्त्रो व्रते । बौधायनेन संतरां मेखलां समायच्छस्व संतरां मुष्टी कुरुष्व तसव्रत एधि मदन्तीभिर्माज्यित्वोत्पूर्वव्रतम् सृज या ते अग्रे रुद्रिया तनूस्तया नः पाहि तस्यास्ते स्वाहेत्येतेनातोऽधि व्रतयेति संशासनवाक्ये स्पष्टमेवोक्तम् । पूर्व(र्व)-
व्रतार्थो मन्त्रः पूर्वव्रतनस्तमुत्सृजेत्यर्थः । तर्हि को मन्त्र इत्याकाङ्क्षायामाह — या ते अग्न इत्यादि । एतेनातोऽधि अत आरभ्य व्रतय व्रतं स्वी कुरु इत्यर्थः । निह्वनोत्तरं पाठादिदं व्रतं निह्वनोत्तरमेव भवति । यजमानश्चतुःस्तनमेतां रात्रिं व्रतं व्रतयति । पत्नी च व्रतं व्रतयति चतुःस्तनमेव । स्पष्टमयमर्थो मानवसूत्रे — चतुःस्तने प्रथमेऽहनि त्रिस्तने द्विस्तने मध्यम एकस्तन उत्तम इति । चतुःस्तने इति द्विवचनात्प्रथम औप-
सदेऽहनि यजमानपत्न्योर्द्वे व्रते भवत इत्यर्थः । चत्वारश्चत्वारः स्तना यथास्ते चतुः-
स्तने । संख्याशब्दानां वृत्तिविषये वीप्सार्थत्वं सप्तपर्णादिवदिति कैयटः । तथा चतुःस्तनपरिमितं यजमानस्य व्रतमेतावदेव पत्न्याश्चेत्यर्थः । यजमानपत्न्योर्व्रतमित्ये-
तावन्मात्रविषय इदं सूत्रमुपयुज्यते संमतित्वेन ।

यजमानपत्न्योरौपसद्व्रतपरिमाणान्याह —

चतुःस्तनमेतां रात्रिं व्रतं व्रतयति त्रिस्तनं

मध्यमेऽहनि द्विस्तनं रात्रावेकस्तनमुत्तमेऽहनि ।

एतां यस्मिन्दिने या ते अग्रे रुद्रिया तनूरित्येतेन प्रथमं व्रतं गृहीतं तां रात्रि
मेतस्यां रात्रावित्यर्थः । त्रिस्तनं मध्यम औपसदेऽहनि, द्विस्तनं रात्रौ तस्यां रात्रौ-
एकस्तनमुत्तमेऽहनि औपसदेऽहनीत्यर्थः । मध्यमोत्तमत्वमुपसत्कृतं द्रष्टव्यम् ।

आराग्रामवान्तरदीक्षामुपेयादिति ब्राह्मणव्याख्या-
तानि काम्यानि व्रतपरिमाणानि तेषां याथाकामी ।

आराग्रामवान्तरदीक्षामुपेयाद्यः कामयेतास्मिन्मे लोकेऽर्धुकं स्यादित्येकं काम्यं व्रतपरिमाणम् । परोवरीयसीमवान्तरदीक्षामुपेयाद्यः कामयेतामुष्मिन्मे लोकेऽर्धुकं स्यादित्येकम् । एकमग्रेऽथ द्वावथ त्रीनथ चतुर एषा वा आराग्रामवान्तरदीक्षाऽस्मिन्ने-वासमै लोकेऽर्धुकं भवतीति, चतुरोऽग्रेऽथ त्रीनथ द्वावथैकमेषा वै परोवरीयस्यवान्तरदीक्षाऽमुष्मिन्नेवासमै लोकेऽर्धुकं भवतीति क्रमेण तयोः स्वरूपं ब्राह्मणे प्रदर्शितम् । तत्राऽऽद्याऽऽराग्राऽवान्तरदीक्षा द्वितीया परोवरीयसी । बलीवर्द्धप्रतोदनं लौहमारं तद्वद्वत्पमग्रं मुखं यस्याः साऽऽराग्रा । परोवरीय इत्यत्र परःशब्देनात्र श्रेष्ठत्वादुपक्रमो विवक्षितः । उपक्रमे वरीयोऽधिकं यस्याः सा परोवरीयसी । अर्धुकं समृद्धिशीलम् । इदमेतयोः फलम् । एतद्दीक्षासंबन्धयौपसद्व्रतपरिमाणद्वयं काम्यम् । वत्सस्यैकः स्तनो भागी हि सोऽथैकं स्तनं व्रतमुपैत्यथ द्वावथ त्रीनथ चतुर इति एकं व्रतम् । एतस्य संज्ञा फलं चोक्तं ब्राह्मण एव—एतद्वै क्षुरपवि नाम व्रतं येन प्रजातान्भ्रातृव्यानुदते प्रतिजनिष्यमाणानथो कनीयसैव भूय उपैतीति । चतुरोऽग्रे स्तनान्त्रतमुपैत्यथ त्रीनथ द्वावथैकमित्येतदेकम् । एतस्यापि संज्ञा फलं चोक्तं ब्राह्मण एव—एतद्वै मुजवनं नाम व्रतं तपस्यः सुवर्गमथो प्रैव जायते प्रजया पशुभिरिति । एतद्वयं चापि काम्यम् । एतानि चत्वारि ब्राह्मणेन व्याख्यातानि काम्यानि कामसंपादकानि व्रतस्य परिमाणानि क्रमभेदेन व्रतस्वरूपाणि तेषां यथाकामस्तद्व्रतपरिमाणमङ्गी कुर्यादित्यर्थः ।

तद्विष्णुः स्तवते वीर्यायेति संमिताद्विविधानात्प्रोगुप-
निष्क्रम्य तैरेव मन्त्रैर्यथान्युप्तं धिष्णियानुपतिष्ठते ।

संमिताद्विमितात् । अनेन ल्यपेदं ज्ञायते—एतावत्पर्यन्तं हविर्धान एवोपविष्टो भवेत्, औदुम्बर्यमिहोमसंबन्धित्यागस्तत्रैवोपविष्टेन कार्यं इति । यैर्मन्त्रैरध्वर्युणा निवपनं कृतं तैरेव मन्त्रैरित्यर्थः । यथान्युप्तं न्युत्तमनतिक्रम्य यथान्युप्तं धिष्णियानायतनानि उपतिष्ठत इत्यर्थः । अनेनैच्छिकत्वं व्यावर्त्यते । यदध्वर्युणा न्युप्तं तत्तदनन्तरमेवोपतिष्ठत इत्येतादृशार्थप्रापणार्थं वा । उपतिष्ठत इत्येतावतैव समन्त्रकत्वं सिद्धमुपस्थानस्य विना मन्त्रैरसंभवात् । ते च मन्त्रा धिष्णियप्रकरणोपस्थितत्वाद्विभूरसीत्याद्या एव । तथा चार्थादेव विभूरसीत्यादीनां मन्त्राणां प्राप्ताविदं वचनमेतानेवोपस्थानान्वयाधारणाश्चैके समामनन्तीत्यापस्तम्बोक्तं पाक्षिकत्वमुपस्थानस्य व्यावर्तयितुम् । एवशब्दस्योपतिष्ठत इत्यनन्तरमन्वयः ।

सम्राडसि कृशानुरित्याहवनीयं परिषद्योऽसि पवमान
इति यत्र बहिष्पवमानेन स्तुवते प्रतक्काऽसि नभस्वा-
निति चात्वालमसंमृष्टोऽसि हव्यसूद इति पशुश्र-
पणमृतधामासि सुवज्योतिरित्यौदुम्बरीं ब्रह्मज्योति-
रसि सुवर्धामेति ब्रह्मसदनमजोऽस्येकपादिति प्राजि-
हितं गार्हपत्यमहिरसि बुध्निय इति शालामुखीयं
कव्योऽसि कव्यवाहन इति दक्षिणाग्निः समू-
होऽसि विश्वव्यचा इत्युत्करः समुद्रोऽसि विश्व-
भरा इति सदः सदस्योऽसि मलिम्लुच इति
सदस्यायतनः रौद्रमनीकः सर्वत्रानुषजति ॥ ११ ॥
इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

आहवनीय औत्तरवेदिकः । शालामुखीयस्याग्रे पृथग्रहणात् । यत्र बहिष्पवमा-
नेन स्तुवत इत्यनन्तरं यत्तदोर्नित्यसंबन्धादुपतिष्ठत इतिसकर्मकधातुयोगाद्वितीयान्तो
देशविशेषणत्वात्पुंलिङ्गस्तच्छब्दोऽध्याहार्यः । ननु परिषद्योऽसि पवमान इत्यास्ताव-
मित्येव लाघवाद्भक्तव्यं नचैतावताऽऽस्तावशब्दार्थप्रसिद्धिः कथमिति चेत् । यत्र बहि-
ष्पवमानेन स्तुवत इत्याध्वर्यवसूत्रादेव सिद्धे व्यर्थमेतदिति चेत्सत्यम् । पूर्वापात्तास्ताव-
शब्दार्थतोऽत्राऽऽस्तावशब्दार्थे किञ्चिदधिकं वैलक्षण्यमस्तीति ज्ञापनार्थत्वेनैतस्योपादा-
नस्य सार्थक्यात् । तथा हि पूर्वत्राऽऽस्तावशब्देनैक एव पदार्थः सर्वक्रतुषु समानः ।
अग्निष्टोमाद्येकाहेषु चात्वालसमीपप्रदेशरूप एवाहीनेषु द्वादशाहादिषु प्रथमे सौत्येऽहनि
चात्वालसमीपप्रदेशरूपः, द्वितीयादिषु सौत्याहेषु सदोरूप इत्येकैक एव । उपस्थान-
विषयेषु तेनाऽऽस्तावशब्देन तु द्वादशाहाद्यहीनक्रतुषु चात्वालसदआत्मकं देशद्वय-
मपि ग्राह्यं न तु चात्वाल एव । अन्यथोपस्थानजन्यसंस्कारश्चात्वालसमीपप्रदेश एव
स्यात्सदसि न स्यात् । इष्टश्च संस्कार उभयत्रापीतीष्टं वैलक्षण्यं ज्ञेयम् । देशभेदात्प-
रिषद्योऽसि पवमान इत्यस्याऽऽवृत्तिः । प्रथमे सौत्येऽहनि चात्वाले समीपप्रदेशे बहि-
ष्पवमानस्तवनमितरेष्वहःसु सदस्येवेति । अयमर्थो लाट्यानद्राह्यायणाभ्यां प्रदर्शितः—
अहीनबहिष्पवमानैः सदसि स्तुवीरन्प्रथमादहोऽन्यत्रेति । चात्वालः प्रसिद्धः । पशोः
श्रपणं यस्मिन्देशे स देशः पशुश्रपणः । प्राजिहितशब्दार्थो वसतीवरीपरिहरणसूत्रे
प्रदर्शितः । गार्हपत्यग्रहणं प्राजिहितशब्दः पुराणगार्हपत्यपर एवेति प्रदर्शयितुम् ।
अन्यथा कस्येयं संज्ञेति शङ्काया निराकरणं न स्यात् । तथा च यत्र यत्र प्राजिहि-
तशब्दस्तत्र तत्र पुराणगार्हपत्य एव ग्राह्य इति सिद्धं भवति । शाला प्राग्वांशारूपा

तस्या मुखेऽग्रभागे भवः शालामुखीयस्तम् । अन्यत्स्पष्टम् । रौद्रमनीकः सर्वत्रानुष-
जतीति पूर्ववद्द्व्यारुष्येयम् ।

इत्योकोषाहश्रीमदग्निष्टोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तवाजपेययाजिसर्वतोमुखया-
जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनूजगोपीनाथ-
दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्याषाढहिरण्यकेशिसू-
त्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-
शामिकायां ज्योत्स्नाख्यायां वृत्तौ दशमप्र-
श्नस्य तृतीयः पटलः ॥ ३ ॥

अथ दशमप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

यत्र हविर्धाने ब्रह्मा राजानं प्रपादयति तस्मि-
न्काले पूर्वेण द्वारेण हविर्धाने प्रविश्यैष वो देव
सवितः सोम इति शकटे राजानमासन्नमभिमन्त्रयते ।

यत्र यस्मिन्काले तस्मिन्काले तस्मिन्नेव काले प्रपादनं, राजानं प्रत्यादाय सोमो
जिगाति गातुविदिति सौम्यर्चाऽपरेण द्वारेण हविर्धाने प्रविश्याध्वर्यवे राजानं प्रदा-
येतिब्रह्मसूत्रोक्तस्योपलक्षणम् । आसन्नमध्वर्युणा । अनासन्नस्य राज्ञोऽभिमन्त्रणं व्याव-
र्तयितुमासन्नमिति । शकटग्रहणं मण्डपव्यावृत्त्यर्थम् । शकटस्योत्तरतः प्राङ्मुखः सन्ने-
वाभिमन्त्रणं कुर्यात् । न चात्रोदङ्मुखताऽपि । प्राङ्मुखतयैव शास्त्राविरोधपूर्वकासन्ना-
भिमन्त्रणरूपकार्यनिर्वाह उदङ्मुखतायाः शास्त्रविरुद्धाया निर्युक्तिकत्वात् । राज्ञो
वामतः करणमेव शास्त्राविरोधोऽत्र । उपगा इति मन्त्रान्तः ।

इदमहं मनुष्यो मनुष्यानि प्रदक्षिणमावर्तते ।

एतच्च शकटस्योत्तरत एव राज्ञः पृष्ठतः करणस्य परिहर्तुमशक्यत्वाच्च दोषः ।
सह रायस्पोषेणेति मन्त्रान्तः ।

नमो देवेभ्य इति प्राचीनमञ्जलिं
करोति स्वधा पितृभ्य इति दक्षिणा ।

प्राचीनं प्रागग्रमञ्जलिम् । अग्रेण जुहूपभृतौ देवेभ्यः प्राचीनमञ्जलिं करोतीति प्रकृतौ
जुहूपभृतावग्रेण देवेभ्यः करोतीति दर्शनात् । अत्रापि अग्रेण देवेभ्य इति अध्याहा-
र्यम् । अर्थात्सोममग्रेण स्वधा पितृभ्य इत्यनेन मन्त्रेण, दक्षिणा दक्षिणमित्यर्थः ।

दक्षिणादाच्, इत्याजन्तता । दक्षिणं दक्षिणाग्रमित्यर्थः । अञ्जलिं करोतीत्यनुवर्तते ।
न्यञ्चीति बौधायनः । शकटाव्यञ्चित्यर्थः ।

इदमहं निर्वरुणस्य पाशादित्युपनिष्क्रामति ।

हविर्धानाद्बहिरिति शेषोऽर्थात् ।

सुवरभिविरुषेमिति सर्वं यज्ञमनुवीक्षते
वैश्वानरं ज्योतिरित्याहवनीयं परेक्षते ।

सर्वयज्ञानुवीक्षणाहवनीयपरेक्षणे दर्शपूर्णमासवदित्येतावतैव सिद्धे गुरुभूतमेवं वचनं
स्वशाखायामेतयोर्ब्राह्मणाभावेऽपि शाखान्तर एतद्ब्राह्मणं स्पष्टमेवेतिज्ञापनार्थम् । फलं
ज्ञानावश्यकता । यज्ञशब्देन विहारोऽत्र ग्राह्यः । तथा चाऽऽपस्तम्बः—सर्वं विहारम-
नुवीक्षत इति । तत्रैव तिष्ठन्निति परेत्यस्यार्थः । तथा च तिष्ठता कर्तव्यं यदीक्षणं
तत्परेक्षणमित्यर्थो भवति ।

अग्रे व्रतपत इत्यवान्तरदीक्षां विसृजते ।

संतरां मेखलां समायच्छते संतरां मुष्टीं कुरुत इत्याद्या अवान्तरधर्माः पूर्वं ये
स्वीकृतास्तान्वक्ष्यमाणरीत्या परित्यजेदित्यर्थः । अयमेवावान्तरदीक्षाविसर्गो नाम ।
यथायथं नौ व्रतपते व्रतिनोर्व्रतानीति मन्त्रान्तः ।

तत्प्रकारमाह—

वितरां मेखलां समायच्छते वितरां मुष्टीं कुरुते ।

वितरां शिथिला यथा भवति तथा समायच्छते समाकर्षेन्मेखलामित्यर्थः । वितरां
शिथिले मुष्टीं कुरुते । संतरामितिवद्वितरामिति व्याख्येयम् ।

स्वाहा यज्ञं वाचि वाते विसृज इति मुष्टीं वाचं च
विसर्जयित्वा यथासुखमत ऊर्ध्वं हस्ताभ्यां चरति ।

स्वाहा यज्ञमित्यनन्तरमिति शब्दाध्याहारेण च्छेदः । वाचि वाते विसृज इति भिज
एव मन्त्रः । तथा च प्रथमेन तु मुष्टिविसर्गः । द्वितीयेन वाग्विसर्गः । चकारो मुष्टि-
विसर्गेण समुच्चयार्थः । स्वाहा यज्ञमिति मन्त्रः स्वाहा यज्ञं मनसेत्यारभ्य वातादारम
इत्यन्तः । एतादृशमर्थमापस्तम्ब आह—वितरां मेखलां विसृजते वितरां मुष्टीं कर्ष-
तेऽत्र दण्डप्रदानमेके समामनन्ति स्वाहा यज्ञं मनसा स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यां
स्वाहोरोरन्तरिक्षात्स्वाहा यज्ञं वातादारम इति मुष्टीं विसृजते स्वाहा वाचि वाते विसृज
इति वाचमिति । अथवैकेतिकरणात्स्वाहा यज्ञं वाचि वाते विसृज इत्येक एव मन्त्रः ।
अस्मिन्पक्षे मुष्टिद्वयविसर्गे वाग्विसर्गे च मन्त्र आवर्तनीयः । द्रव्यपृथक्त्वात् । या
नित्यं संध्ययोर्नियम्यते वाक्तामतः परं विसृजते । यथासुखं स्वेच्छम् । अत ऊर्ध्व-
मतोऽवान्तरदीक्षाविसर्गादूर्ध्वमारभ्येत्यर्थः । अन्यत्स्पष्टम् । इदं सूत्रमवान्तरदीक्षावि-

सर्गार्थमात्रमेतन्मुष्टिविसर्जनं तदनन्तरं तूष्णीमेव पुनर्मुष्टिकरणं यज्ञधारणार्थं कर्तव्यं
तत्सहितैवान्या दीक्षितवृत्तिरिति कदाचित्स्यात्तद्वारयितुम् ।

वर्ततेऽन्या दीक्षितवृत्तिः ।

दीक्षणीयाप्रभृतीयं वृत्तिरिति सूत्रे यदि प्रमत्तो व्याहरोदित्यारभ्य यद्यदीक्षितवाद्
वदेन्मुष्टी वाचं च विसर्जयित्वेत्येतदन्ता धर्मा वृत्तिपदेनोच्यन्ते । सैव वृत्तिस्त्रान्यश-
ब्देन गृह्यते । साऽन्या दीक्षितवृत्तिर्वर्तते एव न त्ववान्तरदीक्षाविसर्गकाले दीक्षणीये-
ष्टिमारभ्य प्रवृत्ता या वृत्तिस्तस्या अपि विसर्ग इति ।

जागर्त्येताः रात्रिम् ।

एतच्छब्दस्य सर्वनामत्वात्सर्वनाम्नो याऽग्नीषोमीयपशुसंबन्धनूयाजवती रात्रिः
सैतच्छब्देन गृह्यते । तेनैतस्यामेव रात्रौ जागरणं न द्वादशार्हाद्यह्निषु द्वितीयादि-
रात्रिषु अन्यथा प्रत्यहं जागरणे द्वितीयसौत्यदिवसाद्यनुष्ठानेऽतीव शरीरे वैक्लव्यं
स्यात् । नच राजसंरक्षणानुपपत्तिः । तस्यान्यद्वाराऽपि संभवात् । अस्मिन्नर्थे साधकं
व्याख्यानं हविर्धाने यजमानो राजानं गोपायतीत्येतत्सूत्र एव प्रदर्शितमेव ।

न व्रतं भवति दैक्षोऽत ऊर्ध्वं व्रतकल्पः ।

एतां रात्रिमिति वचनविपरिणामेनानुवर्तते । तथा चैतस्यां रात्रौ व्रतं न भवती-
त्यर्थो भवति । अत ऊर्ध्वं चेद्व्रतं प्रसक्तं तदा दैक्षो दीक्षाया अयं दैक्षो दीक्षासंबन्धो
व्रतकल्पो दीक्षासंबन्धिव्रतप्रकारो भवतीत्यर्थः । एतच्च प्रतिबन्धवशेन यद्यवभृथं न जातं
तदा द्रष्टव्यम् । एवमह्निषु द्वितीयप्रभृतिषु सुत्यारात्रिषु च ।

सप्तहोत्रा ग्रावस्वासन्नः राजानमभिमृशति ।

ग्रावस्वासन्नमित्यत्राध्वर्युणेति शेषः । अध्वर्योरेवाऽऽसादनस्य विहितत्वात् । अहो-
मार्थत्वादग्रहोऽत्र सप्तहोता । स च महाहविर्होतेति । अयास्य उद्गातेति होतृमन्त्रान्तः ।

यत्र हविर्धानमपः प्रपादयति ता अनु

प्रपद्यते यज्ञ एनमुपनामुकं भवति ।

यत्र यस्मिन्काले ताः प्रपादिता अपोऽनु पश्चात्प्रपद्यते हविर्धाने प्रविशतीत्यर्थः ।
पूर्वेण द्वारेणैव ता अन्वितिवचनात् । यत्रेति पूर्वोक्तेस्तदेत्यस्याध्याहार आर्थिकः ।
तथा चायमर्थो भवति—यस्मिन्काले हविर्धानमपः प्रपादयति तस्मिन्काले ता अनु
प्रविशतीति । एनं यजमानं प्रति यज्ञ उपनामुकं भवति । उपशब्दः सामीप्यार्थकः
संस्तद्वारा नैरन्तर्यं लक्षयति । नामुकमित्यत्र णम ग्रह्यत्वे शब्दे चेतिधातुसूत्रप्रदर्शित-
प्रहृतार्थकाद्धातोरुक्तप्रत्ययः । जित्वादादिवृद्धिः । चकारेण ख्यात्यर्थकत्वमपि समु-

चेतव्यं सर्वदा नामुकं रुपातं यशसो विशेषणम् । एनं यजमानं प्रति निरन्तरं रुपातं यशो भवति प्राप्नोतीत्यर्थः । सत्तारूपार्थनिर्देशस्तूपलक्षणं यागात्स्वर्गो भवतीत्यादावुत्पद्यत इत्याद्यर्थदर्शनात् । प्रकृते द्वितीयायोगेन प्रापणार्थकत्वस्यैव कल्पनात् । यद्यप्युणादिभूत्रेषूकप्रत्ययो नोपात्तस्तथाऽपि

संज्ञासु धातुरूपाणि प्रत्ययाश्च ततः परे ।

कार्याद्विद्यादनूबन्धमेतच्छास्त्रमुणादिषु ॥

इतिशास्त्रबलादविहितोऽप्युक्तञ् ऊहितुं शक्यः । इयं शास्त्रान्तरीया श्रुतिरेवानूच्यते । अयमनुप्रपदनस्तावकोऽर्थवादः । अत्रार्थवादप्रदर्शनमर्थवादज्ञानावश्यकत्वं प्रदर्शयितुम् । तदज्ञाने यजुर्भेषप्रायश्चित्तं भुव इति दक्षिणाग्नौ होतव्यं भवति ।

द्वादश धेनूः पष्ठौहीर्वा गर्भिणीः कृत्यधी-

वासं चांशावध्वर्यवे ददात्येवमदाभ्ये ।

धेनवो नवप्रसूताः । पष्ठौह्यः पञ्चवर्षाः । गर्भिणीरिति पष्ठौहीनां विशेषणम् । प्रथमगर्भाः पष्ठौहीर्वादातीत्यापस्तम्बः । कृत्यधीवासः शय्यासनार्थश्चर्मपटः । गजचर्ममय एवायमिति केचित् । अंशावंगुग्रहे । सूत्रान्तरे ब्रह्मणोऽपि दानदर्शनाद्ब्रह्मव्यावृत्तयेऽध्वर्युग्रहणम् । अंशावदाभ्ये च ददातीत्येतावतैव सिद्ध एवमित्यतिदेशवचनं द्वादशधेनुदानपष्ठौहीदानयोर्मध्ये यदंशौ दत्तं तथैवादाभ्येऽपि देयं नानयोर्वैरूप्यामिति ज्ञापनार्थम् । चकारः परस्परसमुच्चयार्थः सूत्रान्तरोक्तहिरण्यसमुच्चयार्थो वा ।

ध्रुवे गृहीते न मूर्त्रं करोत्यावनयनात् ।

सूत्रावरोधस्य न कुर्याद्विगधारणमिति स्मृतौ निषेधात्तस्यावर्जनीयत्वाच्च निषेधपरिपालनमत्यन्तदीर्घकालसाध्यमिति कृत्वा कर्तुमशक्यं तथा चाशक्यस्य किमर्थं निषेध इति चेत्सत्यं, मध्ये मूत्रकरणे प्रायश्चित्तप्रापणार्थत्वात् । तच्च व्रातपतीष्टात्मकं क्रतुसंज्ञौ । एतेनान्यत्र कर्मसु मूत्रकरणे प्रायश्चित्तं नेत्यवेहि ।

स्तनं वस्यै हिं कुरु तस्यै प्रस्तुहि तस्यै मेऽवरुद्ध्या इति

चतुःस्तनं पुरस्ताद्बहिष्पवमानाद्याहृतीर्दशहोतारं च जपति ।

गवन्मात्र

व्याहृतीर्व्यस्ताः समस्ता वा । चित्तिः स्तुगिति दशहोता । अहोमार्थत्वादग्रहः ।

चकारः परस्परसमुच्चयार्थ एवात्र । अन्यस्यासंभवात् ।

इयेनोऽसि गायत्रछन्दा अनु त्वाऽऽरभे स्वस्तिमा

संपारयेति ॥ १२ ॥ स्तूयमानमन्वारभते ।

स्तूयमानं बहिष्पवमानमनुलक्षयन्नुद्धातूनारभत आलभते स्पृशति उद्धात्राञ्छम् एव ।

बहिष्पवमानालम्भरूपत्वमनुसंधत्तुद्वात्रालम्भं करोतीति यावत् । स्तूयमानमिति वर्तमाननिर्देशगतस्तवनकर्तृनुद्वातृप्रस्तोतृप्रतिहर्तृनारभत इति गम्यते । तत्तद्भक्त्युच्चारणकाले तत्तद्भक्तिसमाप्तिपर्यन्तं तं तमन्वारभत इति । निधनात्मकभक्तौ तु सर्वानवश्यमेकदैव येन केनाप्युपायेनान्वारभते । सर्वैर्हस्ता एकत्र संयोज्या यजमानस्यैकदान्वारम्भसिद्धये । उत्तरत्र मध्यमायां वेति वैकल्पिकमध्यमस्तोत्रीयाग्रहणादत्रोपस्थितत्वेन प्रथमाया एव ग्रहणमिति गम्यते । स्तूयमानमिति बहिष्पवमानविशेषणम् । एतस्य मन्त्रस्यान्वारोह इति नाम । तथा चात्र श्रुतिः—यो वै पवमानानामन्वारोहानित्यादि ।

*मध्यमायां स्तोत्रीयायां वा ।

स्तूयमानपदं लिङ्गविपरिणामेनानुवर्तते । एवमन्वारभत इति पदमपि । तथा चायमन्वयो भवति—मध्यमायां स्तोत्रीयायां बहिष्पवमानमनुलक्ष्यनुद्वातृनालभत इति । अन्वारोहं जपतीत्येवाऽऽपस्तम्बः ।

स्तुतस्य स्तुतमसीति सर्वाणि स्तोत्राणि स्तुतं स्तुतमनुमन्त्रयते ।

सर्वाणि स्तोत्राण्यनुमन्त्रयते स्तुतं स्तुतमित्यन्वयः । स्तुतं स्तुतमिति वचनं स्तूयमानशब्दाधिकारनिवृत्त्यर्थम् । सर्वाणि स्तोत्राणि स्तुतान्यनुमन्त्रयत इत्येवमुच्यमाने सर्वस्तोत्रसमाप्यनन्तरमनुमन्त्रणं सर्वस्तोत्राणां सकृदेवेत्यपि शङ्कितं स्यात्तद्वारणायैवमुक्तम् । स्तुतं स्तुतं स्तोत्रमनुमन्त्रयत इत्येतावतैव सेत्स्यति सत्येवंवचनस्यैवं व्याख्यानं तु पूर्वसूत्रव्याख्यावन्न स्तूयमानान्वारम्भाधिकारलाभार्थम् । तेन स्तुतस्य स्तुतमसीत्यनेन सर्वाणि स्तूयमानान्यनुलक्ष्यनुद्वातृनन्वारभत इति पूर्वोक्तमत्रापि सिद्धं भवति । स चान्वारम्भः प्रथमायां मध्यमायां वा न संभवति । पूर्वोणावरुद्धत्वात् । तत्र पवमानसंबन्धी श्येनोऽसि गायत्रछन्दा इत्यन्वारम्भः । प्रथमायामिति पक्षे प्रथमायां न संभवत्ययमन्वारम्भः । मध्यमायामिति पक्षे मध्यमायामपि न तदित्स्वृशु यस्यां कस्यांचिद्व्यन्वारम्भ इति । स्तूयमानमिति वर्तमानशानच्प्रतिस्तोत्रम् । स्तुतं स्तुतमनुमन्त्रयत इत्यत्रापि स्तुतस्य स्तुतमसीत्यस्यानुव एव सिद्धा । अनुमन्त्रणस्य मन्त्रोच्चारणप्रधानत्वादितरमन्त्रस्यात्रानुपदेशादिति । अत्र स्तोत्रेषु पवमानानां ग्रहणं भवतीति शङ्कानिराकरणार्थं वा ।

शस्त्रस्य शस्त्रमसीति सर्वाणि शस्त्राणि ।

शस्त्रं शस्त्रमनुमन्त्रयत इति योग्यतया शेषो ज्ञेयः ।

इन्द्रियावन्तो वनामह इति सर्वत्रानुभवजति ।

सर्वेषु शास्त्रानुमन्त्रणेषु चेत्यर्थः । ननु अत्र स्तोत्रानुमन्त्रणमन्त्रस्यैकत्वात्स्तोत्रानुषङ्गार्थं पूर्वत्रेत्येवं वक्तव्यं सर्वत्रेत्येवं तु न वक्तव्यम् । मन्त्रबाहुल्याभावात् । प्रथमस्तोत्रानुमन्त्रणवद्वितीयादिष्वपि अनुषङ्गो भविष्यति एवं शास्त्रानुमन्त्रणेष्वपि द्वितीयादिषु । तथा च किमर्थं सर्वत्रेत्येवं वचनमिति चेत्सत्यं, प्रथमद्वितीयादिष्वप्यनुषङ्ग इत्येतन्नियन्ताभावज्ञापनार्थत्वेनैतादृशवचनवैयर्थ्याभावात् । कुत्रैतज्ज्ञापनस्य फलमिति चेत्प्रातःसव-
नसंबन्धिधिष्यविहरणव्याघारणयोरनुषङ्गस्वीकारेऽपि न माध्यंदिनसवनतृतीयसवनसं-
बन्धिधिष्यविहरणव्याघारणयोरनुषङ्गस्वीकारावश्यकतेति । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् ।
एतेनैवेदमपि ज्ञायते यत्रानुषङ्गवचनं नास्ति तत्रानुषङ्गः कृताकृत इति ।

धूरसि श्रेष्ठो रश्मीनामित्येन्द्रवायवे ह्ययमान आदित्यमुपतिष्ठते ।

ह्ययमान इति वर्तमानज्ञानप्रत्ययाद्धोमे वर्तमान आदित्योपस्थानम् । धूरसीत्यस्यापि
ऐन्द्रवायव एव विनियोगः । आचार्येणाऽऽपस्तम्बबौधायनाभ्यां मैत्रावरुणग्रहे विनि-
योगमि(इ)ष विनियोगानुक्तेः । अपानं मे पाहीति मन्त्रातो भवति ।

यो न इन्द्रवायू इत्येन्द्रवायवे हुनेऽङ्गुष्ठमववाधेत
यदि श्रेयसा स्पर्धेताङ्गुष्ठेनाङ्गुली यदि पापीयसा ।

यो न इन्द्रवायू इत्यत्र तावतोऽशस्य निराकाङ्क्षत्वात्संभवादभिदासतीत्यादिरनु-
षङ्ग आर्थिकः । अत एवावचनम् । एवं यो नो मित्रावरुणावित्यत्रापि । यो नोऽश्वि-
नावित्यत्र पठित एव । पुनरैन्द्रवायवग्रहणं यो न इन्द्रवायू इत्यारभ्य यदि पापीयसे-
त्यन्तं नैमित्तिकं न तु यो न इन्द्रवायू इत्येन्द्रवायवे हुत इत्येतदन्तं मित्रमेव सूत्रं
कृत्वाऽऽदित्यमुपतिष्ठत इति पूर्वसूत्रादनुवर्त्य क्रियानिराकाङ्क्षं कर्तव्यं, तथा च
होमोत्तरं यो न इन्द्रवायू इत्यनेनाऽऽदित्योपस्थानं निश्चयेभाववाधनमात्रं नैमित्तिकं
तच्च तूष्णीमेव मन्त्रानुपदेशादिति शङ्का व्यावर्तयितुम् । अववाधनं निपीडनम् ।
अवशब्दोऽवनमनार्थः । यदीत्यनेन नैमित्तिकत्वं प्रदर्श्यते । श्रेयसा घनादिना
श्रेष्ठेन । स्पर्धा संघर्षो द्वेष इति यावत् । पापीयसा दारिद्र्यादिनाऽल्पेन ।

यो नो मित्रावरुणाविति मैत्रावरुणे यो नोऽश्विनावित्याश्विने ।

हुनेऽङ्गुल्याऽङ्गुष्ठमववाधेत यदि श्रेयसा स्पर्धेताङ्गुष्ठेनाङ्गुली यदि पापीयसेति पूर्व-
सूत्रादुभयत्रानुवर्तते ।

* द. संज्ञकसूत्रपुस्तकेऽमुषजतीति न विद्यते ।

अच्छिन्नस्य ते रयिपते सुवीर्यस्येन्द्रेण
सयुजो वयमिति शुक्रं हूयमानं मन्वारभते ।

शुक्रं शुक्रग्रहम् ।

यत्रास्मै चमसमाहरति तं भक्षयति ।

यत्रेति यच्छब्दादुत्तरत्र तच्छब्दाध्याहारोऽर्थात् । यत्रास्मै चमसमाहरति तदा तं भक्षयतीति । यत्र यस्मिन्काले । अस्मै, इति पञ्चम्यर्थे चतुर्थी । अस्माद्वपदकर्तुः सकाशात्स्वसमीपं चमसं स्वचमसं चमसाध्वर्युर्मक्षणाथमाहरति यदा तदा तं चमसं भक्षयति मक्षेहीत्यादिविधिना हिन्व म इत्यन्तेन । वसुमद्गणस्य सोमदेवते मतिविदः प्रातःसवनस्य गायत्र्यञ्जस इन्द्रपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीति प्रातःसवने भक्षणमन्त्रः । नराशंसपीतस्य सोमदेवते मतिविदः प्रातःसवनस्य गायत्र्यञ्जसः पितृपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीति प्रातःसवने नाराशंसभक्षणे मन्त्रः । अन्तिमनाराशंसवर्जमाप्यायनं, समारूयानिमित्तक एव भक्षो नान्यः । यत्र प्रतिभक्षितुरमावस्तत्रोपाह्वानमध्वर्योः । रुद्रवद्गणस्य सोमदेवते मतिविदो माध्यंदिनस्य सवनस्य त्रिष्टुप्छन्दस इन्द्रपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीति माध्यंदिने सवने भक्षणमन्त्रः । नराशंसपीतस्य सोमदेवते मतिविदो माध्यंदिनस्य सवनस्य त्रिष्टुप्छन्दसः पितृपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीति माध्यंदिने सवने नाराशंसभक्षणमन्त्रः । आदित्यवद्गणस्य सोमदेवते मतिविदस्तृतीयस्य सवनस्य जगतीछन्दस इन्द्रपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीति तृतीयसवने भक्षणमन्त्रः । नराशंसपीतस्य सोमदेवते मतिविदस्तृतीयस्य सवनस्य जगतीछन्दसः पितृपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीति तृतीयसवने नाराशंसभक्षणमन्त्रः । इत्येवंप्रकारेण तं तं स्वचमसं भक्षयतीत्यर्थः । चमसे विद्यमानं सोममित्यर्थश्चमसशब्दस्य । तस्यैव तच्छब्देन परामर्शः । भक्षणसमभिव्याहारात् ।

यथेतरे चमसाः ।

इतरे चमसा ब्रह्मादिभिर्भक्षिता भवन्ति यथा येन प्रकारेण तथा तं चमसं भक्षयतीति पूर्वोणान्वयः ।

गृहपते यजेत्युच्यमाने होतरेतद्यजेति
संप्रेष्यति स्वयं वा निषद्य यजति ।

उच्यमान इति वर्तमानप्रत्ययादेव तद्वचनकाल एव प्रैषोऽयं, स्वयमेव वा निषद्य स्वदेश एव निषद्य प्राङ्मुख उपविश्य यजति । निषदनमुपवेशनं, यजमानस्योपविष्ट-

त्वादेवोपवेशनसिद्धौ निषद्येतिवचनं समन्त्रकं निरसनं कृत्वा समन्त्रमेवोपविशतीत्येता-
दृशार्थेष्टामार्थम् । तौ च दर्शपूर्णमासयाजुषहौत्रसंबन्धनावेव ग्राह्यौ । तयोरेवस्वि-
क्संबन्धित्वात् । अत एव यजतीतिपरस्मैपदनिर्देशः । प्राङ्मुखताऽत्र यागामिमुख-
त्वायार्थसिद्धा । याज्या चतुर्पैषात्मिकैवात्र ।

ज्योतिषे हि कुरु तस्यै प्रस्तुहि तस्यै मेऽवरु-

द्ध्या इति पुरस्तादाज्यानामेकैकस्य स्तोत्रस्य

व्याहृतीश्चतुर्होतारं पञ्चहोतारं च जपति ।

प्रातःसवनसंबन्ध्यावर्तिस्तोत्राण्याज्यानि यैर्देवा अमुराज्जेतुमाजिमीयुः । तथा च
च्छन्दोगश्रुतिः—यदाजिमीयुस्तदाज्यानामाज्यत्वमिति । आजि सङ्ग्रामं तेषामाज्यानां
मध्य एकमेकमित्येकैकं तस्यैकैकस्य । अत्राऽऽज्यशब्दस्य स्तोत्रपरत्वं दर्शयितुं
स्तोत्रस्येति । आज्यानां चतुर्णामेकैकस्य स्तोत्रस्य पुरस्तादित्यन्वयः । व्याहृतीर्व्यस्ताः
समस्ता वा । अहोमार्थत्वादग्रहावस्वाहाकारौ चतुर्होतृपञ्चहोतारौ । चकारः पूर्वेण
समुच्चयार्थः । जपत्वाज्जितमेव चातुःस्वर्यम् ।

इडायै हि कुरु तस्यै प्रस्तुहि तस्यै मेऽवरुद्ध्या इति पुरस्ता-

न्माध्यंदिनात्पवमानाद्याहृतीश्चतुर्होतारं पञ्चहोतारं च जपति ।

पुरस्तान्माध्यंदिनात्पवमानादित्येतावत्युच्यमाने व्याहृत्यादीनां निवृत्तिः स्यात्सा मा
भूदित्येतदर्थं व्याहृतीरित्यादिवचनम् ।

सुपर्णोऽसि त्रिष्टुप्छन्दा अनु त्वा रभे स्वस्ति

मा संपारयेति स्तूयमानमन्वारभते ॥ १३ ॥

स्तूयमानमित्यनन्तरं वचनविपरिणामेन पवमानमित्यनुषज्यते । अन्यत्पूर्ववद्व्या-
ख्येयम् ।

व्याख्यातः शुक्रस्यान्वारम्भणम् ।

अच्छिन्नस्य ते रयिपते सुवीर्यस्येन्द्रेण सयुजो वयमिति शुक्रः हूयमानमन्वारमत
इत्येतेन सूत्रेण व्याख्यातमुक्तमन्वारम्भणमित्यर्थः ।

सक्नेषु नाराशः सेषु दक्षिणेन वेदिमवस्थिता दक्षिणा ददाति ।

वेदिं महावेदिम् । दक्षिणेनेत्येनपा समीपेऽवस्थिता गा दक्षिणा ददाति ।

ता दक्षिणा आह—

गवाः सप्तैकविंशतिश्चतुर्विंशतिः षष्टिः शतं

सहस्रं द्वादशशतं सर्ववेदसमपरिमिता वा ।

द्वादशशतं द्वादशाधिकं शतं, वेद इति धननाम सान्तः शब्दः । सर्ववेदसं सर्वस्य-
मिति यावत् । तत्तु भूमिपुरुषवर्जमिति न्यायविदः । तत्र जैमिनिमूत्रद्वयं षष्ठाध्याये

सप्तमे पादे—स्वदाने सर्वमविशेषात्, यस्य वा प्रभुः स्यादितरस्याशक्यत्वादिति । न भूमिः स्यात्सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वादिति च । अग्निष्टोमेऽपि सर्वस्वदानं पक्षे विहितं तत्र पितापुत्रादिकं सर्वमपि देयमविशेषात्पितुरात्मीयत्वेन स्वशब्दवाच्यत्वात् । पुत्रादिषु तु सत्तयैव स्वत्वं, धनेऽपि स्वत्वस्य सत्त्वात्तदपि देयम् । एवं चैतेषु विशेषामावात्सर्वं देयमिति पूर्वपक्षसूत्रार्थः । यस्य पदार्थस्य स्वत्वरूपपदार्थस्य पष्ठग्रथो निरूपितत्वं यन्निरूपितं प्रभुत्वं त्यागसामर्थ्यं स पदार्थोऽत्र स्वशब्देनोच्यते । तच्च धनमेव तस्यैव दानयोग्यत्वाद्धनेतरपदार्थस्याशक्यत्वाद्दातुमशक्यत्वादिति सिद्धान्तसूत्रार्थः । स्वशब्देन भूमेरपि दानयोग्यत्वात्तस्या अपि दानप्रसक्तावाह—न भूमिर्देया सर्वास्वीयपुरुषान्प्रत्यविशिष्टत्वात् । न केवलं स्वस्यैवेति सार्वभौमस्य न महापृथ्वीस्वामित्वं किंतु देशपालनं करादानं च शासनं चेति राज्यतया संबन्धः । अतोऽसौ महापृथिवीमाण्डलिकोऽपि मण्डलं न दद्यादित्युत्तरसूत्रार्थः । वक्ष्यति च यदन्यद्वृत्तेः पुरुषेभ्यश्चेति । अत्राऽऽपस्तम्बो विशेषमाह—ज्येष्ठं वा पुत्रमपमज्य सर्ववेदसं ददातीति । अस्यार्थः—सर्ववेदसं ददज्ज्येष्ठाय पुत्राय भागं दत्त्वा शेषं ददातीति । अन्यश्च विशेषस्तेनोक्तः—अथत्तरं सहस्रे सर्ववेदसे च ददातीति । गर्दभाद्वडयां जातोऽश्वतरः सर्वत्र देयः । साहस्रसर्ववेदसयोस्तु नित्यम् । तथा च ब्राह्मणम्—तस्माद्बहिष्यनवकृतः सर्ववेदसे वा सहस्रे वाऽवकृत इति । अत्र सहस्रशतादिदक्षिणापक्षा एव मुख्याः सप्तदयोऽर्वाचीनसंख्याः पक्षा गौणा अनाढ्यपराः । शक्तस्य गौणपक्षाश्रयणे दोषः । तथा च बाधूलः—दशगुः सप्तगुना सोमेन यजते शतगुः सप्तगुनेष्टा पापीयान्भवतीति । द्वादशशतं दक्षिणा नित्यः कल्पः प्रकृताविति सूत्रान्तरे । आथर्वणे वैतानसूत्रेऽपि—अल्पस्व एकगुना यजेतेति । अल्पस्वोऽल्पधनः । सप्त गा दत्त्वा शतसहस्रद्वादशशतान्यतमसंख्यापूर्त्यर्थं मौल्यं दद्यादिति केचित् । वस्तुतस्तु सप्तापि सर्वेभ्य ऋत्विग्भ्यः कालसंकेतव्यवस्थाकृतोपभोगमात्रमुद्दिश्य देयाः । ते तु हिंसां वर्जयित्वा परस्परकालसंकेतव्यवस्थाकृतोपभोगमात्रेण विभज्य गृहीयुः, इष्टिसंबन्धिगोप्रतिग्रहवत् । एवमेकविंशतिचतुर्विंशतिषष्टिपक्षेऽपि द्रष्टव्यम् । शतपक्षसहस्रदक्षिणापक्षसर्ववेदसपक्षापरिमितपक्षेषु विभागोपपत्तिः स्वरूपत एवोपपद्यते । अपरिमितशब्दार्थो यावत्ता साम्यमुपपद्येत तावानेव कल्पनीयः । चन्द्रमसि मम भोगाय भवेति प्रतिग्रहमन्त्राद्धनयाचनमपि कर्तव्यमृत्विग्भ्यो दानार्थम् । अत्र विशेष उक्त आपस्तम्बेन—सन्नेषु नाराश्वसेषु दक्षिण्यं ददाति बहूपरिमितमिति । बहु प्रभूतं तच्चापरिमितमनवधृतपरिमाणं धनमिति शेषः ।

मन्थौदनतिलमाषा हिरण्यं वासोऽवि-

रजा च नियुक्तान्येतानि भवन्ति ।

नियुक्तान्येतानि लब्धुं शक्यानि । मन्थौदनतिलमाषा इत्यत्र समासकरणाद्यद्येतेषां दानं तदा चतुर्णामेव दानं नैकस्येति सूच्यते । इदं मन्थौदनतिलमाषाणां दानं स्वरूप-

पेण शतधा विभज्य संभवात् । शक्तौ सत्यां हिरण्यवासोव्यजानां तावतामेव दानं विभागानुरोधेन । यदि तावतामलामस्तदा यावल्लब्धं तावदेव देयम् । अवशिष्ट-संख्यापूरणार्थं मौल्यद्वारा विभजनोपमिति केचित् । पूर्ववदुपभोगमात्रेणेत्येव युक्तम् ।

अनो रथोऽधीवासोऽश्वः पुरुषो हस्ती वाऽनियुक्तानि ।

अनियुक्तानीति पदच्छेदः । अनः शकटं, रथः प्रसिद्धः । अधीवासः शयनास-
नार्थो बहुमूल्यश्रमपटः । पुरुषो दासः । इदमुपलक्षणं दास्याः । अत्र वाकारश्रवणे-
नैतेषां समुच्चयाभावः सूच्यते । अत्र कन्यादानमपि यस्मै कस्मैचिद्विज उक्तं धर्म-
सूत्रे—दैवे यज्ञतन्त्र ऋत्विजे प्रतिपादयेदिति । अष्टौ विवाहा धर्मसूत्र उक्तास्तत्रायं
तृतीयो विवाहप्रकार उक्तः । देवैर्दृष्टे विवाहे यज्ञतन्त्रे वितत ऋत्विजे कर्म कुर्वते
यस्मै कस्मैचित्सपिण्डस्वस्रप्रवरत्वे परिहाप्य कन्यां दद्यात् । एष एव देवो विवाह
इत्यर्थः । दैवे यज्ञ ऋत्विजे प्रतिपादयेदित्येतावतैव सिद्धौ तन्त्रशब्दस्तावन्महत्तः
सौमिककर्मण एवात्र ग्रहणं नैष्टिकपाशुकयोरुपयोरिति सूचयति । प्रतिपादयेदिति
वचनात्, ऋत्विज इत्येकवचनेनैकस्मा एव प्रतिपादनाच्च नेयं तन्त्रसंबन्धदक्षिणा ।
एतच्च प्रतिपादनं प्रधानदक्षिणादानानन्तरम् । तथा च बौधायनः—दक्षिणासु नीय-
मानास्वन्तर्वेद्युत्विजे दद्यादिति । दद्यात्प्रतिपादयेदित्यर्थः । अत्र प्रतिग्रहे मन्त्रविशेष
उक्तस्तेनैव गृह्ये—अथ यदि दक्षिणाभिः सह दत्ता स्यात्तां प्रतिगृह्णीयात्प्रजापतिः
स्त्रियां यश इत्येताभिः षड्भिरनुष्ठानसमिति । दक्षिणाभिः सह दत्तेतिवचनमपि
कन्याप्रतिपादनस्य यागदक्षिणात्वं नेत्यत्र लिङ्गम् । अयं च प्रतिग्रहमन्त्रोऽस्माकमध्य-
विरुद्धः । नच ताम्ब्रीणां दक्षिणानां दर्शयतीति सूत्रविरोध इति वाच्यम् । एतस्य
प्रतिग्रहमन्त्रविशेषस्य दक्षिणाप्रतिग्रहप्रकरणे सूत्रकारेणापठितस्य ताम्ब्रीणां दक्षिणानां
दर्शयतीति सूत्रविषयकत्वासंभवेन विरोधाभावात् । दीक्षितो न ददातीति निषेधो यज्ञत-
न्त्रान्तर्गतकन्याप्रतिपादने न प्रवर्तते वचनबलात् । प्रतिपादनं तु कृत्स्नकन्याप्रतिपाद-
नोक्तविधिना कार्यम् । कन्याप्रतिपादनाङ्गभूतहिरण्यादिदानस्य तु ददातिविहितत्वा-
न्निषेधोऽस्त्येव । पुण्याहवाचनादिकं कन्यावरणं वाग्दानं मधुपर्कश्च निवर्तते । एतस्य
विवाहविशेषस्य फलविशेषोऽप्याश्वलायनेनोक्तः—ऋत्विजे वितते कर्मणि दद्यादलं-
कृत्य स देवो दशावरान्दश परान्पुरुषान्पुनात्युभयत इति । इदं प्रसङ्गादागतमुक्तं
प्रकृतमनुसरामः । अव्यादिविषये विशेष आपस्तम्बेनोक्तः—अविमजां गामश्वं पुरुषं
हस्तिनं वासोऽनो रथमोदनं मन्थं माषांस्तिलाञ्जीहीन्यवान्गर्दममित्यधिकान्यनियता-
नीति । पूर्वाभिर्दक्षिणाभिः सह विकल्पशङ्कानिवृत्त्यर्थमुक्तमधिकानीति । नित्यव्रतसमु-
च्चयशङ्कानिवृत्त्यर्थमुक्तमनियतानीति । एतानि द्रव्याणि यथोक्ताभ्यो दक्षिणाभ्योऽधि-
कानि शक्तौ सत्यां ददाति । एतावतां दाने क्रतुर्गुणवत्तरो भवतीति भावः ।

ता रूपेण वो रूपमभ्यैमीति हिरण्यमोज्यं चाऽऽदायाभ्येति ।

ता दक्षिणा अभ्येति अभिमुखो भूत्वा ता दक्षिणा एतीत्यर्थः ।

तुथो वो विश्ववेदा विभजत्विति मध्यमवक्रम्य विभजति ।

तासां मध्यमवक्रम्य मध्ये प्रविश्य विभजति । कृष्णाजिनेन व्युत्रास्येत्यापस्तम्बः ।
पुच्छेनेति बौधायनः । यथा चतुर्धा विभक्ता भवेयुस्तथा कृष्णाजिनस्य पुच्छेन व्युत्रा-
सयतीत्यर्थः ।

द्वादश द्वादश मध्यतःकारिभ्यः षट् षडर्धिभ्य-

श्रतस्त्रश्रतस्त्रस्तृतीयिभ्यस्तिस्रस्तिस्रः पादिभ्यः ।

मध्यतःकारिभ्योऽर्धो भागो येषामस्तीत्यर्धिनः । एवं द्वितीयिपादिशब्दयोरपि
द्रष्टव्यम् । अत्राऽऽपस्तम्बः—यावदध्वर्यवे ददाति तस्यार्धं प्रतिप्रस्थात्रे तृतीयं नेष्ट्रे
चतुर्थमुन्नेत्र एतेनैवेतरेषां दानमुक्तमिति ।

एवञ् शेषम् ।

शेषशब्देन मन्वादिकमनआदिकं चोच्यते । इदं चैतेषां सत्त्वे द्रष्टव्यम् । अन-
आदीनां विभागसंभवे गोवद्विभागः । असंभवे मौल्यद्वारेति केचित् । उपभोगमात्रे-
णेति युक्तम् ।

होताऽध्वर्युर्ब्रह्मोद्गाता च मध्यतःकारिणः ।

सदस्यव्यावृत्तय एतेषामुत्कीर्तनम् । ननु यथाश्रद्धं सदस्यायेतिवक्ष्यमाणपृथग्वि-
धानदेव सिद्ध एतत्परित्यागार्थकैतत्सूत्रप्रणयनं व्यर्थमिति चेत्सत्यं, यथाश्रद्धं सद-
स्यायेत्येतत्सूत्रस्य दक्षिणाधिक्यशङ्काव्यावृत्त्यर्थत्वेन सार्थक्यात् ।

मैत्रावरुणः प्रतिप्रस्थाता ब्राह्मणाच्छ्रसीप्रस्तोता चार्धिनोऽच्छा-

वाको नेष्टाऽऽग्नीध्रः प्रतिहर्ता च तृतीयिनः शेषाः पादिनः ।

के तेऽर्धिनस्तृतीयिनः पादिन इत्याकाङ्क्षायामिदं सूत्रम् । शेषशब्देन ग्रावस्तो-
मुन्नेतृपोतृसुब्रह्मण्या उच्यन्ते । पादशब्देन चतुर्थोऽश उच्यते ।

एतत्ते अग्ने राध ऐति सोमच्युतमिति विभक्ता आनयति ।

विभक्ता दक्षिणाः । अन्यत्स्पष्टम् ।

आनयनप्रयोजनमाह—

अग्नेण प्राग्वश्शमपरेण सदो दक्षिणेनाग्नीध्री-

यमन्तरेण वात्वालोत्कराबुदीचीरुत्सृजति ।

उत्सर्गोऽत्र प्रयोजनम् । उदीचीः, उदङ्मुखाः ।

ऋतस्य पथा मेत चन्द्रदक्षिणा इति गच्छन्तीरनुमन्त्रयते ।

गच्छन्तीर्गाः । अन्यत्स्पष्टम् ।

ब्राह्मणमद्य राध्यासमृषिमार्षेयमिति हिरण्यं
दक्षिणाभागं चाऽऽदायाऽऽग्नीध्रमभ्येति ।

आग्नीध्रामिमुखगमानार्थो मन्त्रः । ऋषिर्वेदस्तस्याध्येता । आर्षेयस्तदर्थवेत्ता । एष वै
ब्राह्मण ऋषिरार्षेयो यः शुश्रुवानिति श्रुतेः ।

एतेनैव मन्त्रेण हिरण्यं दक्षिणाभागं चाऽऽग्नीध्रे ददाति ।

एतेनैव मन्त्रेण, आग्नीध्रामिमुखगमनार्थेनैव मन्त्रेण । अन्यस्स्पष्टम् । प्रतिप्रति-
ग्रहं मन्त्रावृत्तिराग्नीध्रस्य ।

वि सुवः पश्य व्यन्तरिक्षमिति सदः प्रेक्षते ।

सदस्यैरिति मन्त्रान्तः ।

अस्मद्वात्रा देवत्रा गच्छतेति दक्षिणाः ।

प्रेक्षत इति पूर्वसूत्रादनुवर्तते । सस्कृतमिति मन्त्रान्तः ।

पूर्वेण द्वारेण सदः प्रविश्य ॥ १४ ॥ आत्रेयाय

हिरण्यमुत्तमं ददाति तेनैव मन्त्रेण येनाऽऽग्नीध्रे ।

आत्रेयोऽत्रिगोत्रोत्पन्नः । शुद्धात्रेयालभे गविष्ठिरवाद्भुतकमुद्गलात्मकतदीयगण-
चतुष्टयोत्पन्नः । तस्मै हिरण्यमुत्तममुत्कृष्टमितरदत्तहिरण्यापेक्षया जातितो मानतश्चो-
त्कृष्टम् । तेनैव मन्त्रेण येन मन्त्रेणाऽऽग्नीध्रे दत्तं तेनैवेत्यर्थः ।

तस्मिन्नविद्यमाने य आर्षेयोऽनूचानोऽ-

नूचानपुत्रस्तस्मै तां दक्षिणां दद्यात् ।

तस्मिन्नत्रिगोत्रोत्पन्ने तदीयगणचतुष्टयोत्पन्ने चाविद्यमाने तदलभे यः कश्चनाऽऽर्षे-
योऽनूचानोऽनूचानपुत्रश्च ऋषिर्वेदस्तं चार्थं च यो वेद स आर्षेयः । एष वै ब्राह्मण
ऋषिरार्षेयो यः शुश्रुवानिति श्रुतेः । अनूचानः, मार्गादनपगतोऽनूचान इति मारद्वाजः ।
स्वयमनूचानोऽनूचानपुत्रोऽपि यस्य लिङ्गं चात्र भवति पितृमन्तं पैतृमत्यमिति
तस्मै तामात्रेयार्थकल्पितां दक्षिणां दद्यादित्यर्थः । अत्राऽऽपस्तम्बो विशेषमाह—तद-
भावे ॥ आर्षेयः संहितस्तस्मै दद्यादिति । संहितः पित्रादीनामार्षेयेण संतत इत्यर्थः ।

अथर्विगभ्यो दक्षिणाभागान्ब्रह्मन्मनस्ते

ददामि तदनेन निष्क्रीणामीति ब्रह्मणे

ब्रह्मसदन आसीनायेदं ददामीति

यद्वास्यन्भवति तदनुदिशति ब्रह्मणे ।

ब्रह्मन्मनस्ते ददामि तदनेन निष्क्रीणामीति मन्त्रेण ब्रह्मसदन आसीनाय ब्रह्मणे
मन एव दत्त्वा दत्तस्य मनसो ब्रह्मणः सकाशान्मोचनायेदं ददामीत्यनेन तस्य निष्क-

यणं यद्दास्यन्मवति गोरूपं द्रव्यं दास्यन्मवति तद्ब्रह्मणे मनोनिष्क्रयणस्वेनानुदिशति
संकल्पयतीत्यर्थः । इत्येवं ब्रह्मणे दानम् ।

एवमितरेभ्यः ।

तत्तदङ्गनिष्क्रयणानुदेश इत्यर्थः ।

होतर्वाचं ते ददामि तामनेन निष्क्रीणा-
मीति होत्रे होतृषदन आसीनाय ।

इदं ते ददामीत्येवमेव सर्वत्रानुदेशः । वक्ष्यति चेदं ददामीति सर्वत्रानुषजतीति ।

अध्वर्यो प्राणं ते ददामि तामनेन निष्क्री-
णामीत्यध्वर्यवे हविर्धान आसीनाय ।

स्पष्टम् ।

उद्गातश्चक्षुस्ते ददामि तदनेन निष्क्री-
णामीत्युद्गात्र औदुम्बर्यामासीनाय ।

स्पष्टम् ।

होत्रकाः श्रोत्रं वो ददामि तदनेन निष्क्रीणामीति
होत्रकेभ्योऽन्तःसदसं यथाधिष्णियमासीनेभ्यः ।

यथाधिष्णियमासीनेभ्य इत्येतावतैव सदस्यन्तरुपवेशने सिद्धेऽन्तःसदसमिति व-
चनं धिष्णियसमीप उपवेशनं सदस्यन्तरुपवेशनमात्रं वेतिपक्षद्वयसूचनार्थम् । इदमा-
ग्नीध्रस्य न भवत्यन्तःसदसमिति । तस्य तत्रोपवेशनस्यैवामावात् । होत्रका मैत्राव-
रुणब्राह्मणाच्छंसिपोतृनेष्टृच्छात्राकाग्नीध्राः । यथाधिष्णियमासीनेभ्य इति सूत्रात् ।
प्रतिप्रस्थात्रादीनां तु तत्तन्मुख्यार्थिष्वङ्गनामसमाख्यानात्स स एव तेषां मन्त्रो यो गण-
मुख्यस्य क्रमस्त्वेषामर्थितृतीयपादिकमाद्धोतृवर्गक्रमाच्च द्रष्टव्यः । तद्यथाऽध्वर्यो
प्राणं ते ददामि तामनेन निष्क्रीणामीति प्रतिप्रस्थात्रे । उद्गातश्चक्षुस्ते ददामि तदनेन
निष्क्रीणामीति प्रस्तोत्रे, होतर्वाचं ते ददामि तामनेन निष्क्रीणामीति ग्रावस्तुते,
अध्वर्यो प्राणं ते ददामि तामनेन निष्क्रीणामीत्युत्रेत्रे, उद्गातश्चक्षुस्ते ददामि तद-
नेन निष्क्रीणामीति सुब्रह्मण्याय, उद्गातश्चक्षुस्ते ददामि तदनेन निष्क्रीणामीत्यन्ततः
प्रतिहर्षे ।

प्रतिप्रस्थात्रे च हविर्धान आसीनाय ।

चकारादुत्रेऽपि । सुब्रह्मण्यायोद्गातृसमीपे सदस्यन्तरेवाऽऽसीनाय । ग्रावस्तु-
तेऽपि होतृसमीपे सदस्यन्तरेवाऽऽसीनाय । प्रस्तोत्रादिभ्यः स्वस्वस्थान आसीनेभ्यः ।
अमुमर्थं स्पष्टमाहाऽऽपस्तम्बः—अन्तःसदस्यासीनेभ्य ऋत्विग्भ्यो दद्याद्धविर्धा-

[४ व० पटलः] सोपीनाश्रमद्विकृतज्योत्स्नाव्याख्यासमेतम् ।

१०८५

नेऽध्वर्युभ्य इति । यद्यपि नेष्टाऽध्वर्युस्तथाऽपि तस्य होत्रकत्वाद्विष्णियसमीप आसी-
नाथैव दानम् ।

यथाश्रद्धा सदस्याय चमसाध्वः

र्युभ्यः प्रसर्पकेभ्यश्च ददाति ।

यथाश्रद्धमित्यनेन तन्त्रसंबन्धिदक्षिणावहिर्भूतां दद्यादिति बोध्यते । स्पष्टममर्थ-
माहाऽऽपस्तम्बः—अन्यत्र दक्षिणाभ्यश्चमसाध्वर्युप्रसर्पकतदस्वेभ्य इति । यथाश्र-
द्धमित्यनेन परिमाणानियमोऽपि बोध्यते ।

सदस्याऽऽत्मानं ते ददामि तमनेन निष्क्रीणा-

मीति सदस्यायान्तःसदसं दक्षिणार्ध आसीनाय ।

स्पष्टम् ।

चमसाध्वर्यवोऽङ्गानि वो ददामि तान्यनेन निष्क्री-
णाभीति चमसाध्वर्युभ्यो हविर्धान आसीनेभ्यः ।

स्पष्टम् ।

प्रसर्पका लोमानि वो ददामि तान्यनेन निष्क्रीणा-

भीति प्रसर्पकेभ्योऽन्तःसदसं दक्षिणार्ध आसीनेभ्यः ।

स्पष्टम् । यद्यपि सदस्योऽप्यृत्येव सप्तदशस्तथाऽपि प्रचनात्तन्त्रसंबन्धिदक्षिणासु
न भागभागभवति ।

इदं ददामीति सर्वत्रानुषजति ।

इदं वचनमनुदेशः संकल्पमात्रं तथा च मानसिकोऽपि संकल्पः सिध्यति न मन्त्र
इति स्यात्तन्मा भूत्किंतु मन्त्रमुच्चार्यैव संकल्पो यथा स्यादित्येतादृशार्थलभार्थम् ।

न भीतो ददाति ।

भयशङ्कयाऽपि नायोभ्याय ददाति ।

न याचमानाय ।

याचमानाय प्रसर्पकायाप्रसर्पकाय च न ददाति ।

न कण्वकाश्यपेभ्यः ।

निषिद्धं दानं गोत्रद्वये येषां कण्वकश्यपप्रवरस्तस्मै दानं निषिध्यते ।

हेतुर्निगमे—कण्वं तु बधिरं विद्याद्विद्यात्काणं तु कश्यपम् । इति ।

वस्तुतस्त्वयं हेतुश्चिन्त्यः । अङ्गहीनत्वेऽपि तेषामचिन्त्यप्रभावत्वाद्वचनमेव शरणयत्र ।

न वीणागाथिभ्यः ।

वीणागाथाभ्यामेव ये जीवन्ति तेभ्यो न देयम् ।

नानृत्विजे ।

योऽनृत्विक्सदः प्रसृतः स्यात्तस्मै न दद्याद्यदि शाखाध्ययनवान्न भवेत् । अमुमर्थं स्पष्टमाहाऽऽपस्तम्बः—नाब्राह्मणाय ब्राह्मणायाप्यविदुषे न देयमप्यब्राह्मणाय विद्याविदे दद्याद्यां स विद्यां वेद तां तथाऽवरुन्ध इति । त्रैवर्णिकेषु य एव कश्चित्सार्थवित्तस्मै दद्यान्नान्यस्मै यद्यसौ शाखां वेद तां तथा दक्षिणयाऽऽप्नोति तस्माद्वेदनमेव दानार्हत्वे निदानमिति भावः ।

न ज्ञातये ।

ज्ञातयः सजातीयाः संबन्धिनश्च । यां स विद्यां वेद तां तथाऽवरुन्ध इत्यापस्तम्बेनात्रापि सार्थवेदनं निदानमुक्तं न तु स्वरूपमात्रवेदनमिति विवेकः ।

नाप्रसृताय ।

यः सदसि प्रविष्टो न भवति तस्मै न न दद्यात् । कर्मज्ञानोपयोगित्वेन यः सदसि न प्रवेष्टुं योग्यस्तस्मै न दद्यादिति तात्पर्यार्थः । यां स विद्यां वेद तां तथाऽवरुन्ध इत्ययं हेतुरापस्तम्बेन सर्वत्रैवोक्तः ।

नाश्रोत्रियाय ।

श्रोत्रियोऽधीतवेदः । न केवलं गान्धर्वादिविद्यावान्, यः केवलगन्धर्वादिविद्यावानेव नाधीतवेदस्तस्मै न दद्यादित्यर्थः ।

नाब्राह्मणाय ।

ब्राह्मणायैव देयं नान्यस्मै वर्णयित्युत्सर्गः ।

वेदविदे दद्यात् ।

यदि अन्यस्मै वर्णाय दद्यात्तदाऽधीतसार्थवेदाथेत्यर्थः । अमुमर्थं स्पष्टमुक्तवानापस्तम्बः—नाब्राह्मणाय ब्राह्मणायाप्यविदुषे न देयमप्यब्राह्मणाय विद्याविदे दद्याद्यां स विद्यां वेद तां तथाऽवरुन्ध इति । आर्षेयाय विदुषे दानस्य फलविशेष उक्त आपस्तम्बेन—यामार्षेयाय च विदुषे स्वर्गे तथा लोकमवाप्नोतीति ।

यामन्यो दीयमानां प्रत्याचक्षीत यं द्विष्यात्तस्मै तां दक्षिणां दद्यात् ।

यां दक्षिणां दीयमानामन्यो यः कश्चन प्रत्याचक्षीतैव न कामयीत यदि नेच्छेद्ब्रहीतुं तां प्रत्यारूपातां दक्षिणां यः स्वस्य द्वेष्यस्तस्मै द्वेष्याय दद्यादित्यर्थः ।

स हान्यया प्रतिगृह्णीयात् ।

स प्रतिग्रहीता, हेति निश्चयार्थे, अन्यया दक्षिणया सहैव प्रतिगृह्णीयात् । प्रतिगृह्णीयादित्यत्रान्तर्भावितो णिच् । तेन तं प्रतिग्राहयेदित्यर्थो भवति । अयमर्थ आप-

स्तम्भसूत्रसंवादानुरोधेन । तच्च सूत्रमित्थम्—यामन्यो दीयमानां न कामयेत न द्विष्यात्तस्मै दद्यात्सहान्येन धनेनेति । यदि सर्वैरपि प्रत्यारूपातां गां यदि गोभिः सह चारयेत्स्वी कुर्याद्वा पृथक्चारयिष्यामीति साऽशिवा भूत्वैव दशेत्, अतस्तां द्वेष्ट्यायैव दद्यात् । अमुमर्थमाहाऽऽपस्तम्बः—यद्यतिनुत्तां दक्षिणां गोषु चारयेत्प्रति वा गृह्णीयात्सालावृकयेव प्रतिनीयादिति ।

अन्ततः प्रतिहर्त्रे ददात्यात्रेयाय वा ।

प्रतिहर्त्रे दक्षिणामन्ततो दद्यात् । आत्रेयाय वाऽन्ततः । आत्रेयायान्ततो दानपक्षे तृतीयेषु चतुर्थस्थाने प्रतिहर्त्रे दानम् ।

न मरुत्वतीययोरनूक्ता दद्यात् ।

यदि मरुत्वतीययोर्ग्रहयोः पुरोनुवाक्याऽनूक्ता भवति ततः परं न देयं यस्मै कस्मैचिदागतायाधिकारिणेऽपि यजमानेन न देयमित्यर्थः । प्रतिग्रहीतृभिरपि न प्रतिग्राह्यम् । अत्र दानं प्रतिग्रहोपलक्षणम् । अमुमर्थं स्पष्टमाहाऽऽपस्तम्बः—यदा मरुत्वतेऽनूक्तमथ न देयं न प्रतिगृह्यामिति ।

यदि दद्यादनुबन्ध्यावपायां हुतायां

दद्यादुदवसानीयायां वेष्टौ ॥ १५ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

अनुबन्ध्यावपायां हुतायां सत्यां दद्यात्प्रतिगृह्णीयुश्च । अत्रापि दानं प्रतिग्रहोपलक्षणम् । अमुमर्थं स्पष्टमाहाऽऽपस्तम्बः—अनुबन्ध्यावपायां हुतायां दद्यात्प्रतिगृह्णीयुरिति । आभिक्षापक्षश्चेत्तद्यागोत्तरम् । उदवसानीयायामिष्टौ समाप्तायां सत्यां वा दद्यादित्यर्थः । पूर्णाहुतिपक्ष इदम् । सोमप्रवाकायापि यथाश्रद्धं सर्वदक्षिणादानोत्तरं बहिर्भूता दक्षिणा देया प्रसर्पकदक्षिणादानोत्तरम् । छान्दोग्योपनिषदि उषस्तिब्राह्मणदर्शनात् । सदस्याय शक्तौ सत्यां सर्वाङ्गिदक्षिणासममर्थं चतुर्भागं वा बहिर्भूतं द्रव्यं यथाश्रद्धं देयम् ।

नारदः—ऋत्विजो व्यसनेऽप्येवमन्यस्तत्कर्म निस्तरेत् ।

छमेत दक्षिणाभागं स तस्मात्संप्रकल्पितम् ॥ इति ।

अन्य ऋत्विग्यतिरिक्तोऽन्यः ।

मनुः—ऋत्विग्यदि वृतो यज्ञे स्वकर्म परिहापयेत् ।

तस्य कर्मानुरूपेण देयोऽशः स हि कर्तुभिः ॥

दक्षिणामुं प्रदत्तामु स्वकर्म परिहापयेत् ।

कृतस्यैव लभेतांशमन्येनैव च कारयेत् ॥ इति ।

अन्यच्च मनुः—ऋत्विजं यस्त्यजेद्याज्यो याज्यं चर्त्विक्त्यजेद्यादि ।

शक्तं कर्मण्यदुष्टं च तयोर्दण्डः शतं शतम् ॥ इति ।

इत्योकोपाहश्रीमदग्निष्टोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तयाजपेययाजिसर्वतोमुखया-

जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनूजगोपीनाथ-

दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्याषाढहिरण्यकेशिसू-

त्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-

शामिकायां ज्योत्स्नारूपायां वृत्तौ दशमप्र-

श्नस्य चतुर्थः पटलः ॥ ४ ॥

अथ दशमप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

नीतासु दक्षिणामु हरिणस्य रघुष्यतोऽधिशि-

र्षाणि भेषजं सक्षेत्रियं विषाणया विषूची-

नमनीनशदित्युन्मुच्य कृष्णविषाणामनु त्वा

हरिणो मृगः पद्भिश्चतुर्भिरक्रमीन्माऽहि-

र्भून्ना पृदाकुरिति चात्वाले प्रास्यति ।

नीतासु दक्षिणामु चात्वाले कृष्णविषाणां प्रास्यतीत्येतस्य ब्राह्मणस्य स्मरणमा-

वश्यकं प्रयोगकाल इतिबोधनार्थं कृष्णविषाणोन्मोचने हरिणस्य रघुष्यत इति मन्त्रः ।

चात्वाले प्रास्यतीत्यत्र पूर्वसूत्रात्कृष्णविषाणामित्यनुवर्तते ।

रथंतरे वरं ददाति ।

यदि रथंतरे पृष्ठं तदैवायं वरो न बृहदादिषु इत्येतदर्थम् । यदि सा(१)अत्राऽऽप-

स्तम्बेन विशेष उक्तः—ऋत्विग्भ्यो नमस्करोति । एवं दत्तासु नीतासु च दक्षिणा-

स्वृत्विग्भ्यो नमस्करोतीत्यर्थः । होतुः पृष्ठे वरं ददातीति सामान्यतो वक्तव्यम् ।

तेनैव सर्वेषु होतुः पृष्ठेषु वरदानसिद्धौ सामान्यतः सर्वेषु होतुः पृष्ठेषु वरदानमिष्टमभ-

विष्यत्तदा होतुः पृष्ठे वरं ददातीति सामान्यत एवावक्ष्यत् । नच तथा कृतम् । अत

एतदर्थत्वमेव ।

वामदेव्ये वरं ददाति ।

वामदेव्यग्रहणप्रयोजनं रथंतरग्रहणवत् । उद्धातृभ्य उद्धात्रे वेदं वरदानम् ।

निष्केवल्ये वरं ददाति ।

निष्केवल्यारूपे शस्त्रे । होत्र इति सामर्थ्यात् । पुनः पुनर्वरं ददातीति वचनं रथ-
तरपृष्ठस्याभावेऽप्येतयोर्वरदानं भवत्येव न तु संनियोगशिष्टशङ्का कार्येति बोधनार्थम् ।
आदित्यग्रहः हूयमानमन्वारभते ।

स्पष्टम् ।

आयुषे हिं कुरु तस्यै प्रस्तुहि तस्यै मेऽवरुद्धया इति
पुरस्तादार्भवात्पवमानाद्वाहतीः पञ्चहोतारं च जपति ।

गतार्थम् ।

सघाऽसि जगतीछन्दा अनु त्वाऽऽरभे
स्वस्ति मा संपारयेति स्तूयमानमन्वारभते ।

इदमपि कृतव्याख्यानम् ।

यत्र स्वं चमसं न्यन्ते त्रीन्पुरोडाशशकलान्दक्षिणत उपास्यति ।

अत्र स्वः स्वमिति त्रींस्त्रीनिति चोभयत्र वीप्सासहितः पाठः प्रामादिक एव ।
अन्यथैतत्सूत्रप्रणयनमेव व्यर्थं स्यादिति ज्ञेयम् । तेन यजमानकर्तृकमात्रपरतयैवेदं
सूत्रमुपपन्नं भवति ।

तत्कृत्वा प्राचीनावीतं कृत्वा षडहोतारं व्याख्याय
दानप्रभृतीन्प्रत्यायनान्तान्पिण्डपितृयज्ञमन्त्राञ्जपति* ।

उपास्यन्तीति जपन्तीत्युभयत्र बहुवचनान्तपाठोऽपि प्रामादिक एवानन्तरोक्तहेतोः ।
नन्वाध्वयसूत्रान्तर्गतवीप्सासहितपाठेन बहुवचनान्तपाठेन चैव सिद्धावत्र वचनमृत्वि-
गसाहित्यार्थम् । तेन पृथगेवार्त्विक्कर्तृकपिण्डदानानन्तरमेवैतस्य भवति ।

यज्ञायज्ञिये वरं ददाति ।

उद्गातृभ्य उद्गात्रे वा ।

पुरस्तादग्निष्टोमस्तोत्राद्वाहतीः सप्तहोतारं च जपति ।

यज्ञायज्ञियस्याग्निष्टोमसंस्थास्तोत्रत्वादग्निष्टोमस्तोत्रादित्युक्तम् ।

सुभूरसि श्रेष्ठो रश्मीनां प्रियो देवानां सःसाधनीयः ।
तं स्वा सुभो देवा अभिसंविशन्ति त्वषोऽसि त्वेषोऽसि

ज. झ. पुस्तकयोर्जपन्तीति पाठः ।

१ ड. च. ज. झ. व. 'त्र स्वः स्वं । २ ड. च. ज. झ. व. 'न्ते त्रींस्त्रीन्पु' । ३ ड. च.
ज. झ. व. उपास्यन्ति । ४ ड. ज. झ. व. सःसध' । ५ ड. सुनो । च. सुभवो । ज. व.
सुतो । झ. सुवो ।

नृम्णोऽसि यद्वोऽसि व्रतोऽसि स्वोऽसि चारणोऽसि
 शूद्रोऽस्यार्योऽसि तस्य त इषस्य त्वेषस्य नृम्णस्य गृहस्य
 व्रतस्य स्वस्य चारणस्य शूद्रस्य चाऽऽर्यस्य च भुक्षिषीय
 यथा त्व० सूर्योऽसि विश्वदर्शत एवमहं विश्वदर्शतो मूया-
 समित्याग्निष्टोमं निष्पाद्याऽऽदित्यमुपतिष्ठते यैद्यस्तमितः
 स्यादाहवनीयमेवाऽऽदित्योपस्थानेनोपतिष्ठते ॥ १६ ॥

अग्निष्टोमं निष्पाद्येत्यनेन या या क्रतुसंस्था तां तां तत्तत्संस्थाप्रयुक्तसाम्ना निष्पाद्य
 समाप्यानन्तरमेवाऽऽदित्योपस्थानं कर्तव्यम् । यदि आदित्योऽस्तं गतो भवेदाहवनीय-
 मेवाऽऽदित्यभावनयोपतिष्ठते । यत्र यत्रेदं वचनं तत्रैवेदम्, अन्यत्र स्वादित्योपस्था-
 नलोप एवेति ज्ञेयम् ।

व्याख्यातो हारियोजनः ।

त० सर्वे समशः प्रतिविभज्येत्यादिना रय्यै त्वा पोषाय त्वेत्यन्तेन सूत्रेण व्याख्यात
 उक्तः ।

दधिद्रप्सः ।

दधिकाणो अकारिषमित्याग्नीध्रागारे दधिद्रप्सान्मक्षयन्तीत्यनेन सूत्रेण व्याख्यात
 उक्तः ।

अप्सुषोमः ।

अप्सुषोमो नाम चमसस्तत्प्रयुक्तं कर्माप्सुषोमः । उक्ता चेयं संज्ञा लाट्यायनद्रा-
 ह्यायणाम्यामप्सुषोमा नाम चमसाश्चात्वालदेशेऽद्भिः पूर्णास्तेषु हरितानि तृणानि
 प्रास्तानि भवन्तीत्यादिना । एकधनपरिशेषानित्यारभ्य चात्वालेऽवनयन्तीत्येतदन्तं
 कर्माप्सुषोमशब्देनोच्यते ।

मिन्दयोपस्थानम् ।

यन्म आत्मनो मिन्दाऽभूदिति मिन्दयाऽऽहवनीयमुपतिष्ठन्त्य(न्त(?)) इत्यन्तेन सूत्रेण
 व्याख्यातमुक्तमित्यर्थः ।

शकलाभ्याधानम् ।

देवकृतस्यैनसोऽवयजनमसीत्यादिना प्रतिमन्त्रमाहवनीये शकलानभ्यादधतीत्यन्तेन
 सूत्रेण व्याख्यातमुक्तमित्यर्थः ।

सख्यविसर्जनं च ।

उमा कवीत्यादिना सख्यानि विसृजन्त इत्यन्तेन सूत्रेण व्याख्यातमुक्तमित्यर्थः ।
 चकारः पूर्वैः कर्मभिः सह समुच्चयार्थः ।

हुतेषु समिष्टयजुःषु अग्निना देवेन पृतना

जगामीति जागतान्विष्णुक्रमान्क्रामति ।

हुतेषु समिष्टयजुःष्वित्यनेनैतत्पूर्वतनं तावत्पर्यन्तं प्राकृतं पौरोडाशिकं पाशुकं च कर्म सूच्यते । सौमिका एते विष्णुक्रमा जागतसंज्ञका ये विष्णुशक्तिकर्मैर्मन्त्रैः क्रम्यन्ते ।

उपलूजन्धरुणं मात्रे मातरं धरुणो धयन् । रायस्पोषमि-

षमूर्जमस्मासु दीधरदित्युपनिष्क्रामन्नौदुम्बरीमुत्खदति ।

अवभृथार्थं निष्क्रामन्नौदुम्बरीं स्वस्थानादुत्पाटयतीत्यर्थः । निष्क्रामन्निति शत्रुप्र-
त्ययान्विष्क्रमणसमकालमेवौदुम्बर्या उत्खेदनम् ।

अत्र ते हेडो वरुणेत्युन्मुख्य कृष्णाजिनं चात्वाले प्रास्यति ।

औदुम्बर्युत्खेदनानन्तरं तूष्णीमेव स्वाङ्गाद्विसृज्य मन्त्रेण चात्वाले प्रक्षिपतीत्यर्थः ।

उदु त्यं चित्रमिति द्वाभ्यामादित्यमुपतिष्ठते यद्यस्त-

मितः स्यादाहवनीयमेवाऽऽदित्योपस्थानेनोपतिष्ठते ।

यत्र यत्रेदं वचनं तत्रैवेदम् । अन्यत्र त्वादित्योपस्थानलोप एवेत्युक्तमेव प्राक् ।

उदु त्यं जातवेदसं चित्रं देवानामुदगादनीकमिति द्वाभ्यामादित्योपस्थानम् । अन्य-
स्पष्टम् ।

व्याख्यातं निधनोपायनम् ।

सह पत्न्या त्रिः सर्वे साम्नो निधनमुपयन्ति मध्यदेशे द्वितीयश्च साम्नो निधनमुप-
यन्त्युदकान्ते तृतीयमित्येतैः सूत्रैर्व्याख्यातमुक्तमित्यर्थः ।

सुमित्रिया च मार्जनम् ।

सुमित्रियेतिस्त्रीलिङ्गनिर्देशादयं मन्त्र ऋक्त्वेन ज्ञेय इति गम्यते । सुमित्रा न आप
ओषधयः सन्तिवत्ययं मन्त्रः सुमित्रिया(त्रा) । सुमित्रिया मार्जनं चेत्यन्वयः । सुमित्रा न
आप इति मार्जयन्त इत्यनेन व्याख्यातमुक्तमित्यर्थः ।

इन्द्रियाय ज्यैष्ठ्याच्छ्रैष्ठ्यान्मा योषमित्युन्मुख्य कृष्णा-

जिनमभ्युक्ष्य निदधाति यदि पुरस्तादप्रास्तं भवति ।

यदि पुरस्तादप्रास्तं भवतीत्यनेन चात्वाले यत्कृष्णाजिनप्राप्तं तस्य पाक्षिकत्वं
सूच्यते । तेन यदि पुरस्तादप्रास्तं भवति तदैतन्निधानमिति अवगम्यते ।

सुमित्रा न इत्यभिप्रगाह्यानुपमज्जन्तौ सहशिरस्कौ स्नातोऽ-

न्योन्यस्य पृष्ठं प्रक्षालयतः प्रतीपमाप्नुवमानौ गाहेते ।

स्नानं द्विविधम्—आप्लव रूपमुपमज्जनरूपं चेति । तत्राऽऽप्लवरूपं स्नानं तु शरी-

प्रक्षालनमात्ररूपम् । उपमज्जनरूपं तु अप्स्वन्तर्धानात्मकम् । तत्रोपमज्जनरूपस्नान-

स्यात्र निषेधः । तेन शरीर उदकोत्क्षेपणमात्रेण स्नानं सिद्धं भवति । गृहस्थधर्मेणैव वि-
वक्ष्यति—सशिरवमज्जनमप्यु वर्जयेदिति । छाट्यायनद्राह्यायणव्रतैवाऽऽहतुः—अप-
उपस्पृश्य त्रिरस्युक्षेयमिति । सूत्रस्वरसतोऽपि उपमज्जनरूपं स्नानं प्रतिषिद्ध्याऽऽ-
हाऽऽप्युक्तानैर्गाहेते इति । यत्तत्र केचिदाहः—अनुपमज्जन्तामशोषयन्तावङ्गानि
स्नात इति, तत्तुच्छम् । अन्योन्यस्य पृष्ठं प्रक्षालयत इत्युत्तरमूलेण विरोधात् । प्रक्षालनं
शोधनं तस्य पृष्ठं स्वयं दुष्करत्वादन्येन कर्तव्ये कर्तृनियमार्थमिदं ननु धावनार्थं तस्ये-
च्छामासत्वात्, अनिच्छतोऽपि त्रिः पादौ प्रक्षालयेत्त्रिरात्मानमित्यादिस्मृतिप्राप्तत्वात्,
नवनौतदीक्षादिजन्मनोऽङ्गमलस्य शोध्यताया अत्रैव सर्वाणि दीक्षितव्यजनान्वप-
प्लावयन्त इति सूत्रेण मरदाजेन स्पष्टतयोक्तत्वात्, शुक्रादीक्षायै तपसो विमोचनी-
रिति मन्त्रलिङ्गाच्च । तस्माच्छोध्यन्त्येव सर्वाण्यङ्गानीत्येव युक्तम् । अत्राऽऽपस्तम्बेन
यद्दीक्ष इति मन्त्रत्रयस्य विनियोग उक्तः—यद्दीक्षे यत्तसा ऋषयो येन प्राणा
अच्यो लोका दधिरे तेज इन्द्रियं शुक्रादीक्षायै तपसो विमोचनीः, आपो विमोचनी-
मयि तेज इन्द्रियमिति त्रिरञ्जलिना विषिच्येति । शिरसीति शेषः । यथारूपमितर
इत्यनेनाविनियुक्तमन्त्राणामपि यथालिङ्गं विनियोगकर्तव्यतायामुक्तत्वादित्येऽयं विनि-
योगोऽस्माकमपि । उदकोत्क्षेपणमात्रेण सशिरस्कौ स्नात इति अभिप्रगह्यानुष्ठान-
ज्जनौ सहशिरस्कौ स्नात इत्येतस्य सूत्रस्यार्थः । प्रतीकमुद्रकप्रवाहामिमुखमाप्लावमानौ
नलं विलोडयेते इत्यर्थः । अन्तस्तपष्टम् ।

वि ते मुञ्चाभि रशना इति मेखलां यजमानो विस्त्रस्यते ।

अवभृथे विस्त्रस्यते विस्त्रस्य त्यजतीत्यर्थः । देवत्वस्त्विति मन्त्रान्तः ।

इमं विष्टयामीति योक्त्रप्राशं पत्नी ।

योक्त्रं पत्नीत्येव वक्तव्ये पाशशब्दाद्विस्त्रस्तपाशं योक्त्रं विमुञ्चति पत्नीत्यर्थः
सिध्यति ।

मेखलां योक्त्रं जालं दीक्षितवसने च प्रप्लाव्य सोमोप-

नहनं यजमानः परिधत्ते सोमपरिश्रयणं पत्नी ।

प्रप्लावनं(व्य) निमज्ज्य यजमान एवाधिकारात् । येन मितः सोम उपनह्यते तत्सो-
मोपनहनं, येनान्ततः पर्याणह्यते तत्सोमपरिश्रयणम् । अधिकारादुत्तरत्र पत्नीतिवच-
नाच्च पूर्वत्र यजमानस्य प्राप्तौ यस्मिन्काले सोमपरिश्रयणवस्त्रपरिधानं पत्न्यास्तस्मिन्नेव
काले सोमोपनहनवस्त्रपरिधानं यजमानस्यापीत्येतादृशार्थज्ञापनार्थम् ।

तावहतवाससावुदितः ।

तौ यजमानपत्नी(रन्यौ), एताभ्यामेव वासोभ्यामहतवाससावुदकप्रान्तप्रदेशं प्रत्याग-
च्छन्त इत्यर्थः ।

ते उदयनीयायामध्वर्यवे दत्तः ॥ १७ ॥

ते वाससी । अन्यत्पष्टम् ।

व्याख्यातमुन्नयनम् ।

उन्नेतर्वसीयो न उन्नयेत्यादिना होतृप्रथमान्यजमानप्रथमान्वोन्नयतीत्यन्तेन सूत्रेण व्याख्यातमुक्तम् ।

महीया ।

महीयाजप इत्यर्थः । प्रथमान्तः पाठ एव युक्तः । अपाम सोमममृता अमूमेत्यादिना महीयां जपन्त इत्यन्तेन सूत्रेण व्याख्यात उक्त इत्यर्थः । अत्राऽऽपस्तम्बेन यान्यपामित्यान्यप्रतीत्तान्यस्मि अनुणा अस्मिन्ननुणाः परस्मिन्नित्येतयोर्मन्त्रयोरपि महीयाजपोत्तरं जपे विनियोग उक्तः सोऽप्यस्माकमिष्टः ।

समिदभ्याधानम् ।

औदुम्बरीः समिधो धारयन्त इत्यनेन सूत्रेणैषोऽस्येभिषीमहीत्याहवनीये समिधोऽभ्यादैधतीत्येतेन सूत्रेण च व्याख्यातमुक्तमित्यर्थः । प्रतियुतो वरुणस्य पाश इत्यादिनोदकान्तं प्रत्यस्येत्येतदन्तं कर्मापि स्वपा संबन्धबोधनाद्भूयते । उन्नेतारं पुरस्कृत्वा प्रतीक्षमायन्ति परोगोष्ठे मार्जयन्त इत्येतत्कर्मणोऽप्यत्र ग्रहणं मध्यपातित्वात् ।

उपस्थानं च ।

अपो अन्वचारिषामित्युपतिष्ठन्त इत्यनेन सूत्रेण व्याख्यातमुक्तमित्यर्थः ।

अपरेण शालामुखीयमुपविश्य जुह्वां पञ्चगृहीतं गृहीत्वा कृष्णाजिनमुपस्थ आधाय मर्यान्द्र इन्द्रियं ज्यैष्ठ्यं श्रैष्ठ्यं दधात्विति जुहोति ।

चतुर्गृहीतेन सह शालामुखीये जुहोतीत्यर्थः । जुहोतिचोदितत्वादत्र स्वाहाकारः । इन्द्रो देवता लिङ्गात् ।

कृष्णाजिनं प्र वाऽऽपयते ।

प्र वाऽऽपयत इत्यत्राऽऽपयत इति पदच्छेदः । व्यवहिताश्चेति पाणिनिसूत्रेण मध्ये वाकारः । प्रापयते वेत्यन्वयः । शयनासनाद्यर्थं प्रापयते शयनासनाद्यर्थमुपयुज्यादित्यर्थः ।

सुगवधानं वा कुरुते ।

सुचामवधानं स्थापनं तस्मिन्कृष्णाजिने कुर्याद्वेत्यर्थः ।

हविषो वाऽथ पेषणम् ।

कुरुत इति पूर्वमूत्रादनुवर्तते । तस्मिन्कृष्णाजिने हविष्पेषणं वा कुरुते प्राकृतं
कृष्णाजिनं परित्यज्य ।

पुनर्दीक्षाया एवैनन्निधत्ते ।

पुनःशब्दात्स्वार्थेक्यं(वेयं)दीक्षा । अन्यत्स्पष्टम् ।

पुत्राय वैनद्ब्रह्मचारिणे वा दद्यात् ।

पुत्राय दीक्षाद्यर्थम् । ब्रह्मचारिणे शयनासनार्थम् ।

यदि पुरस्तादप्राप्तं भवति ।

यदि पुरस्तादप्राप्तं भवति तदैवेता होमाद्याः प्रतिपत्तयः ।

उदयनीयायां व्रतमुपैति ।

स्पष्टम् ।

अनूबन्ध्यावपाया* हुतायां दक्षिणस्यां वेदि-

श्रोण्यां परिश्रिते यजमानस्य केशश्म-

श्रूणि वापयतेऽत्र ददाति यद्दास्यन्भवति ।

रात्रावपीदं क्षौरं श्रौतत्वात् । अत्र ददातीत्यनेन पशुसंबन्धिदक्षिणात्वेनैव गोदानं
न वर्त्तेन । यद्दास्यन्भवतीत्यनेन द्रव्यजात्यनियमः सूच्यते हिरण्यं गौर्वासो वेति ।

व्याख्यातः स्वरुहृदयशूलो यूपोपस्थानं च ।

स्वरुशब्देन स्वरुसंबन्धि कर्म लक्षणयोच्यते । शृङ्गाणीवेच्छृङ्गिणामित्यादिना
हुत* स्वरुमुपतिष्ठत इत्यन्तेन पाशुबन्धिकयाजमानसूत्रेण व्याख्यातमुक्तम् । हृदयशूल-
शब्देनापि तत्संबन्धि कर्मोच्यते । हृदयशूलेन चरन्त्यस्पृशन्हत्वा शुगसीत्यादिनाऽपो
अन्वचारिषमित्युपतिष्ठन्त इत्यन्तेन पाशुबन्धिकाध्वर्यवसूत्रेण व्याख्यातमुक्तम् । यूपो-
पस्थानमाशासानः सुवीर्यमिति संस्थिते यूपमिति पाशुबन्धिकयाजमानसूत्रेण व्याख्या-
तमुक्तम् ।

मिथुनौ गावौ मैत्रावरुण्यामामिक्षायां ददाति ।

अत्र मिथुनगोरूपदक्षिणाया उक्तत्वान्मुख्यानूबन्ध्यायां मिथुनगोद्रव्यतो यद्दास्य-
न्भवतीत्यनेन मौल्याधिकं द्रव्यं देयमित्यार्थिकमिति लोकप्रसिद्धं च । स्पष्टः सूत्रस्यार्थः ।

सक्तुहोमे हूयमानेऽयं नो नभसा पुर इत्यग्निमुपतिष्ठते ।

हूयमान इति वर्तमाननिर्देशादध्वर्युणा सक्तुहोमे क्रियमाणे तस्मिन्नेव काल इदमु-
पस्थानम् । असन्निति मन्त्रान्तः ।

स त्वं नो नभसस्पत इति वायुं देवसस्फानेत्यादित्यम् ।

सक्तुहोमे हूयमान इत्यनुवर्तते । कुधीत्याद्यमन्त्रान्तः । स्वस्तिमित्यन्तिममन्त्रस्यान्तः ।

अनङ्वाहमनङ्गुहो वा हिरण्यमुदवसानीयायां ददाति ।

अनङ्वाहमनङ्गुहो वेत्यनेन संख्याविकल्पः । हिरण्यस्य समुच्चयः । उदवसानार्थे-
ष्टिरुदवसानीया तस्यामित्यर्थः ।

यथाशक्ति पूर्णाहुतौ ।

अनेन द्रव्यानियम उच्यते ।

अपवृत्ते षोडशिनः स्तोत्रे तमेवाश्वमश्वतरि वा दक्षिणां ददाति ॥१८॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

तमेवाश्वमित्यनेन यस्य स्तोत्रकाल उद्गातॄणां पुरस्ताद्धारणं विहितं तस्य दानं
बोध्यते । गर्दभाद्वडवायां जाता स्रगश्वतरी तां वा दक्षिणां दद्यात् ।

इत्योकोपाङ्गश्रीमदग्निष्टोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तवाजपेययाजिसर्वतोमुखया-

जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनुजगोपीनाथ-

दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्याषाढहिरण्यकेशिसू-

त्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-

शामिकायां ज्योत्स्नाव्याख्यायां वृत्तौ दशमप्र-

श्नस्य पञ्चमः पटलः ॥ ५ ॥

अथ दशमप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

दक्षिणां प्रतिग्रहीष्यन्प्रतिगृह्य वा सप्तदशकृत्वोऽपानिति ।

प्रतिग्रहीष्यन्निति भविष्यनिर्देशादादेव सप्तदशकृत्वोऽपाननम् । प्रतिगृह्येत्यने-
नानन्तरम् । अयं शाखान्तरीयः पक्षः । अधो वायोर्नयनमपाननम् ।

बर्हिषा प्रतीयाद्वा वाऽश्वं वा ।

बर्हिस्तृणमुष्टिः । गां दीयमानामश्वं वा दीयमानं ग्रासार्थेन तृणमुष्टिना गामश्वं वा
प्रतिगच्छेदित्यर्थः । बर्हिषा प्रतीयाद्वा वाऽश्वं वेतिब्राह्मणस्मरणार्थं वाकारद्वयम् ।

अन्नेन पुरुषम् ।

पुरुषो मनुष्यजातीयो दासो दासी वा । अत्राऽऽपस्तम्बेन हस्तिनं प्रत्यप्यन्नेनैव
प्रतिगमनमुक्तं तदप्यस्माकमिष्टम् । पुरुषग्रहणस्य हस्त्युपलक्षणत्वात् ।

गन्धेन च प्रियोद्येन च तल्पम् ।

गन्धः सुगन्धिद्रव्यं चन्दनमाल्यादि । प्रियोद्यं प्रियमाषणम् । चकारद्वयं गन्ध-
प्रियोद्ययोरेककालिकत्वं नतु क्रमिकसमुच्चयमात्रमितिज्ञापनार्थम् । तल्पशब्दः शास्त्रेषु
स्त्रियां प्रयुक्तो लक्षणया । स्त्रिया दानं वाजपेय एव । तत्र दासीनां दक्षिणात्वेन विहि-
तत्वात्, न तु दैवविवाहाविधिना दीयमानायाः कन्यायास्तस्या दक्षिणात्वेनादीयमान-
त्वात् । दक्षिणात्वेन दीयमानत्वं कन्याया नास्तीत्यत्र लिङ्गमृत्विजे प्रतिपादयेदिति-
धर्मसूत्रग्रन्थः प्रतिपादनशब्दः । अथ यदि दक्षिणामिः सह दत्ता स्यात्तां प्रतिगृह्णी-
यात्प्रजापतिः स्त्रियां यश इत्येताभिः षड्भिरनुच्छन्दसमिति बौधायनसूत्रे दक्षिणामिः
सह दत्ता स्यादिति प्रतिग्रहे मन्त्रान्तरविधानं च लिङ्गम् । एतेन वाजपेयसंबन्धिदा-
सीविषयक एवायं विधिर्नतु यज्ञतन्त्रान्तर्गतदैवविवाहप्रतिपाद्यकन्याप्रतिग्रहविषयकः ।
एतेन कन्याप्रतिग्रहमात्रविषयकत्वमेव कैश्चिदुक्तं तन्निरस्तं द्रष्टव्यम् ।

बर्हिः प्रत्युत्तिष्ठति बर्हिवै दक्षिणायाः प्रियं धाम

प्रियो दक्षिणाया भवत्येनं दक्षिणाऽऽगच्छति ।

बर्हिः प्रतिबर्हिर्दृष्टा प्रत्युत्तिष्ठति गौर्वाऽश्वो वा । अत्र हेतुभूतत्वेनार्थवादमाह—
बर्हिवै दक्षिणायाः प्रियं धामेत्यादिनैनं दक्षिणाऽऽगच्छतीत्यन्तेन । वैशब्दो हेतुवा-
चकक्ष्यर्थे । हि यस्मात्कारणाद्बर्हिर्गोरूपाया अश्वरूपाया वा दक्षिणायाः प्रियं धाम
प्रियं स्थानमतस्तास्मिन्प्रदत्ते दक्षिणाया गोरूपाया अश्वरूपाया वा प्रियो भवति ।
स्वस्मिन्प्रियत्वे संपन्न एनं प्रतिग्रहीतारं दक्षिणाऽऽगच्छति गोरूपा वाऽश्वरूपा वा
दक्षिणाऽनुकूला भवति न शृङ्गादिना गोरूपा दक्षिणा ताडितुं प्रवृत्ता भवति ।
अश्वो*लत्ताप्रहारदंशनादिना प्रकर्तुं प्रवृत्तो [न] भवतीत्यर्थवादार्थः । अत्रार्थवादप्रद-
र्शनं ज्ञानावश्यकत्वार्थम् । एतच्च गोरूपाश्वरूपदक्षिणाविषय एव नान्यत्र ।

देवा वै वरुणमयाजयन्स यस्यै यस्यै देवतायै दक्षि-
णामनयत्तामवलीनात्तेऽब्रुवन्व्यावृत्य प्रतिगृह्णाम तथा
नो दक्षिणा न व्लेष्यतीति ते व्यावृत्य प्रत्यगृ-
ह्णन्ततो वै तान्दक्षिणा नावलीनाद्य एवं विद्वान्वा-
वृत्य दक्षिणां प्रतिगृह्णाति नैनं दक्षिणा वलीनातीति ।

एतदर्थस्तु देवा ऋत्विग्भूताः सन्तो वै निश्चयेन वरुणमयाजयन्नीजितवन्त
आसन् । स वरुणो यस्यै यस्मा ऋत्विग्भूताय देवतापरपर्यायदेवाय दक्षिणां दत्त-
वास्तां देवतां दक्षिणाऽवलीनाद्धिसितवती । ततो देवाः परस्परं विचारं कृतवन्तो

व्यावृत्य प्रतिगृह्णामेति । आत्मनोऽन्यं प्रतिग्रहीतारमपदिश्य प्रतिग्रहो व्यावृत्य प्रतिग्रहः । एतदुक्तं भवति या या दक्षिणाद्रव्यस्य देवता तां तस्य प्रतिग्रहीत्रा वक्ष्यमाणैर्मन्त्रैरपदिश्य प्रतिग्रहः कर्तव्य इति तात्पर्यार्थः । तथा च ब्राह्मणम्—अग्नये हिरण्यमित्याह, आग्नेयं वै हिरण्यं स्वयैवैतदेवतया प्रतिगृह्णातीति । शेषार्थः सुगमः । एतस्यार्थवादस्य पाठोऽत्र ज्ञानावश्यकत्वार्थः ।

अर्थवादबोधितं व्यावृत्य प्रतिग्रहणं विधत्ते—

व्यावृत्य प्रतिग्रहणम् ।

व्यावृत्य प्रतिग्रहो व्याख्यातः प्रागेव ।

तान्त्रीणां दक्षिणानां दर्शयति ॥ १९ ॥

तान्त्रीणां यज्ञतन्त्रार्थानामेव दक्षिणानां देवा वै वरुणमयाजयन्नित्याद्युदाहृतश्रुतिः प्रतिग्रहप्रकारं व्यावृत्य प्रतिग्रहणं दर्शयतीत्यर्थः । अयाजयन्निति श्रुतावुपक्रमान्निमित्तभूताया दक्षिणाया व्यावृत्य प्रतिग्रहणम् । मन्त्राश्च तदर्थं एवेत्यभिप्रायवानाह— तान्त्रीणामिति ।

प्रतिग्रहमन्त्रानाह—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां प्रतिगृह्णामि राजा त्वा वरुणो नयतु देवि दक्षिणेऽग्नये हिरण्यं तेनामृतत्वमश्न्यां वयो दात्रे भूयान्मयो मह्यमस्तु प्रतिग्रहीत्रे क इदं कस्मा अदात्कामः कामाय कामो दाता कामः प्रतिग्रहीता कामः समुद्रमाविश कामेन त्वा प्रतिगृह्णामि कामैतत्त एषा ते काम दक्षिणोत्तानस्त्वाऽऽङ्गीरसः प्रतिगृह्णातु सोमाय वासो आस्त्वाऽऽकृन्तन्नपसोऽतन्वत वरूत्र योऽवयन्नवधियो अपृच्छत रुद्राय गां वरुणायाश्वं प्रजापतये पुरुषं मनवे तल्पं त्वष्ट्रेऽजां पूष्णेऽर्विं निर्ऋत्या अश्वतरगर्दभौ हिमवतो हस्तिनं गन्धर्वाप्सराभ्यः स्रगलंकरणे विश्वेभ्यो देवेभ्यो धान्यं वाचेऽन्नं ब्रह्मण ओदनः समुद्रायाप उत्तानायाऽऽङ्गीरसायानो वैश्वानराय रथं वैश्वानरः प्रत्नथा नाकमारुहदिवः पृष्ठं भन्दमानः सुमन्माभिः ॥ पूर्ववज्जनयज्जन्तवे धनः समानमज्मा परियाति जागृविरिति वैश्वानर्यर्चा रथं प्रतिगृह्णाति ।

वयो दात्र इत्यनन्तरं भूयानितिपदं सौत्रमधिकं, तद्रहितपाठोऽनेन विकल्पते । गृह्णात्वित्यन्तो हिरण्यस्य मन्त्रः । आस्त्वाऽऽकृन्तन्नपसोऽतन्वत वरूत्र योऽवयन्नवधियो

अपृच्छतेतिसौत्रमन्त्रान्ते तेनामृतत्वमश्यामित्यनुषज्यते । छिक्कानुसारं गैतेषां मन्त्राणां प्रतिग्रहे विनियोगः । एतेष्वप्यनुषङ्गः साम्यात् । तत्र तेन तथेति यथार्थमूहः कार्यः । यद्यजो दीयते यस्मिन्कर्मणि तत्र त्वष्ट्रेऽजामित्यूहः कार्यः । गर्दमाश्वतरयोर्व्यस्तयोर्दाने तु निर्ऋत्या अश्वतरं निर्ऋत्यै गर्दभमित्येवं मन्त्रः । स्रगलंकरणयोर्व्यस्तयोर्दाने तु गन्धर्वेभ्यः स्रजमप्सराम्योऽलंकरणमिति भवति । घान्यं ग्रीहियवादि । अन्नमदनीयं मध्वाज्यादि नत्वोदनः । तस्य पृथगुपादानात् । रथे वैश्वानर्यर्चा समुच्चयः । अप्राणद्रव्यस्योत्तानस्त्वाऽऽङ्गीरसः प्रतिगृह्णात्वित्येव मन्त्रः । तथा च श्रुतिः—तस्य वा उत्तानस्याऽऽङ्गीरसस्याप्राणत्प्रतिजग्रहृष इत्युपक्रम्य य एवं विद्वानप्राणत्प्रतिगृह्णाति अथ योऽविद्वान्प्रतिगृह्णाति अष्टमस्येन्द्रियस्यापक्रामतीत्युपसंहृत्य यद्वा इदं किंचेत्यारभ्यानयैवैनत्प्रतिगृह्णाति नैनं हिनस्तीत्यन्तया श्रुत्या, उत्तानस्त्वाऽऽङ्गीरसः प्रतिगृह्णात्वित्यप्राणिद्रव्यप्रतिग्रहमन्त्रो विहितः । अत्राऽऽपस्तम्बोऽपि—यत्किंचाप्राणत्तत्सर्वमुत्तानस्त्वाऽऽङ्गीरसः प्रतिगृह्णीयाद्यद्वाऽनाम्नातमन्त्रमिति । अस्यार्थः—यत्किंचान्यदप्राणिद्रव्यं तदनेनैव प्रतिगृह्णीयात्, यदनाम्नातमन्त्रं वा स्यात्, आम्नातमन्त्रं हिरण्यादि तु तत्तन्मन्त्रेणैवेत्यर्थः ।

सर्वेषां सावित्रमेकैकस्याऽऽदितो दधाति

तेनामृतत्वमश्यामित्यनुषङ्गमन्ततः ॥ २० ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

सर्वत्र पुरस्तात्सावित्रः । देवस्य सवितुरित्यादिर्दक्षिण इत्यन्तः सावित्रो मन्त्रः । तं दधाति योजयति । तेनामृतत्वमश्यामित्यादिः (देः) प्रतिगृह्णात्वित्यन्तस्य मन्त्रस्यानुषङ्गमन्ततः । अग्रये हिरण्यं सोमाय वासो ग्रास्त्वाऽकृन्तन्नपसोऽतन्वत वरूत्र योऽवयन्नवधियो अपृच्छत रुद्राय गां वरुणायाश्वं प्रजापतये पुरुषं मनवे तरुं त्वष्ट्रेऽजां पूष्णेऽर्विं निर्ऋत्या अश्वतरगर्दभौ हिमवतो हस्तिनं गन्धर्वाप्सराम्यः स्रगलंकरणे विश्वेभ्यो देवेभ्यो घान्यं वाचेऽन्नं ब्रह्मण ओदनं समुद्रायाप उत्तानायाऽऽङ्गीरसायानो वैश्वानराय रथं वैश्वानरः प्रतनथा नाकमारुहद्विवः पृष्ठं मन्दमानः सुमन्मभिः स पूर्ववज्जनयज्जन्तवे धनं समानमज्मा परियाति जागृविरित्येते मुख्याः प्रतिग्रहमन्त्रांशाः । एतेषां सर्वेषां पुरस्तात्सावित्रः । तेनामृतत्वमश्यामित्युत्तरानुषङ्गः । उपरिष्ठादनुषङ्गनीयस्य भागस्यान्वाधिरिति संज्ञा कृताऽऽपस्तम्बेन—सर्वत्र पुरस्तात्सावित्र उपरिष्ठादन्वाधिरिति । प्रथमवद्वितीयादिमन्त्रेष्वपि देवस्य त्वेत्यादिर्दक्षिण इत्यन्तः सावित्रो मन्त्रः पुरस्तादनुषज्यते । तेनामृतत्वमश्यामिति मन्त्रस्यानुषङ्गमन्तत उपरिष्ठादित्यर्थः

अनु पश्चान्मुख्यः प्रतिग्रहमन्त्रांश आधीयते योज्यत इत्यन्वाधिरिति । वाससि विशेष-
माहाऽऽपस्तम्बः—भास्वाऽकृन्तन्नपसस्त्वाऽतन्वत वरूत्र यस्त्वा वयमित्येतद्वासस्यनुष-
जति पुरस्ताद्देवतादिति । वाससि परस्तात्सावित्रस्य पुरस्ताच्च सोमशब्दस्यैतदनुषज-
तीत्यर्थः । तेनापृच्छतेत्यनन्तरमनुषङ्गोऽस्मत्सूत्रेऽपि भवति । इदमुपलक्षणं, तेन जागृ-
विरित्यनन्तरं तेनामृतस्वमित्यनुषज्यते ।

इत्योकीपाहश्रीमदग्निप्रोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तवाजपेययाजिसर्वतोमुखया-

जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनूजगोपीनाथ-

दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्यांषाढहिरण्यकेशि-
सू-

ब्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-

शामिकायां ज्योत्स्नाव्याख्यायां द्वितीया दशमप-

श्चस्य षष्ठः पटलः ॥ ६ ॥

अथ दशमप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

अथानन्तरपटलेन चतुर्होतृणां काम्यनैमित्तिकान्प्रयोगान्वक्ष्यंस्तदध्ययनव्रतमपि प्रस-

ङ्गादाह—

संवत्सरं चतुर्णामेको नाश्नीयादिति

चतुर्होतृणामुपयोगव्रतं भवति ।

चतुर्णामेकपङ्क्तौ भुञ्जानानामन्यतमः संवत्सरं नाश्नीयादिति यद्व्रतं तच्चतुर्होतृणामु-
पयोगोऽध्ययनं तदर्थं भवति । उपयोगोऽध्ययनमेव । तथा चाऽऽपस्तम्बः—संवत्सरं
चतुर्णामेको नाश्नीयात्तद्व्रतमिति विज्ञायते चतुर्होतृणामनुब्रुवाणस्येति । एतद्व्रतं चतु-
र्होतृननुब्रुवाणस्याधीयमानस्य विज्ञायते । अत्र विशेषमाहाऽऽपस्तम्बः—एष वा
अनाहिताग्नेरिष्टिर्यच्चतुर्होतार इति । अस्यार्थः—इष्टिर्यज्ञः । एतदुक्तं भवति श्रौता
अप्येते चतुर्होतृप्रयोगा अनाहिताग्नेरपि भवन्तीति । तत्राऽऽहिताग्नेराहवनीयेऽनाहि-
ताग्नेरौपासने ।

यः कामयेत बहु स्यां प्रजायेतेति सोऽरण्यं परेत्य

दर्भस्तम्बे दशहोतारमूनया पूर्णया वा स्नुचा जुहुयात् ।

बहु सर्वेषां मध्ये बहु धनेन विद्यया वा यथा स्यामिति प्रजायेत बह्व्यः प्रजाश्च
जायेत जायेयुरिति च य एवं कामद्वयं कामयेत सोऽरण्यं परेत्य गत्वानया पूर्णया
वा स्नुचा जुहुयात् । आहवनीय आहिताग्नेरनाहिताग्नेरौपासने ।

कामान्तरमाह—

यः प्रजया पशुभिर्नैव प्रभवेद्वरासिं परिधाय
तप्तं पिबन्द्वादश रात्रीरधः शयीत द्वादश्यां
प्रातः प्राहुदेत्य प्राण्यापान्याप्राणन्दशहोतारं
व्याख्यायेन्द्रं गच्छ स्वाहेत्यपास्यात् ।

यः प्रजया पशुभिर्नैव प्रभवेत्समर्थो नैव मवेत्सः । प्रजापत्योः कामयोः समुच्चयोऽत्र ।
तस्येदं पुरश्चरणं, वरासिः स्थूला शाष्टिः । तप्तमित्यत्रोदकमित्येव शेषः । स्पष्टमेवापठ-
दापस्तम्बः । अधो भूमावेव न मञ्चादौ । असमाप्ते व्रते द्वादश्या रात्र्याः प्रातः साग्निः
प्राङ्मुख उदेत्य होमदेशं गत्वा प्राण्यापान्य, ऊर्ध्वं वायोर्नयनं प्राणनम् । अधो वायो-
र्नयनमपाननम् । पुनरप्राणश्वासगत्यजन्दशहोतारं व्याख्याय वाक्पशः पठित्वेन्द्राय
स्वाहेत्यनेन मन्त्रेणापान्याच्छ्वासमुत्सृजेदित्यर्थः ।

देवानां पत्नीभिः पुत्रकामो यजेत संवत्सरम् ।

सेनेन्द्रस्येत्यनुवाकगतमन्त्रप्रतिपाद्या देवानां पत्न्यस्ताभिः संवत्सरं पुत्रकामो यजेत ।
एतैर्मन्त्रैः संवत्सरं प्रतिदिनं जुहुयादित्यर्थः ।

चतुर्भिर्यजुर्भिरन्तरा त्वष्टारं देवानां च पत्नीभिः पुत्रकामेण
होतव्यं संवत्सरं चेन्न जायेत तदनादृत्य चतुर्होत्रा याजयेत् ।

संवत्सरशब्दस्योभयत्रान्वयः । उभयत्र पुत्रकामपदोपादानात् । तेन चतुर्भिरित्या-
दिकं भिन्नमेव कर्म दर्शपूर्णमासयोः पत्नीसंयाजेषु । सेनेन्द्रस्येत्यादिभिश्चतुर्भिश्चतुर्भि-
रन्तरा त्वष्टारं त्वष्टरीष्टे पर्वणि पर्वणि चत्वारि चत्वारि यजुषि गणयित्वा जुहुयात् ।
वाक्यानां समाप्तौ पुनरादित आरभ्य प्रयोगः । पुत्रकामेणानेन प्रकारेण होतव्यम् ।
जुहोतिशब्दं परित्यज्य यजतिशब्दप्रयोगः संकल्पवाक्ये यजिषातोः प्रयोगाय । तेन
संकल्पवाक्यं होष्यामीत्येवमेव(?) प्रयोज्यम् । यदि संवत्सरान्न जायेत पुत्रकामना ततः
परममुं विधिमनादृत्य चतुर्होत्रैव याजयेत् । तत्प्रयोगपरिसमापनाय चतुर्होत्रा याजनम् ।

राजानमपरुद्धं सङ्ग्रामे संयत्ते खिलेऽच्छदिर्दर्शं
चतुर्गृहीतेनाऽऽज्येन चतुर्होत्रा पूर्वामाहुतिं जुहोति
ग्रहेणोत्तरामपि वा चतुर्होतारं मनसाऽनुवृत्त्य
पूर्वेण ग्रहेणार्थं जुहोत्यर्थमुत्तरेण यत्तत्र विन्देर-
स्ततो दक्षिणा स्थाच्छतमेके समामनन्ति ।

अपरुद्धं शत्रुभिर्विष्टितं सङ्ग्रामे संयत्ते प्रवृत्ते सति खिल आवृत्तेऽच्छदिर्दर्शं यत्र
गृहच्छर्दीषि न दृश्यन्त एतादृशे देशे चतुर्होत्रा पूर्वामाहुतिं जुहोति ग्रहेणोत्तरामि-

त्येतद्विधिविषयेऽपि वेत्यनेन प्रकारान्तरं विधीयते । अत्र विशेष इयान्, चतुर्होतुर्मन-
साऽनुद्रवणं पूर्वेण ग्रहेण ग्रहभागेण वाचस्पते वाचो वार्येण संभृततमेनाऽऽयक्ष्यसे
यजमानाय वार्यमित्येतावान्ग्रहस्य पूर्वा भागः । आसुवस्करस्मै वाचस्पतिः सोमं
पिबति जजनदिन्द्रमिन्द्रियाय स्वाहेत्युत्तरो ग्रहस्य भागः । पूर्वभागान्तेऽपि जुहोतिचोदि-
तत्वात्स्वाहाकारः प्रयोज्यः । उत्तरत्र पठित एव । अर्धमित्युभयत्राऽऽज्यस्येति शेषः ।
सङ्ग्रामं जित्वा यत्तत्र धनं लभेरंस्ततोऽपकृष्य दक्षिणा देया । शतमेव देयमित्येक
आचार्या वदन्तीत्यर्थः ।

चतुर्होत्रा याजयेत्प्रजाकामम् ।

याजयेदित्यन्तर्भावितो णिच् । तेन प्रजाकामो यजेदित्यर्थो भवति । यजिधातुप्रयो-
जनं पूर्ववत् ।

तस्य स एव होमकल्पः ।

खिलेऽच्छदिर्दर्श इत्यारभ्यार्धमुत्तरेणेत्यन्तः ।

अत्र विशेषमाह—

वरो दक्षिणा ।

यत्तत्र विन्देरंस्ततो दक्षिणा स्याच्छतमेके समामनन्तीत्यस्य बाधः ।

पञ्चहोत्रा याजयेत्पशुकामम् ।

पूर्वषड्याख्यानम् ।

चतुर्गृहीतेनाऽऽज्येन पञ्चहोत्रा पूर्वमाहुतिं
जुहोति ग्रहेणोत्तरामपि वा पञ्चहोतारमनु-
द्रुत्य पूर्वेण ग्रहेणार्धं जुहोत्यर्धमुत्तरेण ।

पूर्ववदेव व्याख्या ।

दक्षिणायामत्र विशेषमाह—

तस्यैताश्चतस्रो दक्षिणा अश्वो हिरण्यं वासो गौः ।

तस्य पञ्चहोतृहोमस्य ।

अन्यमपि प्रकारमाह—

भ्रातृव्यवन्तं चादक्षिणेन होमग्रहाभ्यां सप्तहोत्रा याजयेत् ।

होमः सप्तहोतृहोमः । पूर्वेण ग्रहेणार्धं जुहोत्यर्धमुत्तरेणेत्येतौ विधी होमग्रहशब्दे-
नोच्येते । अदक्षिणेनेति सप्तहोतृविशेषणम् ।

प्रकारान्तरमाह—

यो यज्ञस्यानुसंस्थां पापीयान्स्याच्चतुर्गृहीतेनाऽऽज्येन
सप्तहोत्रा पूर्वामाहुतिं जुहोति ग्रहेणोत्तराम् ॥ २१ ॥

यो यजमानो यज्ञस्य संस्थां समाप्तिमनु समाप्तौ सत्यामेव पापीयान्द्वेष्यः स्यादिति
कामयेत स चतुर्गृहीतेनाऽऽज्येनेत्यादि ।

व्याख्याताः क्रतुसंयुक्ताः ।

अग्निमादधानो दशहोत्रारणिमवदध्यात् । तेनैवोद्भूत्याग्निहोत्रं जुहुयात्, हवि-
निर्वप्यन्दशहोतारं व्याचक्षीत, सामिधेनीरनुवक्ष्यन्दशहोतारं व्याचक्षीत, दशहोतारं
पुरस्तात्सामिधेनीनां व्याचक्षीत, बहिष्पवमाने दशहोतारं व्याचक्षीत, माध्यादिने
पवमाने चतुर्होतारम् । आर्भवे पवमाने पञ्चहोतारं पितृयज्ञे षड्दोतारं यज्ञायज्ञियस्य
स्तोत्रे सप्तहोतारमित्येवमादिभिर्विधिभिस्तत्तत्प्रकरणे उक्तास्ते तत्तत्प्रकरणे व्याख्याता
उक्ता इत्यर्थः ।

अभिचरन्दशहोतारं जुहुयात्स्वकृत इरिणे प्रदरे वां फडिति वषट्-
करोति यं ब्राह्मणं विद्यां विद्वांसं यशो न छेत्सोऽरण्यं परेत्य
दर्भस्तम्बमुद्ग्रथ्य ब्राह्मणं दक्षिणतो निषाद्योच्चैश्चतुर्होतृन्व्याच-
क्षीत सग्रहान्सस्वाहाकारान्ससंभारयजुष्कान्सपत्नीकान्सप्रतिग्र-
हणमन्त्रानपि वा चतुर्होतृनेव यो ब्राह्मणो दक्षिणत आस्ते वरं तस्मै
दद्याद्यदेवैनं तत्र यश ऋच्छति तद्वरुणोऽवरुन्ध इति विज्ञायते ।

अभिचारः शत्रुमारणार्थकं कर्मोच्यते । इरिणमुखरो देशस्तत्स्वयं कृतं भवति न
पुरुषप्रयत्नकृतम् । प्रदरो भूमिच्छिद्रम् । फडिति वषट्करोति । फडित्येव पाठो न
तु वडिति । यद्वाचः क्रूरं तेन वषट्करोतीति श्रुतेः । वाचः क्रूराण्यारण्यकश्रुत्या
प्रदर्शितानि-खट्फट्, जहि च्छिन्धि भिन्धि हन्धि कट्, इति वाचः क्रूराणीति ।
फडिति सर्ववाचः क्रूराणामुपलक्षणम् । एतेषामन्यतमेन वषट्करोति स्वाहाकारस्थाने
खडाद्यन्यतमेन शब्देन जुहोतीत्यर्थः । अमुमर्थं स्पष्टमाहाऽऽपस्तम्बः—यद्वाचः क्रूरं
तेन वषट्करोति वाच एवैनं क्रूरेण प्रवृश्चति ताजगार्तिमार्छीतीति विज्ञायत इति । ब्राह्मण-
ग्रहणात्क्षत्रियवैश्ययोर्नायं विधिः । विद्या वेदः । यशः श्रोत्रियत्वख्यातिः । एते उभे
विद्वांसं प्रति न ऋच्छेन्न प्राप्नुत इत्यर्थः । स विद्वानुद्ग्रथ्य वद्ध्वा दक्षिणतो दर्भस्त-
म्बस्य यं कंचन ब्राह्मणं निषाद्योपवेश्य, उच्चैः, यजुर्वेदेनोपाश्रितिप्राप्तस्योपांशुत्वस्या-
नेन बाधः । अत्रोच्चैरिति विधानादन्यत्र नेदम् । चतुर्होतृन्दशहोतृसप्तहोतृषड्दोतृपञ्च-
होतृचतुर्होतृन्व्याचक्षीत वाक्यशः पठेत् । यदेवैषु चतुर्धा होतारस्तेन चतुर्होतारः, तस्मा-

चतुर्होतार उच्यन्ते तच्चतुर्होतृणां चतुर्होतृत्वमित्यादिषु बह्वोषु श्रुतिषु सर्वेषां चतुर्हो-
तृपदप्रवृत्तिः प्रदर्शिता । कथंभूतांश्चतुर्होतृन्, वाचस्पते विधे नामन्, सोमः सोमस्य
पुरोगाः, वाचस्पते वाचो वीर्येण, वाचस्पतेऽच्छिद्रया वाचा, वाचस्पते ह्यद्विधे नामन्,
इत्येवमादयो ग्रहास्तत्सहितान् । व्याख्याने स्वाहाकाराप्राप्तौ सस्वाहाकारानिति ।
अग्निर्यजुर्भिरित्यनुवाकोपात्ता मन्त्राः संभारयजूंषि तत्सहितान् । सेनेन्द्रस्येत्यनुवाको-
पात्ताः पत्न्यस्तत्सहितान्देवस्य त्वेत्यनुवाकोपात्ता मन्त्राः प्रतिग्रहणसंज्ञका मन्त्रास्तत्स-
हितान् । प्रतिग्रहणमन्त्राः सानुवङ्गा द्रष्टव्याः । अपि वा चतुर्होतृनेव नैते ग्रहस्वाहा-
कारसंभारयजुःपत्नीप्रतिग्रहणमन्त्रा इत्यर्थः । यो ब्राह्मणो दक्षिणत आस्ते वरं तस्मै
दद्यात् । चतुर्वर्षा गौर्वरः । यदेवैनं तत्र यश ऋच्छति यदभीप्सितं यश ऋच्छती-
च्छति तद्यशो वरुणो ददातीत्यर्थः । विज्ञायते श्रुतिरिति शेषः ।

यद्येनमार्त्विज्याद्वृतं सन्तं निर्हरेन्नाग्नीध्रे जुहुयाद्-
शहोतारं चतुर्गृहीतेनाऽऽज्येन नवगृहीतेनेत्येकेषां पुर-
स्तात्पत्यङ्गतिष्ठन्प्रतिलोमं विग्राहं प्राणानेवास्योपदा-
सयति यद्येनं पुनरुपशिक्षेयुराग्नीध्र एव जुहुयाद्दश-
होतारं चतुर्गृहीतेनाऽऽज्येन नवगृहीतेनेत्येकेषां पश्चा-
त्प्राङ्गसीनोऽनुलोममविग्राहं प्राणानेवास्यै कल्पयति ।

यद्येनं पुरुषमार्त्विज्ये वृतं सन्तमसति दोषे ततो अंशयेयुर्यजमानर्किकरास्तदाऽसौ
तं जिघांसुमाग्नीध्रे दशहोतारमेव जुहुयात् । उत्तमादारभ्य प्रतिपदं यजुषामनुद्रवणं
प्रतिलोमता, यजूंषि यजुष्यवसायानुद्रवणं विग्राहः । उपदासः क्षपणं, पुनरार्त्विज्ये
स्थापनमुपशिक्षणम् । यथाधीतो दशहोताऽनुलोममविग्राहं च भवति ।

प्रायश्चित्ती वाग्घोतेत्यृतुमुख ऋतुमुखे षड्होतारं जुहुयात् ।

प्रायश्चित्तशब्देन शुद्धिरत्रोपलक्ष्यते । शुद्धीच्छावान्पुरुषो वाग्घोतेति षड्होतारमृतु-
मुख ऋत्वादौ । वीप्सया यावत्संवत्सरं सामर्थ्यात् ।

यः कामयेत बहोर्भूयान्स्यामिति स दशहोतारं प्रयुञ्जीत ।

बहोर्भूयान्प्रजापश्चादिवहोर्बहुतरः प्रयुञ्जीत जुहुयात् । प्रयोगोऽत्र होम एव चतु-
र्गृहीतेनाऽऽज्येन ।

यः कामयेत वीरो म आजयेतेति स चतुर्होतारम् ।

वीरः सत्पुत्रः ।

यः कामयेत पशुमान्स्यामिति स पञ्चहोतारम् ।

पशवो गवाश्चादयः ।

यः कामयेतर्तवो मे कल्पेरन्निति स षड्होतारम् ।

ऋतवो मे कल्पेरन्त्वं स्वं गुणं पोषयन्तः शिवा गच्छन्तिवत्यर्थः ।

यः कामयेत सोमपः सोमयाजी स्यामा मे

सोमपः सोमयाजी जायेतेति स सप्तहोतारम् ।

सोमयाजी जायेतेति धातुसंवन्धे प्रत्यया इति भविष्यदर्थे भूतवत्प्रत्ययः । सोमे-
ज्यावत्सोमपानस्यापि पुरुषार्थत्वात्पृथक्सोमपवचनम् । अत एवोक्तं शास्त्रेषु तावेवासौमे
सोमपीधं प्रयच्छत इति । स सोमं पातुमर्हतीत्यादि ।

यः कामयेत प्रियः स्यामिति यं वा कामयेत प्रियः स्यादिति

तस्मा एतं स्थागरमलंकारं कल्पयित्वा दशहोतारं दक्षिणतः

पञ्चहोतारं पश्चात्षड्होतारमुत्तरतः सप्तहोतारमुपरिष्ठात्संभारैश्च

पत्निभिश्च मुखेऽलंकृत्यास्यार्थं ब्रजेत्प्रियो हव भवति ।

स्वयमन्यं प्रति प्रियः स्यामिति मन्येत, अन्यं वा पुरुषं प्रति यः कामयेत स मह्यं
प्रियः स्यादिति तस्मै, एतं स्थागरं स्थागरारूपेण द्रव्येण कृतमनुलेपनाद्यर्थमलंकारं
स्थापयित्वा तस्य प्रागादिदिक्षु तदभिमुखं स्थितो दशहोत्रादीन्वाक्यशः पठित्वा,
एतादृशेन विधिना तेन संस्कृतेन संस्कृतेनाग्निर्यजुर्मिरित्येतैः संभारैः संभारसंज्ञकैर्मन्त्रैः
सेनेन्द्रस्येत्येतैः पत्नीसंज्ञकैर्मन्त्रैश्च मुखे पुण्ड्रकादिरूपमलंकारं कृत्वाऽस्य वशीयस्यार्थं
स्थानमाब्रजेत् । स्वयं परो वा यः पर इष्यते स्थानं गतस्य प्रियो भवति । उहशब्दो
निश्चयार्थः ।

तेषां ये होमार्थे श्रूयन्ते सग्रहाः सस्वाहाकारास्ते

प्रयुज्येरन्ये त्वहोमार्थेऽग्रहा अस्वाहाकारास्ते ।

अथ प्रकृताप्रकृतविषयाणां चतुर्होतॄणां सामान्यव्याख्या क्रियते सूत्रकृतैव । तेषां
चतुर्होतॄणां मध्ये ये चतुर्होतारो यत्र चतुर्होतारो होमार्थे होमनिमित्तत्वेन श्रूयन्ते सस्वा-
हाकारास्ते तत्र प्रयुज्येरन् । अहोमार्थे ये श्रूयन्ते तेऽग्रहा अस्वाहाकारा ग्रहरहिताः
स्वाहाकारारहिताश्च ते तत्र प्रयुज्येरन् । अहोमार्थत्वेनास्वाहाकारत्वे सिद्धेऽपि वचनं
चातुर्होत्रीयोपधाने विनियोगे मन्त्रान्ते स्वाहाकारपाठेऽपि चातुर्होत्रचयनेऽपि चतुर्हो-
तॄणां मुख्यतयैव विनियोगात्स्वाहाकारपाठोऽपि मा शङ्कीति वचनम् ।

ये जपा ये याजमानास्तेऽपि क्रतुसंयुक्ताः ।

जपा जपार्था याजमाना यजमानप्रयोज्या जपानामध्वर्यादिप्रयोज्यत्वं यजमानप्र-
योज्यत्वं चेति । याजमानानां तु यजमानप्रयोज्यत्वमेवेति धर्मभेदं प्रदर्शयितुं यच्छब्द-
द्वयम् ।

त आहिताग्नेरुभयोरक्तुसंयुक्ता भवन्ति ॥ २२ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

तेषां चतुर्होतृणां मध्ये ये विहारसंयुक्तास्त आहिताग्नेर्यथा दर्शपूर्णमासावालभमान-
श्चतुर्होतारमित्यादिषु । ये त्वक्तुसंयुक्ता यः कामयेत प्रजायेयेति यं ब्राह्मणं विद्यां
विद्वान्शंसं यशो नर्छेदित्यादिषु दशहोत्रादयस्त उभयोराहिताग्नेरनाहिताग्नेश्च भवन्ति ।
तत्राऽऽहिताग्नेराहवनीय औपासने वा कर्मव्यवस्थया होमः । अनाहिताग्नेरौपासन
एव सर्वाणि । आपस्तम्बेनान्योऽपि विशेष उक्तः—सप्तहोत्रा यज्ञविभ्रष्टं याजयेच्च-
तुर्गृहीतेनाऽऽन्येनार्थं वा पूर्वेण ग्रहेणार्धमुत्तरेणेति । तत्र यज्ञविभ्रष्टं विध्यपराधप्रश्ने
वक्ष्यति—उपक्रम्याशक्नुवन् यज्ञविभ्रष्ट इति । तत्रेष्टिपशुविभ्रष्टस्येष्टिरेव प्रायश्चित्तं यो
यज्ञविभ्रष्टः स्यादिति । सोमविभ्रष्टस्य तु सोम एव । वक्ष्यति च सप्तदशप्रश्ने सप्तद-
शेनाग्निष्टुता यज्ञविभ्रष्ट इति । अयं तु दर्विहोमत्वसामान्यादग्निहोत्रविभ्रष्टस्य भवति ।
अर्वाक्चतुरहविर्भेषात् । ततः परं तु तन्तुमत्युक्ता । पिण्डपितृयज्ञभेषपार्वणपाक-
यज्ञभेषे चायमेव विधिर्द्रष्टव्यः ।

इत्योकोपाहश्रीमदग्निष्टोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तवाजपेययाजिसर्वतोमुखया-

जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनूजगोपीनाथ-

दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्याषाढहिरण्यकेशिसू-

त्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-

शामिकायां ज्योत्स्नाव्यायां वृत्तौ दशमप्र-

श्नस्य सप्तमः पटलः ॥ ७ ॥

अथ दशमप्रश्नेऽष्टमः पटलः ।

वासिष्ठो ब्रह्मा ज्योतिष्टोमे ।

वासिष्ठो वासिष्ठगोत्रोत्पन्नो ज्योतिष्टोमे ब्रह्मा भवति । एतेनाऽऽधानेष्टिपशु-
बन्धेषु वासिष्ठत्वस्यानियमः । देवभूतपितृभूतत्विक्स्वीकारेऽपि आधानादाववासिष्ठ-
ब्रह्मस्वीकारे ज्योतिष्टोमाद्यर्थमन्यो वासिष्ठः स्वीकार्य इति । य आधानादौ स्वीकृतः
स स एव ज्योतिष्टोमादिष्विति नियमो न । श्रुतिरपि सोमप्रकरणे—तस्माद्वासिष्ठो ब्रह्मा
कार्य इति । तत्रैकार्षेया वासिष्ठा अन्यत्रोपमन्युपराशरकुण्डिनेभ्य इतिप्रवरसूत्रोपात्तो
मुख्यो वासिष्ठस्तदपत्यभूता उपमन्युपराशरकुण्डिनाश्चात्र गृह्यन्ते । तदपत्यत्वात्तत्संज्ञया

प्रवरैक्याच्च तेऽपि वासिष्ठा एव । ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मेति दर्शपूर्णमासयोर्विहितं तत्प्रकृतीना-
मिष्टिपशुबन्धानां च तथैव । ब्रह्मिष्ठ एव वासिष्ठो भवतीति केचित् । वस्तुतो ज्योति-
ष्टोम इति वचनाज्ज्योतिष्टोम एव वासिष्ठत्वनियमः, अन्यत्रानियम इति यदुक्तं
तदेव समीचीनम् ।

ओ वा कश्चित्स्तोमभागानधीयात् ।

यः कश्चनान्योऽपि स्तोमभागान्श्मिरसि क्षयाय त्वा क्षयं जिन्वेत्यादीनि यजूंषि
सार्धं सविनियोगं च यो वेद स ब्रह्मा स्यादित्यर्थः । अत एवाऽऽपस्तम्बेन विद्यादि-
त्युक्तम् ।

अन्योन्यस्मै वा ऋत्विजो यज्ञसंप्रदायं चरन्ति ।

अन्योन्यस्मा अन्योन्यं परस्परमृत्विजो यस्य यस्य यच्छास्त्रं होतृणां याजुषहौत्र-
प्रतिपादकशास्त्रमनुक्तस्थलप्रवृत्ताश्वलायनशास्त्रं चाध्वर्यूणामाध्वर्यवप्रतिपादकं शास्त्रमुद्गा-
तृणामौद्गात्रप्रतिपादकं शास्त्रमनुसृत्य परस्परं विरोधं न्यायतः परित्यज्य यज्ञस्य यः
संप्रदायो यज्ञसंबन्धी यः संप्रदायोऽनुष्ठानमर्यादा तां यथा चरन्ति ऋत्विजस्तथा
प्रवर्तको वा ब्रह्मा भवेत्तत्त्वमूत्रपरिज्ञाता वा ब्रह्मा भवेदित्यर्थः ।

यावद्वाऽऽर्त्विज्यं क्रियते होतृष्वेव तावद्यज्ञो भवति ।

यावदित्यनेन होतृविषयकं कात्स्न्यमुच्यते । ऋचा, ऋग्वेदेन ऋग्वेदशेषेण च
होतृविषयकं कृत्स्नं यावत्कर्म तावता कर्मणा होतृविषयको यज्ञः संपन्नो भवति ।
अथवा यावत्पर्यन्तमृग्वेदेन जायमानमार्त्विज्यकर्म तावत्पर्यन्तं होतृष्वेव यज्ञो भवति
स्थितो भवतीत्यर्थः । तदीयकर्मणि न्यूनतायां यज्ञस्थितिस्तत्र न भवति न्यूनो यज्ञो
भवति तदीयदोषो ब्रह्मणि ब्रह्मिष्ठत्वादियथोक्तलक्षणसंपन्नत्वाभाव आगच्छतीति भावः ।

यावद्यजुषाऽध्वर्युष्वेव तावत् ।

स्पष्टम् ।

यावत्साम्नोद्गातृष्वेव तावत् ।

इदमपि स्पष्टम् । एवं च त्रय्या विद्यया यज्ञः संपन्नो भवतीत्यर्थः । परिभाषाया-
मप्युक्तं स त्रिभिर्वेदैर्विधीयत इति ।

यत्र क च यज्ञस्य विरतं ब्रह्मण्येव तावद्यज्ञो भवति ।

यत्र क चेत्यनेन त्रयी विद्या गृह्यते । त्रयीविद्याविहितयज्ञस्य त्रयीविद्याविहित-
यज्ञे विरतं मौनमनेन मौनैव ब्रह्मणेव तावद्यज्ञः संपन्नो भवति । इदं च मौनमेव
ब्रह्मणो मुख्यं कर्मेत्यर्थः । इदं च दृष्टार्थप्रवृत्तकर्मण्येकाग्रचित्तत्वाय । अत एवाऽऽ-
श्वलायनः—अबहुभाषी यज्ञमना इति यज्ञमनस्त्वमाह ।

तस्मादेतस्मिन्नन्तर्धौ ब्रह्मा वाचंयमः स्यात् ।

अन्तर्धौ, इत्यनन्तरं चकारोऽध्याहार्यः । तस्माद्धेतोस्त्रयीसाध्यतत्तत्कर्मरूपे यज्ञे ।
अन्तर्धिशब्देन कर्मविरामकाल उच्यते । तत्रापि वाग्यमनं वा भवतीत्यर्थः । तथा च
च्छान्दोग्यम्— ब्रह्मण्येव तावद्यज्ञो यत्रोपरतस्तस्मिन्नन्तर्धौ ब्रह्मा वाचंयमो बुभूषेदिति ।

यदि प्रमत्तो व्याहरेद्वैष्णवीमृचं जपि-
त्वा व्याहृतीश्च पुनर्वाचं यच्छति ।

प्रमत्तः प्रमादतो व्याहरेत्, वाचमुच्चारयेत् । वैष्णवी, इदं विष्णुरिति । एतामृचं
जपित्वा व्याहृतीर्व्यस्ताः समस्ता वा जपित्वा पुनर्वाचं नियमयेदित्यर्थः । चकारो
वैष्णव्युक्तसमुच्चयार्थः ।

राजनि मीयमानेऽग्नौ क्रियमाणे महावेद्यामु-
त्तरवेद्यां च क्रियमाणायाः राजनि हिय-
माणेऽभिषूयमाणे बहिष्पवमाने स्तूयमाने ।

अग्नौ शील्बेन विधिनाऽग्निक्षेत्रे क्रियमाणे । अन्यत्स्पष्टम् ।

उखायाः संभ्रियमाणायामुखाकर्मसु च क्रियमाणेषु ।

उखामंभरणं नामोखार्थं मृदः संभरणम् । उखाकरणार्थानि संसर्जनादीनि
कर्माणि तेषु ।

प्रवृज्यमानायां च ।

प्रवृज्यमानायामुखायाम् । चकारः पूर्वेण समुच्चयार्थः ।

अग्नौ मीयमाने ।

अग्नावग्निक्षेत्रेऽदृष्टार्थं दण्डेन मीयमाने ।

कृष्यमाणे ।

अग्निक्षेत्रे लाङ्गलेन कृष्यमाणे ।

ओष्यमाणे ।

अग्निक्षेत्रे ओषधीनां निवपने क्रियमाणे ।

चितेरूपधीयमानायाः ।

सर्वासु चितिषूपधीयमानासु ।

संचितकर्मसु च ।

यावन्ति संचितकर्माणि संचितमभिमृशतीत्यादीनि ।

एतेषु कर्मसु यथाकालं क्रियमाणेषु दक्षिणत आस्ते ।

उक्तान्येव विशिनष्टि यथाकालं क्रियमाणेषु स्वस्वकाले क्रियमाणेषु दक्षिणत
आस्त उपविष्टो भवतीत्यर्थः ।

राजन्योह्यमानेऽग्नौ प्रणीयमाने हविर्धानयोः प्रोह्यमाणयोः ।

राजनि अनसोह्यमानेऽग्नौवौत्तरवेदिके प्रणीयमाने । अन्यत्स्पष्टम् ।

उखायाः संभरिष्यमाणायाम् ।

उखायाः संभरिष्यमाणायामिति भविष्यप्रत्ययादुस्वार्थं मृदं प्रति गमनं गृह्यते ।
स्पष्टमिदमुक्तमापस्तम्बेन—उखामच्छ गच्छतामिति । अच्छ मृत्खनाभिमुख्येन गच्छ-
तामित्यर्थः ।

ओह्यमानायां च ।

यजमानेन कण्ठे प्रतियुक्ता सती विष्णुकममन्त्रैस्तस्यामुखायामोह्यमानायाम् ।

नैर्ऋतीरुपधास्यताम् ।

नैर्ऋतीरिष्टका उपधास्यताम् । अध्वर्युप्रतिप्रस्थातृब्रह्मयजमानाभिप्रायं बहुवचनम् ।
यद्यप्युपधाने साक्षात्प्रतिप्रस्थातृब्रह्मयजमानानां संबन्धो नास्ति तथाऽपि अग्निचयनसं-
बन्धमात्रमाश्रित्यैवात्र बहुवचनम् ।

चित्यग्नीनां प्रणीयमानानाम् ।

चित्यर्था इष्टकाश्चित्यग्नयः । चित्यग्नीनामित्यत्राग्निशब्दश्चितिसाधनपरः । चित्य-
ग्निभ्यः प्रणीयमानेभ्योऽनुब्रूहीत्यादिना यद्विहितं चित्यग्नीनां प्रणयनं तत्रापि दक्षि-
णत आस्ते ।

वसतीवरीः सवनीयाश्च गच्छताम् ।

सवनीयाशब्देनैकधना गृह्यन्ते । सवने सवने तत्प्रयोजनसत्त्वात् । गच्छतां गच्छतां
प्रतिगच्छताम् ।

आह्वियमाणासु च ।

वसतीवरीः सवनीयाश्च यथाकालमाह्वियमाणासु । तत्र वसतीवरीणामाहरणकालोऽ-
ग्नीषोमीयवपाहोमोत्तरम् । सवनीयाहरणकालः प्रातरनुवाकोत्तरम् ।

अवभृथं चाभ्यवैष्यताम् ।

अवभृथं प्रति उरुः हि राजेत्यनेनाभ्यवैष्यतामवभृथदेशाभिमुखं प्रत्यवैष्यतां गमन-
क्रियायां करिष्यमाणायाम् ।

उद्यत्सु च ।

उद्यत्सु आगच्छत्सु ।

एतेषु कर्मसु यथाकालं क्रियमाणेषु दक्षिणत एति ।

अध्वर्यादीनां गच्छतां दक्षिणतो गच्छति । नित्यः सर्वकर्मणां दक्षिणतो ध्रुवाणां
व्रजतां वेत्याश्चलायनः । अग्निसंबन्धिकर्माणि अव्यवधानेन पठितुं युक्तानि कर्मक्रमेण
वा पठितुं युक्तानि व्यत्यस्तपाठे हेतुश्चिन्त्यः ।

सदोहविधानेषु संमीयमानेष्वन्तरेण चात्वालो-
त्करावन्वेत्यापरेणोत्तरवेदिमतिक्रम्य दक्षिणत उप-
विशति ॥ २३ ॥ अवैसर्जनकालादन्वास्ते ।

अर्वाक्समपित्रताह्वानादत्रैवाऽऽस्ते ।

होष्यमाणेषु वैसर्जनेषु यथेतं प्रत्येत्योत्तरेणाऽऽग्नीध्रीयं
धिष्णियं परीत्य पूर्वेण द्वारेण प्राग्वंशं प्रविश्या-
परेण शालामुखीयमतिक्रम्य दक्षिणत उपविशति ।

स्पष्टम् ।

एवावन्दस्वेत्युपस्थे राजानं कुरुते ।

उपस्थोऽङ्कः ।

अवैसर्जनहोमादन्वास्ते ।

स्पष्टम् ।

हुते वैसर्जनेऽन्वगग्नेर्गच्छति ।

पूर्वो निष्क्रम्येत्यापस्तम्बः । हुते गार्हपत्यहोमे सर्वेभ्यः पूर्वो निष्क्रम्य प्राग्वंशा-
त्परमध्वानमग्नेर्गच्छति सोमप्रथमकल्पे ।

पूर्वो वा ।

यदा ह्यग्निप्रथमास्तदाऽन्वाज्यमेवाग्निं निष्क्रम्य गच्छति । अन्यथाऽग्निप्रथमाः
सोमप्रथमा वा प्राञ्चो गच्छन्तीत्यनेन विरोधात् ।

आग्नीध्रीयं प्राप्य दक्षिणत उपविशत्यावैसर्जनहोमाद-
न्वास्ते हुते वैसर्जनेऽन्यस्मै राजानं प्रदायोत्तरेणाऽऽग्नी-
ध्रीयं धिष्णियं परीत्य राजानं प्रत्यादाय सोमो
जिगाति गातुविदिति सौम्यर्चाऽपरेण द्वारेण
हविर्धाने प्रविश्याध्वर्यवे राजानं प्रदाय यथेतं
प्रत्येत्यापरेणोत्तरवेदिमतिक्रम्य दक्षिणत उपविशति ।

अन्यस्मै प्रतिप्रस्थात्रे । स्पष्टमेवापठदापस्तम्बः—आग्नीध्रीयं प्राप्य प्रतिप्रस्थात्रे
राजानं प्रदायेति । अन्यत्स्पष्टम् ।

अग्नीषोमीयस्याऽऽवपाया होमादन्वास्ते ।

अत्राऽऽङ्गभिविधौ तेन वपाहोमपर्यन्तमित्यर्थः ।

हुतायां वपायां मार्जयते ।

चात्वाले सर्वैः सह । सन्नद्धकाश्चात्वाले मार्जयन्त इत्याश्वलायनः ।

वसतीवरीषु परिगृह्यमाणसु वाचं यच्छत्या सुब्रह्मण्यायाः ।

सुब्रह्मण्या ह्वानपर्यन्तमित्यर्थः । अत्राप्याङ्गभिविधौ ।

महारात्रे बुध्यमानेषु बुध्यते ।

प्रथममिति शेषः । बोधनस्यार्थादेव सिद्धेः प्राथम्यविधानेनैव सार्थकम् । प्रथम-
मित्यध्याहारं विना वैयर्थ्यमेव सूत्रस्य स्यात् ।

उपाकृते प्रातरनुवाके वाचं यच्छत्या परिधानीयायाः ।

अत्राप्याङ्गभिविधौ तेन परिधानीयापर्यन्तमित्यर्थो भवति ।

सवनीयासु प्रपाद्यमानासु पूर्वेण द्वारेण हवि-

र्धाने प्रविश्याग्रेण खरं परीत्य दक्षिणत

उपविशति ॥ २४ ॥ आग्रहकालादन्वास्ते ।

ग्रहकालो दधिग्रहेण प्रचरतीत्यत आरभ्य ।

ग्रहेषु गृह्यमाणेषु वाचं यच्छत्याऽऽग्रयणस्य ग्रहणात् ।

आ, आग्रयणस्य ग्रहणादिति पदच्छेदः । आग्रयणग्रहणपर्यन्तम् । आङ्ग-
भिविधौ ।

बहिष्पवमानः सर्पत्सु समन्वारभ्य सर्पति ।

वैप्रुषहोममसहोतृहोमौ ब्रह्माणं यजमानो यजमानं ब्रह्मेत्येकेषामित्ययं विकल्प-
श्चाऽऽध्वर्यवसूत्रोक्तोऽत्रापि द्रष्टव्यः । एतादृशेन विधिना समन्वारभ्य सर्पति
ब्रह्माऽपि ।

ब्रह्मन्स्तोष्यामीत्युच्यमाने देवसवितरेतत्ते प्राह तत्प्र च सुव प्र

च यज बृहस्पतिर्ब्रह्माऽऽयुष्मत्या ऋचो मा गात तनूपात्साम्नः

सत्या व आशिषः सन्तु सत्या आकूतय ऋतं च सत्यं च

वदत स्तुत देवस्य सवितुः प्रसव ओः स्तुतेति प्रसौति ।

संहितामन्त्रस्य कृत्स्नः पाठः स्तोमभागमन्त्रेण संधानार्थः । तेन सह, ओः
स्तुतेति अभ्यनुज्ञावाक्येन संधानम् । प्रसवोऽभ्यनुज्ञावाक्यम् ।

सर्वस्तोत्राणामेष कल्पः ।

स्पष्टम् ।

रश्मिरसि क्षयाय त्वा क्षयं जिन्वेत्येकत्रिंशतः

स्तोमभागाः स्तोत्रे स्तोत्र उत्तरपुत्तरमादधाति ।

एकत्रिंशदेव स्तोमभागा भवन्ति । तेनाप्तोर्यामेऽन्यस्याऽऽवृत्तिः । एवं च संख्या-
नियमः । एवं च सत्यपि सोमातिरेकनिमित्ते स्तोत्राधिक्ये तस्य तस्य क्रतोस्तत एव

स्तोमभागाः । अ

एव निविशन्ते ।

ब्रह्मन्स्तोष्यामीत्यु

दर्शादेतदामन्त्रण

स्तुतेति तस्मिन्का

पूर्वं स्तोमभागमन्

मन्त्रो योज्य इत्ये

संख्यामाह—

द्वादशामि

सप्तदश

अप्यग्निष्टोमे

स्तोमभाग उक्तः ।

राजन्यस्य गृह्णी

नेत्यत्वेन परिगणन

स्तुते

दक्षिण

यथेतं यथागत

ह

स

प

संस्थानशब्देन

यत्रास

याजमानसूत्र ए

समाप्तिपर्यन्तं,

येन पथा सदः

एवं

संचरो मार्गः ।

[८अ०पट०] गोपीनाथभट्टकृतज्योत्स्नाव्याख्यासमेतम् ।

११११

स्तोमभागाः । अत्र सवनान्त्यस्याऽऽवृत्तिः पूर्वयोः सवनयोः । तृतीयसवने त्वधिका
एव निविशन्ते । क्रतोरेवोत्तरक्रतुभावित्वात् । बहिष्पवमानार्थमुद्गातृभिः प्रस्तोत्रा वा
ब्रह्मन्स्तोष्यामीत्युच्यमाने देवसवितरेतत्त इति मन्त्रम् । उच्यमान इति वर्तमाननि-
र्देशादेतदामन्त्रणवाक्यसमकालमिमं मन्त्रं पूर्वमेव वाऽऽमन्त्रणान्मन्त्रमुक्त्वा, ओ३
स्तुतेति तस्मिन्काले प्रसौनि । देवस्य सवितुः प्रसव इत्येतदनन्तरमो३ स्तुतेत्येतस्मा-
त्पूर्वं स्तोमभागमन्त्रं संदधातीत्यादधातिशब्दार्थः । वीप्सा क्रमेण प्रतिस्तोत्रमेकैको
मन्त्रो योज्य इत्येतदर्थम् ।

संख्यामाह —

द्वादशाग्निष्टोमे त्रयोदशात्यग्निष्टोमे पञ्चदशोक्थ्ये षोडश षोडशिनि
सप्तदश वाजपेय एकात्रिंशत्तमतिरात्रे त्रयस्त्रिंशत्तमसौर्यामे ।

अप्यग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादिति षोडशग्रहणमाचार्येणोक्तं तदर्थमेवाऽऽचार्येण
स्तोमभाग उक्तः । त्रयोदशात्यग्निष्टोम इति । अयमेवात्यग्निष्टोमनामकः क्रतुरनुमिनः ।
राजन्यस्य गृह्णीयादित्यनेन राजकर्तृको यज्ञ उक्तः । गौतमेन चत्वारिंशत्संस्कारेषु
नेत्यत्वेन परिगणनाद्वाह्यस्यापि नित्य इति ज्ञेयम् । अर्थः स्पष्टः ।

स्तुते बहिष्पवमाने यथेतं प्रत्येत्यापरेणोत्तरवेदिमतिक्रम्य
दक्षिणत उपविशति सवनीयस्याऽऽवपायां होमादन्वास्ते ।

यथेतं यथागतम् । अत्राप्याङ्गभिविधौ । तेन वपाहोमपर्यन्तमित्यर्थो भवति ।

हुतायां वपायां मार्जयित्वा पूर्वेण द्वारेण
सदः प्रविश्याग्नेण प्रशास्त्रीयं धिष्णिण्यं
परीत्य दक्षिणत उपविशत्यासंस्थानादन्वास्ते ।

संस्थानशब्देन सवनसमाप्तिरुच्यते ।

यत्रास्मै चमसमाहरति तं भक्षयति यथेतरे चमसान् ।

यज्ञमानसूत्र एतत्समानार्थके कृतव्याख्यानम् ।

स्तुतशस्त्रयोर्वाचं यच्छति ।

समाप्तिपर्यन्तं, शस्त्रस्य समाप्तिर्याज्यान्ते ।

संस्थिते सवने यथेतं प्रतिनिष्क्रामति ।

येन पथा सदः प्रविष्टस्तेनैव पथेत्यर्थः ।

एवं विहित उत्तरयोः सवनयोः संचरो ब्रह्मत्वं च ।

संचरो मार्गः । इतरद्ब्रह्मत्वं च । गोबन्धवर्दन्यायेनोभयोर्ब्रह्मणम् ।

आध्वर्यव एवातोऽन्यानि कर्माणि ब्राह्मण आम्नातानि भवन्ति ।

अत उक्तकर्मतोऽन्यानि वरणाङ्गजपादीनि तानूनप्त्रादीनि उपस्थानादीनि चाऽऽध्वर्यव एवाऽऽम्नातानि भवन्ति तान्यध्वर्यवत्कुर्यादित्यर्थः ।

एवं विहितं स संस्थानां ब्रह्मत्वं ब्रह्मत्वम् ॥ २५ ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्रे दशमप्रश्नस्याष्टमः पटलः ।

एवंप्रकारेण विहितं सर्वासां संस्थानां ब्रह्मत्वं भवति । द्विरुक्तिः प्रश्नसमाप्तिद्यो-
तनार्था ।

इत्योकोपाहश्रीमदग्निष्टोमयाजिसाहस्राग्नियुक्तवाजपेययाजिसर्वतोमुखया-
जिद्विसाहस्राग्नियुक्तपौण्डरीकयाजिगणेशदीक्षिततनूजगोपीनाथ-
दीक्षितविरचितायां श्रीमद्भगवत्सत्याषाढहिरण्यकेशिसू-
त्राम्बुधिगतनिगूढार्थरत्नालाभकृतविद्वज्जनसंताप-
शामिकायां ज्योत्स्नाख्यायां वृत्तौ दशमप्र-
श्नस्याष्टमः पटलः ॥ ८ ॥

समाप्तो दशमः प्रश्नः ।